

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

2017/1 LSF 8 (Gældende)

Forslag til Lov om forsikringsformidling

Ministerium: Erhvervsministeriet

Journalnummer: Erhvervsmin.,
Finanstilsynet, j.nr. 1911-0007

Forslag

til

Lov om forsikringsformidling¹⁾

Kapitel 1

Anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Denne lov finder anvendelse på forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på accessoriske forsikringsformidlere, som udøver forsikringsdistribution, når følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Forsikringen udgør et supplement til en vare eller en tjenesteydelse og dækker
 - a) risikoen for driftsfejl ved varen, tab af varen eller beskadigelse af varen eller manglende brug af den tjenesteydelse, der leveres af den pågældende leverandør, eller
 - b) tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse.
- 2) Forsikringsaftalens årlige præmiebeløb udgør højst 600 euro, eller når forsikringen udgør et supplement til en tjenesteydelse, som opfylder betingelserne i nr. 1, at varigheden af denne tjenesteydelse højst er tre måneder, og forsikringens årlige præmie højst udgør 200 euro pr. person.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på følgende aktiviteter:

- 1) Lejlighedsvis levering af oplysninger i forbindelse med anden erhvervsvirksomhed, forudsat at
 - a) virksomheden ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med at indgå eller opfylde en forsikringsaftale, eller
 - b) formålet med erhvervsvirksomheden ikke er at bistå med at indgå eller opfylde en genforsikringsaftale.
- 2) Erhvervsmæssig administration af et forsikrings- eller genforsikringsselskabs skadesanmeldelser, skadesafregning og taksation.
- 3) Levering af data og oplysninger om potentielle forsikringstagere til forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller forsikrings- eller genforsikringsselskaber, forudsat at, der udelukkende sker levering af data, og at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale.
- 4) Levering af oplysninger om forsikrings- eller genforsikringsprodukter, om en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller om et forsikrings- eller genforsikringsselskab til potentielle forsikringstagere, forudsat at, der udelukkende sker levering af sådanne oplysninger, og at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale.

Stk. 4. § 3, stk. 6, § 4, stk. 2, § 5, stk. 2-4, og § 8, stk. 1, finder anvendelse på følgende:

- 1) Danske forsikringsselskaber.
- 2) Filialer i Danmark af et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.
- 3) Filialer i Danmark af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 5. § 3, stk. 6, finder anvendelse på genforsikringsselskaber.

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) *Forsikringsdistribution*:

- a) Den virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke til administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler.
 - b) Den virksomhed, der består i levering af oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler i overensstemmelse med kundernes valgte kriterier via en hjemmeside eller andre medier og udarbejdelse af en prioriteret liste over forsikringsprodukter, der omfatter pris- og produktsammenligninger, eller rabat på prisen for en forsikringsaftale, hvis kunden er i stand til direkte eller indirekte at indgå en forsikringsaftale via det pågældende medie.
- 2) *Genforsikringsdistribution:*
Virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af genforsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, uanset om en sådan virksomhed udøves af genforsikringsselskaber uden en genforsikringsformidlers medvirken.
- 3) *Forsikringsformidler:*
En fysisk eller juridisk person, som ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, eller deres ansatte, og som ikke er en accessorisk forsikringsformidler, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed.
- 4) *Genforsikringsformidler:*
En fysisk eller juridisk person, som ikke er et genforsikringsselskab, eller dets ansatte, der mod aflønning indleder eller udøver genforsikringsdistributionsvirksomhed.
- 5) *Accessorisk forsikringsformidler:*
En fysisk eller juridisk person, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed som en accessorisk aktivitet, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:
- a) Den pågældende ikke er et kreditinstitut eller et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013, af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,
 - b) den pågældende ikke udøver forsikringsdistribution som hovederhverv,
 - c) den pågældende kun distribuerer forsikringsprodukter, der udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse, som den pågældende udbyder, og
 - d) forsikringsproduktet ikke omfatter livs- eller ansvarsforsikring, medmindre dette er et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som formidleren udbyder som sit hovederhverv.
- 6) *Aflønning:*
Alle former for fast og variabel løn, provisioner, honorarer, andre betalinger og fordele, som tildeles eller udbetales til en fysisk eller juridisk person med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.
- 7) *Snævre forbindelser:*
- a) Direkte eller indirekte forbindelser indenfor en koncern,
 - b) kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighedernes eller kapitalen i en virksomhed, eller
 - c) flere virksomheders eller personers fælles forbindelse, jf. litra a, med en virksomhed.
- 8) *Store risici:*
- a) Risici under forsikringsklasserne 4-7, 11 og 12 i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed.
 - b) Risici under forsikringsklasserne 14 og 15 i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed, når forsikringstageren udøver industri-, handels- eller liberal virksomhed, og risiciene vedrører denne virksomhed.
 - c) Risici under forsikringsklasserne 3, 8-10, 13 og 16 i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed, når forsikringstageren opfylder mindst to af følgende betingelser:
 - i) Forsikringstageren har en balancesum på minimum 6,2 mio. euro.
 - ii) Forsikringstageren har en årlig nettoomsætning på mindst 12,8 mio. euro.

- iii) Forsikringstageren har i det seneste regnskabsår haft 250 eller flere fuldtidsansatte.
- 9) *Varigt medium:*
Ethvert instrument, der sætter kunden i stand til at lagre oplysninger, der er rettet personligt til den pågældende kunde på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning i et tidsrum, der er tilstrækkeligt i forhold til informationsformålet, og som giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger.
- 10) *Hjemland:*
a) Hvis formidleren er en fysisk person: Det land inden for Den Europæiske Union eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor formidleren har sin bopæl.
b) Hvis formidleren er en juridisk person: Det land inden for Den Europæiske Union eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor den juridiske person har sit vedtægtsmæssige hjemsted eller, hvis den i henhold til dette lands ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, det land, hvor den juridiske persons hovedkontor er beliggende.
- 11) *Værtsland:*
Det land inden for Den Europæiske Union eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor en forsikrings- eller genforsikringsformidler har en permanent tilstedeværelse, et fast driftssted eller leverer tjenesteydelser, og som ikke er formidlerens hjemland.
- 12) *Forsikringsbaseret investeringsprodukt:*
Et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, og hvor denne værdi ved udløb eller tilbagekøbsværdi direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving, og som ikke omfatter:
a) Skadesforsikringsprodukter som er opført på listen i bilag I til Europa-Parlamentets og rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).
b) Livsforsikringskontrakter, hvor de ydelser, der er fastsat i kontrakten alene udbetales ved dødsfald eller på grund af uarbejdsdygtighed som følge af ulykke, sygdom eller invaliditet.
c) Pensionsprodukter, som anses for at have til hovedformål at sikre investorer en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse ydelser.
d) Officielt anerkendte arbejdsmarkedspensionsordninger, der falder ind under anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed eller direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).
e) Individuelle pensionsprodukter, der kræver et økonomisk bidrag fra arbejdsgiveren, og hvor arbejdsgiveren eller arbejdstageren ikke har noget valg for så vidt angår pensionsproduktet eller pensionsudbyderen.

Kapitel 2

Tilladelse og registrering

§ 3. Virksomheder skal have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve forsikringsdistribution og genforsikringsdistribution som forsikringsformidler og genforsikringsformidler.

Stk. 2. Finanstilsynet giver tilladelse til virksomheder efter stk. 1, når følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Virksomhedens hjemland er Danmark.
- 2) Virksomhedens bestyrelse og direktion eller, hvis virksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige opfylder betingelserne i § 9.
- 3) Virksomheden har en ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav.
- 4) Virksomheden har truffet foranstaltninger for at beskytte kunderne mod manglende betalingsevne hos forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren, enten

- a) ved brug af en frigørelsesattest indgået mellem forsikringsselskabet og formidleren, hvorefter penge, der er betalt af kunden til formidleren, betragtes som værende betalt til selskabet, mens penge betalt af selskabet til formidleren ikke betragtes som værende betalt til kunden, før kunden modtager dem, eller,
 - b) at der er oprettet en særlig konto til indsættelse af betroede midler, og at virksomheden har etableret en sikkerhed for disse midler.
- 5) Der ikke foreligger snævre forbindelser mellem ansøgeren og andre virksomheder eller personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.
- 6) Lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået et samarbejde med på det finansielle område, vedrørende en virksomhed eller en person, som ansøgeren har snævre forbindelser med, ikke vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.

Stk. 3. Ansøgning om tilladelse skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 2 er opfyldt, herunder en beskrivelse af de aktiviteter, som virksomheden har til hensigt at udøve, og oplysninger om identiteten af de fysiske og juridiske personer, som besidder ejerandele hos formidleren på over 10 pct., samt størrelsen af disse andele. En ansøgning om tilladelse skal endvidere indeholde de oplysninger, der skal fremgå af registre, jf. § 6, herunder om forsikringsformidleren er uafhængig, jf. § 16.

Stk. 4. Finanstilsynet træffer afgørelse om tilladelse senest tre måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget samtlige oplysninger, der er nødvendige for at behandle ansøgningen. Finanstilsynet giver straks ansøgeren meddelelse om afgørelsen.

Stk. 5. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om den ansvarsforsikring, der er nævnt i stk. 2, nr. 3, herunder størrelsen af forsikringens dækningssum, og om den sikkerhed for betroede midler, der er nævnt i stk. 2, nr. 4, litra b.

Stk. 6. Et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab, en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler må kun benytte forsikrings- og genforsikringsdistributionsydelser fra en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der har tilladelse, jf. stk. 1.

§ 4. En virksomhed skal registreres, før den må udøve accessorisk forsikringsformidling.

Stk. 2. En virksomhed kan blive registreret, når virksomheden dokumenterer, at den opfylder betingelserne i § 3, stk. 2, nr. 1 og 3-6, og stk. 3. Virksomhedens ansatte med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer skal endvidere opfylde betingelserne i § 10, stk. 1.

Stk. 3. Et forsikringsselskab eller en forsikringsformidler må kun benytte forsikringsdistributionsydelser fra en accessorisk forsikringsformidler omfattet af denne lov, der er registreret, jf. stk. 1.

§ 5. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over virksomheder, der har fået tilladelse som forsikringsformidler eller genforsikringsformidler, jf. § 3, eller som opfylder betingelserne for registrering til at udøve accessorisk forsikringsformidling, jf. § 4, stk. 2.

Stk. 2. Følgende virksomheder skal i Finanstilsynets register registrere de accessoriske forsikringsformidlere, de har indgået aftale med om formidling af forsikringsprodukter, når den accessoriske forsikringsformidler opfylder betingelserne for registrering, jf. § 4, stk. 2:

- 1) Danske forsikringsselskaber.
- 2) Filialer i Danmark af et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.
- 3) Filialer i Danmark af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 3. Forsikringsselskaber og filialer, jf. stk. 2, kan indgå en aftale med Forsikring & Pension om, at organisationen fører det pågældende forsikringsselskabs eller filials elektroniske register og om, at det ved et link fra Finanstilsynets hjemmeside skal være muligt at få forbindelse til forsikringsselskabets eller filialens register på Forsikring & Pensions hjemmeside.

Stk. 4. Forsikringsselskabet eller filialen er uanset stk. 3 ansvarlig for rigtigheden af de registrerede oplysninger i det elektroniske register.

§ 6. Registrene, jf. § 5, skal indeholde følgende oplysninger:

- 1) Navne på personer i ledelsen af den forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler, der er ansvarlig for forsikringsformidlingen, genforsikringsformidlingen eller den accessoriske forsikringsformidling.
- 2) Oplysninger om, i hvilke andre lande end Danmark inden for Den Europæiske Union eller lande, som unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der ydes forsikringsformidling, genforsikringsformidling eller accessorisk forsikringsformidling.

Stk. 2. Registeret over forsikringsformidlere, jf. § 5, stk. 1, skal endvidere indeholde oplysning om, hvorvidt forsikringsformidleren er uafhængig, jf. § 16.

§ 7. En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret, jf. § 5, stk. 1, skal snarest muligt underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse eller registrering.

Stk. 2. En formidler er uanset stk. 1 forpligtet til straks at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget i medfør af § 3, stk. 2, nr. 5 og 6, og stk. 3, 1. pkt.

Stk. 3. En forsikringsformidler skal senest 1. juli hvert år indberette virksomhedens omsætning, antal kunder, antal ansatte med kundekontakt og antal indgåede kundeaftaler til Finanstilsynet.

§ 8. Et forsikringsselskab eller en filial af et forsikringsselskab, jf. § 5, stk. 2, er forpligtet til at meddele Finanstilsynet, hvis selskabet eller filialen bliver bekendt med omstændigheder, der giver anledning til, at Finanstilsynet bør undersøge, om en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret, fortsat opfylder betingelserne for registrering, jf. § 4, stk. 2. Finder Finanstilsynet, at betingelserne ikke er opfyldt, er forsikringsselskabet eller filialen forpligtet til slette registreringen.

Stk. 2. En accessorisk forsikringsformidler, der er registreret, jf. § 5, stk. 2, er forpligtet til straks at underrette forsikringsselskabet eller filialen, hvis der indtræder ændringer i oplysningerne, jf. § 3, stk. 2, nr. 5 og 6, og stk. 3, 1. pkt.

Egnetheds- og hæderlighedskrav

§ 9. Et medlem af bestyrelsen eller et medlem af direktionen i en forsikringsformidler og i en genforsikringsformidler, eller indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed,

- 1) skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen,
- 2) skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen,
- 3) må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 4) må ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gælds-sanering og
- 5) må ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at personen ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller et medlem af direktionen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, eller indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal meddele Finanstilsynet om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse

med sin indtræden i forsikringsformidlerens eller genforsikringsformidlerens ledelse eller, for en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 3, stk. 2, nr. 2, og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis disse forhold ændrer sig.

Stk. 3. Drives en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, gælder stk. 1 og 2 for den eller de ledelsesansvarlige for forsikringsformidleren og genforsikringsformidleren.

§ 10. En ansat i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer

- 1) må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage sin stilling på betryggende måde,
- 2) må ikke have indgivet begæring om eller være under konkurs og
- 3) skal have et godt omdømme, herunder ikke have udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 2. En ansat i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer skal i forbindelse med sin ansættelse som ansvarlig for distribution af accessoriske forsikringer hos forsikringsformidleren meddele den ansvarlige for registreringen, jf. § 5, stk. 1-3, om forhold som nævnt i stk. 1, og efterfølgende meddele, hvis disse forhold ændrer sig.

Kapitel 3

Kompetencekrav

§ 11. En forsikringsformidler og en genforsikringsformidler skal sikre, at alle virksomhedens ansatte, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, har tilstrækkelige kompetencer.

Stk. 2. En accessorisk forsikringsformidler skal have passende viden om de produkter, som formidleren distribuerer.

Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte, der er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution hos en forsikringsformidler eller genforsikringsformidler.

Kapitel 4

God skik, aflønning, m.v.

God skik

§ 12. En forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis for virksomhedsområdet.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere samt om udlevering af informationsmateriale.

Stk. 3. Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

Aflønning

§ 13. En forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler skal sikre, at formidlerens aflønningsstrukturer ikke strider mod formidlerens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse, herunder god skik reglerne i § 12, stk. 1, og regler udstedt i medfør af § 12, stk. 2. Det samme gør sig gældende for aflønning, som formidleren modtager med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Stk. 2. En forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler må ikke indføre aflønningsordninger eller salgsmål, som tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

Stk. 3. En forsikringsformidler, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra denne lov, jf. § 1, stk. 2, sikrer, at den pågældende accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på, at denne overholder stk. 1 og 2.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse på forhold omfattet af kollektiv overenskomst.

Krav om effektive procedurer

§ 14. Forsikringsformidlere, der udarbejder forsikringsprodukter, skal have effektive procedurer for godkendelse af nye produkter, væsentlige ændringer i eksisterende produkter og distribution af disse.

Stk. 2. Forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som de ikke selv har udarbejdet, skal have effektive procedurer for indhentelse af relevante oplysninger om forsikringsprodukterne.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på forsikringsprodukter, der består af forsikring af store risici.

Tavshedspligt

§ 15. En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler og deres ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som virksomheden eller dens ansatte under udøvelsen af deres hverv har fået kendskab til.

Stk. 2. Den, som modtager fortrolige oplysninger er omfattet af tavshedspligten i stk. 1.

Kapitel 5

Supplerende krav til uafhængige forsikringsformidlere m.v.

§ 16. For at kunne betegne sig som uafhængig forsikringsformidler, forsikringsmægler eller anvende andre betegnelser, der giver indtryk af, at forsikringsformidleren er uafhængig, skal forsikringsformidleren opfylde følgende betingelser:

- 1) Forsikringsformidleren må alene repræsentere kunden og handle i den enkelte kundes interesse og må ikke lade sig påvirke af egne eller tredjemands interesser.
- 2) Forsikringsformidleren må ikke modtage provision eller anden aflønning fra en forsikringsdistributør i tilknytning til det konkrete kundeforhold, medmindre den modtagne provision fuldt ud videresendes direkte til kunden.
- 3) Forsikringsformidleren må ikke direkte eller indirekte have forbindelser til en forsikringsdistributør, der er egnede til at skabe tvivl om forsikringsformidlerens uafhængighed af andre forsikringsdistributørers interesser, som ikke er en følge af virksomhedernes indbyrdes ejerforhold.
- 4) Forsikringsformidlerens ansatte må ikke gennem ansættelse eller anden form for tilknytning til andre forsikringsdistributører eller dertil knyttede koncernselskaber være afhængige af forsikringsdistributørinteresser.
- 5) Forsikringsformidleren skal yde rådgivning på baggrund af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, at formidleren er i stand til at rådgive kunden om hvilken forsikringsaftale, der opfylder kundens behov bedst.

Stk. 2. Forsikringsformidleren må ikke udøve andre former for forsikringsdistribution, der ikke opfylder kravene i stk. 1, i samme juridiske enhed. Denne aktivitet skal udøves i en anden juridisk enhed end den uafhængige forsikringsformidler. Aktiviteten skal betegnes på en måde, så den ikke kan forveksles med den uafhængige forsikringsformidler.

Stk. 3. En uafhængig forsikringsformidler må ikke placere forsikringskontrakter i virksomheder, som formidleren har snævre forbindelser med.

Kapitel 6

Whistleblowerordning

§ 17. En forsikringsformidler og en genforsikringsformidler skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af formidleren, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i formidleren. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt.

Stk. 2. Ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst.

Stk. 3. Stk. 1 finder alene anvendelse for en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret senest 3 måneder efter, at formidleren har ansat den sjette ansatte.

Stk. 4. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra kravet i stk. 1, hvis Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning.

§ 18. En forsikringsformidler og en genforsikringsformidler må ikke udsætte ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som følge af, at den ansatte har indberettet formidlerens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning hos formidleren.

Stk. 2. Ansatte kan tilkendes en godtgørelse i overensstemmelse med principperne i ligebehandlingsloven, hvis deres rettigheder er blevet krænket ved overtrædelse af stk. 1. Godtgørelsen fastsættes under hensyn til den ansattes ansættelsestid og sagens omstændigheder i øvrigt.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 kan ikke fraviges til ugunst for den ansatte.

Kapitel 7

Grænseoverskridende virksomhed

Grænseoverskridende tjenesteydelse i et andet land

§ 19. En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er meddelt tilladelse her i landet, og som ønsker at udbyde grænseoverskridende tjenesteydelser i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område, skal give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af

- 1) formidlerens navn, adresse og CVR-nr.,
- 2) i hvilket land eller hvilke lande forsikringsformidlingen ønskes påbegyndt,
- 3) hvilke aktiviteter, der ønskes udøvet, og navnene på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber og
- 4) den relevante forsikringsklasse, hvis muligt.

Stk. 2. Finanstilsynet videresender meddelelse til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest en måned efter modtagelsen af meddelelsen og giver samtidig skriftlig underretning til formidleren om videresendelsen. Har værtslandet regler om almene hensyn, herunder hvis værtslandet har fastsat strengere regler, end hvad der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, orienterer Finanstilsynet formidleren herom.

Stk. 3. En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler kan påbegynde sin virksomhed, når underretningen efter stk. 2 er foretaget, forudsat at formidleren overholder de eventuelle strengere regler i værtslandet, jf. stk. 2, 2. pkt.

Stk. 4. En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler er forpligtet til at meddele Finanstilsynet om påtænkte ændringer i de oplysninger, der er afgivet efter stk. 1, mindst en måned inden, at ændringerne foretages.

Stk. 5. Finanstilsynet videresender oplysninger, der er meddelt i henhold til stk. 4, til tilsynsmyndighederne i værtslandet hurtigst muligt og senest en måned efter modtagelsen af meddelelsen om ændringerne.

Grænseoverskridende virksomhed gennem en filial i et andet land

§ 20. En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er meddelt tilladelse her i landet, og som ønsker at udøve virksomhed gennem en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af

- 1) formidlerens navn, adresse og CVR-nr.,
- 2) i hvilket land eller hvilke lande forsikringsformidleren har til hensigt at oprette en filial,
- 3) hvilke aktiviteter, der ønskes udøvet, og navnene på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber,
- 4) den relevante forsikringsklasse, hvis muligt,
- 5) en adresse i værtslandet eller værtslandene hvorfra dokumenter kan rekvireres og
- 6) navnene på personer, der er ansvarlige for administrationen af filialen.

Stk. 2. Finanstilsynet videregiver meddelelsen til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest en måned efter modtagelsen af meddelelsen og giver samtidig skriftlig underretning til formidleren om videregivelsen.

Stk. 3. Finanstilsynet kan afvise at videregive meddelelsen, hvis Finanstilsynet betvivler tilstrækkeligheden af formidlerens organisatoriske struktur eller økonomiske situation i betragtning af den aktivitet, der ønskes udøvet. Finanstilsynet meddeler straks formidleren om afgørelsen.

Stk. 4. Senest en måned efter, at værtslandet har modtaget oplysninger efter stk. 2, meddeler Finanstilsynet formidleren om værtslandets eventuelle regler om almene hensyn, herunder hvis værtslandet har fastsat strengere regler, end hvad der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og meddeler formidleren, at denne kan påbegynde sin virksomhed i værtslandet, forudsat at formidleren overholder de eventuelle strengere regler i værtslandet.

Stk. 5. Har en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler ikke modtaget meddelelse indenfor fristen i stk. 4, kan formidleren påbegynde sin virksomhed i værtslandet.

Stk. 6. En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler er forpligtet til at meddele Finanstilsynet påtænkte ændringer i de oplysninger, der er afgivet efter stk. 1, mindst en måned inden, at ændringerne foretages.

Stk. 7. Finanstilsynet videregiver oplysninger, der er meddelt i henhold til stk. 6, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest en måned efter modtagelsen af meddelelsen om ændringerne.

Grænseoverskridende virksomhed i Danmark

§ 21. Når Finanstilsynet modtager meddelelse fra en kompetent myndighed om, at en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ønsker at udøve virksomhed her i landet som udbyder af grænseoverskridende tjenesteydelser, skal Finanstilsynet straks bekræfte modtagelsen af denne meddelelse. Når hjemlandets kompetente myndighed har meddelt formidleren om, at Finanstilsynet har bekræftet modtagelsen, kan formidleren påbegynde sin virksomhed her i landet.

Stk. 2. Når Finanstilsynet modtager meddelelse fra en kompetent myndighed om, at en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ønsker at udøve virksomhed gennem en filial her i landet, skal Finanstilsynet straks bekræfte modtagelsen af denne meddelelse. Senest en måned efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelsen, skal Finanstilsynet meddele hjemlandets kompetente myndighed om bestemmelser om almene hensyn, der finder anvendelse på det danske marked. En formidler kan påbegynde sin virksomhed, når denne har modtaget meddelelse fra sit hjemlands kompetente myndighed om, hvilke regler om almene hensyn der

finder anvendelse, eller i tilfælde af, at formidleren ikke modtager denne meddelelse, en måned efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse efter 1. pkt.

Kapitel 8

Tilsyn m.v.

Finanstilsynet

§ 22. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov, bortset fra § 18, og påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af loven. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Stk. 2. Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed.

Stk. 3. Finanstilsynet kan inden for en nærmere fastsat frist påbyde de fysiske og juridiske personer, som er omfattet af denne lov, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i loven, regler udstedt i medfør heraf eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Forbrugerombudsmanden

§ 23. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag om handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 12, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan endvidere behandle sager om overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 12, stk. 2. Markedsføringslovens § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, §§ 33 og 34 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter 1. og 2. pkt. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål efter kapitel 23 a i retsplejeloven.

Stk. 2. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en forsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidlers kunder kan have lidt et tab som følge af, at formidleren har overtrådt § 12, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 12, stk. 2.

Stk. 3. Forbrugerombudsmanden har uanset § 31 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1.

Tilsyn med grænseoverskridende virksomhed

§ 24. Konstaterer Finanstilsynet, eller har Finanstilsynet grund til at antage, at en udenlandsk forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der leverer tjenesteydelser i Danmark, og som Danmark er værtsland for, ikke overholder reglerne i denne lov, de regler, der er udstedt i medfør heraf, eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, underretter Finanstilsynet de kompetente myndigheder i formidlerens hjemland med henblik på at afklare, om der foreligger overtrædelse af reglerne.

Stk. 2. Finanstilsynet kan iværksætte de nødvendige foranstaltninger, hvis en udenlandsk forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler fortsætter det ulovlige forhold på trods af de foranstaltninger, der er truffet i hjemlandet, eller fordi disse viser sig at være utilstrækkelige eller mangelfulde, og hvis det ulovlige forhold klart skader forbrugernes interesser i væsentligt omfang i Danmark eller skader markedet i Danmark for forsikringsformidling og genforsikringsformidling. Er det nødvendigt, kan Finanstilsynet forbyde formidleren at udøve virksomhed i Danmark. Finanstilsynet kan endvidere henvise sagen til Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkeds-pensionsordninger og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i Europa-Parlamentet og

Rådets forordning nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger.

Stk. 3. I hastende tilfælde kan Finanstilsynet, uanset stk. 2, iværksætte de nødvendige forholdsregler for at beskytte forbrugernes interesser.

Stk. 4. Finanstilsynet skal til den pågældende forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler meddele de foranstaltninger, som Finanstilsynet træffer i medfør af stk. 1-3. Finanstilsynet skal desuden straks meddele den kompetente myndighed i formidlerens hjemland, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Kommissionen om de iværksatte tiltag.

§ 25. Finanstilsynet påser, at en filial i Danmark af en udenlandsk forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, overholder reglerne i §§ 12-14 og regler udstedt i medfør heraf. Finanstilsynet kan påbyde en filial i Danmark, at et ulovligt forhold bringes til ophør.

Stk. 2. Konstaterer Finanstilsynet, eller har Finanstilsynet grund til at antage, at en filial i Danmark af en udenlandsk forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er hjemmehørende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ikke overholder de øvrige regler i denne lov, jf. stk. 1, eller regler udstedt i medfør af loven, eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, meddeler Finanstilsynet dette til de kompetente myndigheder i formidlerens hjemland.

Stk. 3. Finanstilsynet kan iværksætte de nødvendige foranstaltninger, hvis en filial i Danmark af en udenlandsk forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler fortsætter det ulovlige forhold på trods af de foranstaltninger, der er truffet i hjemlandet, jf. stk. 2, eller fordi disse viser sig at være utilstrækkelige eller mangelfulde, og hvis det ulovlige forhold klart skader forbrugernes interesser i væsentligt omfang i Danmark eller skader markedet i Danmark for forsikringsformidling og genforsikringsformidling. Er det nødvendigt, kan Finanstilsynet forbyde formidleren at udøve virksomhed i Danmark. Finanstilsynet kan endvidere henvise sagen til Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger.

Stk. 4. I hastende tilfælde kan Finanstilsynet, uanset stk. 2 og 3, iværksætte de nødvendige forholdsregler for at beskytte forbrugernes interesser.

Stk. 5. Finanstilsynet skal til den pågældende forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler meddele de foranstaltninger, som Finanstilsynet træffer i medfør af stk. 1-4. Finanstilsynet skal desuden straks meddele den kompetente myndighed i formidlerens hjemland, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Kommissionen om de iværksatte tiltag.

Indhentelse af oplysninger

§ 26. Virksomheder omfattet af denne lov samt leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Det samme gælder udenlandske forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udøver virksomhed her i landet gennem etablering af en filial eller gennem en agent.

Stk. 2. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til virksomheder omfattet af denne lov med henblik på at indhente oplysninger, herunder ved inspektioner.

Stk. 3. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet. Finanstilsynets fysiske adgang til leverandørens lokaler skal indgå som et krav i den outsourcingkontrakt, som indgås mellem outsourcingvirksomheden og leverandøren. Indeholder en outsourcingkontrakt ikke kravet om Finanstilsynets fysiske adgang til leverandørens virksomhed, kan Finanstilsynet kræve, at den outsourcete aktivitet fremover enten varetages af outsourcingvirksomheden selv eller outsources til en anden leverandør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist.

Stk. 4. Finanstilsynet kan kræve at få adgang til alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om en virksomhed eller person er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Stk. 5. Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1-4 til brug for de myndigheder og organer, der er nævnt i § 31, stk. 4, nr. 11-16.

Stk. 6. Tilsynsmyndighederne i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan med Finanstilsynets tilladelse foretage verifikation af oplysninger, som er afgivet af de virksomheder her i landet, som er omfattet af denne lov, og som er underlagt supplerende tilsyn af den pågældende tilsynsmyndighed efter bestemmelser fastsat i direktiver på det finansielle område.

§ 27. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis bestyrelsesmedlemmet efter § 9, stk. 1, nr. 2-5, ikke kan varetage hvervet.

Stk. 2. Varigheden af et påbud meddelt efter stk. 1 på baggrund af § 9, stk. 1, nr. 2, 4 og 5, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiell lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at bestyrelsesmedlemmet ikke opfylder kravene i § 9, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 4. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt et bestyrelsesmedlem efter stk. 1 og stk. 3. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at afslaget er meddelt ansøgeren. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 5. Finanstilsynet kan inddrage formidlerens tilladelse, jf. § 29, stk. 1, nr. 5, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 1 og 3.

Stk. 6. Finanstilsynet kan påbyde en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at afsætte en direktør i virksomheden inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis direktøren efter § 9, stk. 1, nr. 2-5, ikke kan varetage stillingen.

Stk. 7. Finanstilsynet kan påbyde en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 9, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 8. Påbud meddelt efter stk. 1-7 kan af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler og den person, som påbuddet er rettet mod, forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 9. Har en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, jf. stk. 6 og 7, kan Finanstilsynet inddrage formidlerens tilladelse, jf. § 29, stk. 1, nr. 5.

Stk. 10. Drives en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, gælder stk. 1-9 for den eller de ledelsesansvarlige i formidleren.

§ 28. Finanstilsynet kan påbyde en accessorisk forsikringsformidler at afsætte en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis den ansatte efter § 10, stk. 1, ikke kan varetage stillingen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde en accessorisk forsikringsformidler at afsætte en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, når der er rejst tiltale mod den ansatte i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at den ansatte ikke opfylder kravet i § 10, stk. 1, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 3. Påbud meddelt efter stk. 1 og 2 kan af en accessorisk forsikringsformidler eller den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

§ 29. Finanstilsynet kan inddrage en forsikringsformidlers og en genforsikringsformidlers tilladelse efter § 3, når virksomheden

- 1) anmoder herom,
- 2) ikke gør brug af tilladelsen senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt tilladelse,
- 3) ikke har udøvet virksomhed som forsikringsformidler eller genforsikringsformidler i en samlet periode på over 6 måneder,
- 4) har opnået tilladelse på baggrund af urigtige eller vildledende oplysninger eller på anden uretmæssig vis,
- 5) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse efter kapitel 2,
- 6) der er rejst tiltale mod indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, for overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 9, stk. 1, nr. 3, eller
- 7) groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov eller regler udstedt i medfør heraf eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Stk. 2. Inddragelse af en tilladelse, jf. stk. 1, nr. 4 og 5, offentliggøres af Finanstilsynet.

Stk. 3. Finanstilsynet sletter en virksomhed fra registeret, når tilladelsen er inddraget, jf. stk. 1.

Stk. 4. Inddragelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 5, på baggrund af manglende opfyldelse af kravene i § 9, stk. 1, nr. 2-5, og inddragelse i henhold til stk. 1, nr. 6, kan af indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at inddragelse af tilladelse er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

§ 30. Finanstilsynet kan slette registreringen af en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret i Finanstilsynets register, jf. § 5, stk. 1, når virksomheden

- 1) anmoder herom,
- 2) ikke udøver accessorisk forsikringsformidling senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har foretaget registreringen,

- 3) ikke har udøvet virksomhed som accessorisk forsikringsformidler i en samlet periode på over 6 måneder,
- 4) er registreret på baggrund af urigtige eller vildledende oplysninger eller på anden uretmæssig vis,
- 5) ikke længere opfylder betingelserne for at blive registreret efter § 4, stk. 2, eller
- 6) groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov eller regler udstedt i medfør heraf eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

§ 31. Finanstilsynets ansatte er efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Stk. 2. Samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, berettiger ikke de personer, som er nævnt i stk. 1, til at videregive fortrolige oplysninger.

Stk. 3. Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en virksomhed omfattet af denne lov er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og hvis oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Stk. 4. Stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

- 1) Andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen.
- 2) Vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, jf. dog stk. 9.
- 3) Administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet.
- 4) Folketingets Ombudsmand.
- 5) En parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog stk. 8 og 9.
- 6) Undersøgelseskommissioner nedsat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommissioner, jf. dog stk. 8 og 9.
- 7) Statsrevisorerne og Rigsrevisionen.
- 8) Skifteretten, jf. dog stk. 8, andre myndigheder, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for en virksomhed omfattet af denne lov, og kurator, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en virksomhed omfattet af denne lov, under forudsætning af at modtagerne af oplysninger har behov herfor til varetagelse af deres opgaver.
- 9) Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog stk. 8, og Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov, jf. dog stk. 8. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske under forudsætning af, at modtageren har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver.
- 10) Sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, med udførelsen af deres tilsynsopgaver, under forudsætning af at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog stk. 8 og 9.
- 11) Tilsynsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der har ansvaret for tilsyn med virksomheder omfattet af denne lov samt myndigheder og organer, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for virksomheder omfattet af denne lov, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov, under forudsætning af at modtagerne af oplysninger har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

- 12) Organer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for at påvise overtrædelser af selskabsretten, under forudsætning af at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver og videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog stk. 8.
- 13) Sagkyndige, som bistår myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved likvidation eller konkursbehandling for virksomheder omfattet af denne lov, eller lignende procedurer, og myndigheder, der fører tilsyn med personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov, under forudsætning af at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog stk. 8.
- 14) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.
- 15) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse under forudsætning af, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.
- 16) Færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område under forudsætning af, at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver, jf. dog stk. 8.

Stk. 5. Alle, der i henhold til stk. 3 og 4 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den tavshedspligt, som er nævnt i stk. 1.

Stk. 6. Fortrolige oplysninger modtaget i medfør af stk. 4, nr. 15, kan uanset tavshedspligten som nævnt i stk. 5 udveksles direkte mellem på den ene side Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici.

Stk. 7. Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, må kun anvendes i forbindelse med tilsynshvervet, til pålæggelse af sanktioner, eller hvis Finanstilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene.

Stk. 8. Videregivelse efter stk. 4, nr. 5, 6, 8-13 og 16, af fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan endvidere alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Ved videregivelse af oplysninger efter stk. 4, nr. 10 og 13, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videresendt til med angivelse af de sagkyndiges beføjelser.

Stk. 9. Videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af stk. 4, nr. 2, 5, 6 og 10, kan alene ske,

- 1) hvis de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i det medlemsland, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og hvor oplysningerne er modtaget enten fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger eller Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed og organer etableret under disse samt i henhold til denne lov, bestemmelser udstedt i medfør af denne lov, artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, artikel 31, 35 og 36 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske

- Banktilsynsmyndighed) samt artikel 31 og 36 i forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) eller
- 2) fra myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med virksomheder omfattet af denne lov, myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, organer, der medvirker ved likvidation eller konkursbehandling af virksomheder omfattet af denne lov, eller lignende procedurer, og personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov.

§ 32. Finanstilsynets ansatte må ikke videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 31, stk. 4.

Stk. 3. Stk. 1 er endvidere ikke til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til en finansiell virksomhed i forbindelse med sager omfattet af §§ 11, 12, 15 og 16, når kunden har givet samtykke til videregivelsen.

Stk. 4. Alle, der i henhold til stk. 3 modtager personoplysninger, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den tavshedspligt, som er nævnt i stk. 1.

§ 33. Tilsynsreaktioner givet efter § 22, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, og tilsynsreaktioner givet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed omfattet af denne lov, skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4. Virksomheden skal offentliggøre oplysningerne på sin eventuelle hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest tre hverdage efter at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder. Samtidig med offentliggørelsen skal virksomheden indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen, på forsiden af virksomhedens hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Kommentarer virksomheden på reaktionen, skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktionen. Fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra virksomhedens eventuelle hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i tre måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens hjemmeside gælder kun for oplysninger om juridiske personer. Finanstilsynet skal offentliggøre oplysningerne på Finanstilsynets hjemmeside. Reaktionen givet i henhold til § 22, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiell virksomhed, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven eller efter forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, til politimæssig efterforskning skal offentliggøres som resumé på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4. Indbringes reaktionen, der offentliggøres i henhold til 1. pkt., for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af Finanstilsynets offentliggørelse, og det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolenes afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt.

Stk. 2. Reaktionen givet i henhold til denne lovs § 22, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4 og 6, i lov om finansiell virksomhed eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed, der ikke er under tilsyn, skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4.

Stk. 3. Har Finanstilsynet overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og er der faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen

eller et resumé heraf, jf. dog stk. 4. Er dommen ikke endelig, eller er den anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Virksomhedens offentliggørelse skal ske på virksomhedens hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter at der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder. Samtidig med offentliggørelsen skal virksomheden indsætte et link, som giver direkte adgang til dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, på forsiden af virksomhedens hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse. Kommentarer virksomheden dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra dommen, bødevedtagelsen eller resumeet. Fjernelse af informationerne fra virksomhedens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i tre måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Virksomheden skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens hjemmeside gælder kun for oplysninger om juridiske personer.

Stk. 4. Offentliggørelse efter stk. 1-3 kan ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde oplysninger omfattet af § 30 i lov om offentlighed i forvaltningen. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 5. Er offentliggørelse undladt i henhold til stk. 4, 1. pkt., skal der ske offentliggørelse efter stk. 1 eller 2, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Dette gælder dog kun i op til 2 år efter datoen for reaktionen eller beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. Offentliggørelse skal dog alene finde sted, hvis der ikke er sket påtaleopgivelse eller tiltalefrafald efter retsplejelovens regler.

Stk. 6. I sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, 8. pkt., og stk. 3, og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet offentliggøre oplysninger herom. Virksomheden skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. Modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller endeligt tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.

§ 34. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i denne lov, bortset fra sager omfattet af kapitel 2, §§ 13-15 og 17-21.

Stk. 2. Finanstilsynet skal endvidere orientere offentligheden om navnet på en virksomhed, der overtræder forbuddet mod at udøve virksomhed som forsikringsformidler eller genforsikringsformidler uden tilladelse, jf. § 3, eller overtræder forbuddet mod at udøve virksomhed som accessorisk forsikringsformidler uden registrering, jf. § 4.

§ 35. Finanstilsynet kan fastsætte regler for forsikringsformidlers, genforsikringsformidlers og accessoriske forsikringsformidlers pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne for virksomheden.

§ 36. Som part i forhold til Finanstilsynet anses virksomheder eller personer omfattet af denne lov, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Som part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende, anses desuden følgende:

- 1) En virksomhed eller person, der udøver forsikringsformidling eller genforsikringsformidling uden tilladelse, jf. § 3, eller udøver accessorisk forsikringsformidling uden at være registreret, jf. § 4.
- 2) En virksomhed eller en person, som ansøger om tilladelse til at udøve forsikringsformidling eller genforsikringsformidling, jf. § 3, eller søger om registrering som accessorisk forsikringsformidler, jf. § 4.
- 3) Et medlem af en virksomheds bestyrelse eller direktion eller en ledelsesansvarlig, når Finanstilsynet nægter en virksomhed tilladelse eller inddrager denne, jf. § 29, eller når Finanstilsynet nægter at registrere en virksomhed som accessorisk forsikringsformidler.
- 4) En virksomhed eller person, som Finanstilsynet kræver oplysninger fra til afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov.
- 5) En virksomhed eller person, som omfattes af en afgørelse afsagt af Finanstilsynet om personens egnethed eller hæderlighed i henhold til §§ 9 og 10.

Stk. 3. Finanstilsynet kan, når Finanstilsynet tager en sag op om videregivelse af fortrolige oplysninger, jf. § 15, give visse partsbeføjelser til andre fysiske eller juridiske personer end de, som er nævnt i stk. 1 og 2. Partsbeføjelser kan alene gives, for så vidt angår den del af sagen, som har direkte og væsentlig betydning for den pågældende. Partsbeføjelser skal gives under hensyntagen til beskyttelsen af fortrolige oplysninger om de virksomheder, der er under tilsyn.

§ 37. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov, regler udstedt i medfør heraf eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

§ 38. Virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Frister

§ 39. De frister, der er fastsat i eller i henhold til denne lov, begynder at løbe fra og med dagen efter den dag, hvor den begivenhed, som udløser fristen, finder sted. Dette gælder ved beregning af både dags-, uge-, måneds- og årsfrister.

Stk. 2. Er fristen angivet i uger, udløber fristen, jf. stk. 1, på ugedagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Stk. 3. Er fristen angivet i måneder, udløber fristen, jf. stk. 1, på månedsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted. Er den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, den sidste dag i en måned, eller hvis fristen udløber på en månedsdato, som ikke findes, udløber fristen på den sidste dag i måneden uanset dens længde.

Stk. 4. Er fristen angivet i år, udløber fristen, jf. stk. 1, på årsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Stk. 5. Udløber en frist i en weekend eller på en helligdag, grundlovsdag, juleaftensdag eller nytårsaftensdag, udstrækkes fristen til den førstkommande hverdag.

Kommunikation

§ 40. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

§ 41. Er det i denne lov eller i regler udstedt i medfør af denne lov et krav, at et dokument, som er udstedt af andre end Finanstilsynet, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

Kapitel 9

Straffebestemmelser m.v.

§ 42. Overtrædelse af § 3, stk. 1, § 4, stk. 1, § 7, stk. 1 og 2, § 8, § 9, stk. 2 og 3, jf. § 9, stk. 1, nr. 3 og 4, § 10, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, § 15, stk. 1, og § 16, stk. 1, nr. 2 og 3, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Overtrædelse af § 7, stk. 3, § 13, stk. 1 og 2, § 17, stk. 1, § 19, stk. 3, jf. § 19, stk. 1 og 2, § 19, stk. 4, jf. § 19, stk. 1, § 20, stk. 5, jf. § 20, stk. 1-4 og § 20, stk. 6, jf. § 20, stk. 1, straffes med bøde.

Stk. 3. En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der ikke efterkommer et påbud eller forbud, som er givet i medfør af §§ 22-25, 27 og 28, eller undlader at meddele oplysninger efter § 26, stk. 1, straffes med bøde.

Stk. 4. Med bøde straffes et bestyrelsesmedlem i en forsikringsformidler eller i en genforsikringsformidler, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 27, stk. 1 og 3.

Stk. 5. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 6. Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør heraf er 5 år.

Stk. 7. I regler udstedt i medfør af loven kan der fastsættes straf i form af bøde for overtrædelse af bestemmelser i reglerne.

Stk. 8. Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf i form af bøde for overtrædelse af bestemmelser indeholdt i forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) nr. 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

§ 43. Undlader en formidler eller en person at opfylde de pligter, som efter loven påhviler dem i medfør af § 26, stk. 1 og 4, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge personen, formidleren eller de ansvarlige personer for formidleren daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Stk. 2. Undlader en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at efterkomme et påbud meddelt efter § 27, stk. 6 og 7, kan formidleren eller de ansvarlige personer for formidleren pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Stk. 3. Undlader en accessorisk forsikringsformidler at efterkomme et påbud meddelt efter § 28, stk. 1 og 2, kan formidleren eller de ansvarlige personer for formidleren pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Kapitel 10

Ikrafttræden m.v.

§ 44. Loven træder i kraft den 23. februar 2018.

Stk. 2. Lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013, ophæves.

Stk. 3. Regler fastsat i medfør af lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af denne lov.

Stk. 4. Bekendtgørelse nr. 1111 af 14. november 2004, om forsikringsselskabers register over forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskaber, ophæves.

Overgangsbestemmelser

§ 45. Virksomheder omfattet af denne lov, der forud for lovens ikrafttræden har en tilladelse som forsikringsmægler, jf. §§ 5-7 i lov om forsikringsformidling, skal have indgivet en ansøgning om tilladelse senest den 23. august 2018. Disse virksomheder kan fortsætte den påbegyndte virksomhed uden tilladelse efter denne lov, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen.

Stk. 2. Virksomheder omfattet af denne lov, der forud for lovens ikrafttræden er registreret som forsikringsagenter, jf. § 27 i lov om forsikringsformidling, eller er registreret som underagenter, jf. § 26 i lov om forsikringsformidling, skal have indgivet en ansøgning om tilladelse, jf. § 3, eller anmodning om registrering, jf. § 4, senest den 23. august 2018. Disse virksomheder kan fortsætte den påbegyndte virksomhed uden tilladelse eller uden at være registreret efter denne lov, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen.

Stk. 3. Virksomheder omfattet af denne lov, som den 31. december 2017 udøvede forsikringsdistribution, der ikke krævede tilladelse eller registrering i henhold til lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013, skal have indgivet en ansøgning om tilladelse, jf. § 3, eller en anmodning om registrering, jf. § 4, senest den 23. august 2018. Disse virksomheder kan fortsætte den påbegyndte virksomhed uden tilladelse eller uden at være registreret efter denne lov, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen.

Stk. 4. For en ansat i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer gælder denne lovs § 10 kun for forhold, der er indtruffet efter lovens ikrafttræden. For disse ansatte indgår forhold indtruffet før lovens ikrafttræden ikke ved en senere vurdering af, om § 10, stk. 1, er opfyldt.

Stk. 5. § 13, stk. 1-3, finder anvendelse på en forsikringsformidlers og accessorisk forsikringsformidlers aftaler, der indgås, genforhandles, forlænges eller fornys efter den 23. februar 2018.

Kapitel 11

Ændringer i anden lovgivning

§ 46. I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 174 af 31. januar 2017, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel udgår »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), EF-Tidende 2003, nr. L 9, side 3,« og »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349 (MiFID II)« ændres til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349 (MiFID II) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19«.

2. I § 43 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte hos et forsikringsselskab og et genforsikringsselskab.«

3. I § 57 a, *stk. 1*, ændres »§ 10, stk. 1, eller § 27, stk. 1« til: »§ 5, stk. 1-3«.

4. I § 57 a, *stk. 2*, ændres »§ 3, stk. 2« til: »§ 1, stk. 2«.

5. I § 77 i indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber om aflønning, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.«

6. I § 344, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber«: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution«.

7. I § 361, *stk. 1, nr. 11*, ændres »Genforsikringsmæglerselskaber« til: »Genforsikringsformidlere«.

8. I § 362, *stk. 3, 1. pkt.*, ændres »Forsikringsmæglerselskaber« til: »Forsikringsformidlere, jf. lov om forsikringsformidling,« og »4,0« ændres til: »3,0«.

9. I § 368, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »forsikringsmæglerselskaber« til: »forsikringsformidlere«.

Kapitel 12

Territorialbestemmelser

§ 47. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men loven kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

- ¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
3. Lovforslagets hovedindhold
 - 3.1. Lovens anvendelsesområde m.v.
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Forsikringsdistributionsdirektivet
 - 3.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.1.4. Lovforslagets indhold
 - 3.2. Tilladelse og registrering
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Forsikringsdistributionsdirektivet
 - 3.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.2.4. Lovforslagets indhold
 - 3.3. Egnetheds- og hæderlighedskrav
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Forsikringsdistributionsdirektivet
 - 3.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.3.4. Lovforslagets indhold
 - 3.4. Kompetencekrav
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Forsikringsdistributionsdirektivet
 - 3.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.4.4. Lovforslagets indhold
 - 3.5. God skik regler
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Forsikringsdistributionsdirektivet
 - 3.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.5.4. Lovforslagets indhold
 - 3.6. Regler om aflønning
 - 3.6.1. Gældende ret
 - 3.6.2. Forsikringsdistributionsdirektivet
 - 3.6.3. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.6.4. Lovforslagets indhold
 - 3.7. Krav om interne retningslinjer for produktgodkendelse
 - 3.7.1. Gældende ret
 - 3.7.2. Forsikringsdistributionsdirektivet
 - 3.7.3. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.7.4. Lovforslagets indhold
 - 3.8. Uafhængige forsikringsformidlere
 - 3.8.1. Gældende ret
 - 3.8.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

- 3.8.3. Erhvervsministeriets overvejelser
- 3.8.4. Lovforslagets indhold
- 3.9. Whistleblowerordning m.v.
 - 3.9.1. Gældende ret
 - 3.9.2. Forsikringsdistributionsdirektivet
 - 3.9.3. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.9.4. Lovforslagets indhold
- 3.10. Grænseoverskridende aktiviteter
 - 3.10.1. Gældende ret
 - 3.10.2. Forsikringsdistributionsdirektivet
 - 3.10.3. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.10.4. Lovforslagets indhold
- 3.11. Tilsyn
 - 3.11.1. Gældende ret
 - 3.11.2. Forsikringsdistributionsdirektivet
 - 3.11.3. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.11.4. Lovforslagets indhold
- 3.12. Straffebestemmelser
 - 3.12.1. Gældende ret
 - 3.12.2. Forsikringsdistributionsdirektivet
 - 3.12.3. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 3.12.4. Lovforslagets indhold
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
- 5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 - 5.1. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 - 5.2. Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
- 6. Administrative konsekvenser for borgerne
- 7. Miljømæssige konsekvenser
- 8. Forholdet til EU-retten
- 9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (herefter forsikringsdistributionsdirektivet) i dansk ret. Direktivet er vedlagt dette lovforslag som bilag. Lovforslaget erstatter den gældende lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013.

Forsikringsdistributionsdirektivet skal sikre forbrugerne den samme beskyttelse, uanset om de køber deres forsikringer direkte fra forsikringsselskabet, fra en agent eller fra en virksomhed, der formidler forsikringer. Direktivet skal samtidig skabe ligestilling mellem alle distributionskanaler. Det sker ved at lade alle led i distributionen af en forsikring efterleve de samme regler og derved sikre den samme beskyttelse af forbrugerne.

Direktivet fastsætter samtidig et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og stiller krav om, at virksomhederne skal tage hensyn til kunders interesser og behov, fra de udvikler nye forsikringsprodukter og frem til det tidspunkt, hvor en skade opstår og skal behandles.

Direktivet moderniserer den gældende EU-regulering og harmoniserer nationale bestemmelser vedrørende forsikrings- og genforsikringsdistribution, så alle forbrugere i EU nyder samme basale beskyttelse på området. Direktivet er dog samtidig et minimumsdirektiv og er ikke til hinder for, at medlemslandene kan indføre strengere regler for at beskytte forsikringskunderne yderligere.

Lovforslaget vil sikre en øget forbrugerbeskyttelse på området inden for distribution af forsikringer ved, at flere aktører på markedet skal have tilladelse og herefter være underlagt tilsyn af Finanstilsynet. Der vil derfor blive stillet større krav til de enkelte aktører, da de skal opfylde tilladelseskraene, ligesom der vil blive stillet større krav til deres adfærd i form af god skik regler, aflønningsregler og kompetencekrav. Som udgangspunkt vil alle distributører af forsikringer være underlagt de samme oplysningskrav og de øvrige tiltag, der skal øge forbrugerbeskyttelsen.

I medfør af lovforslaget kan der fastsættes nærmere regler om udlevering af informationsmateriale og redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere.

Forsikringsformidlere er virksomheder, hvis hovederhverv er formidling af forsikringer fra forsikringsselskaber til forsikringstagere, eksempelvis forsikringsmæglere og forsikringsagenter, mens accessoriske forsikringsformidlere er virksomheder, der i forbindelse med salg af andre varer og tjenesteydelser sælger en forsikring, der er knyttet disse varer eller ydelser. For eksempel rejsebureauer og bilforhandlere.

Det sikres bl.a., at forbrugerne får en bedre mulighed for at sammenligne produkter, idet der vil blive stillet krav om, at der skal udleveres et standardiseret dokument, der indeholder de væsentligste karakteristika ved det enkelte produkt. Det medvirker til at give forbrugeren et bedre overblik og et sammenligningsværktøj ved valg af forsikringer.

Alle forsikringsformidlere skal lave en krav- og behovsanalyse af deres kunder, så kunderne kun får tilbudt produkter, der er i overensstemmelse med deres krav og behov, og derfor vil være konkret egnede til den enkelte kunde. Dette skal medvirke til at sikre, at forbrugerne opnår samme information og beskyttelse uanset om de køber deres forsikringer direkte gennem et forsikringsselskab eller gennem en forsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler.

Lovforslaget sikrer endvidere, at der kan udstedes regler om kompetencekrav for forsikrings- og genforsikringsformidlere. En tilsvarende bemyndigelse findes i lov om finansiel virksomhed for forsikringsselskaber. Der vil i medfør heraf blive stillet kompetencekrav til ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber og til forsikrings- og genforsikringsformidlere. Kompetencekravene skal bidrage til at sikre en høj grad af professionalisme i branchen, ligesom kompetencekravene vil medvirke til at øge kundernes tillid til, at de enkelte medarbejdere i branchen er kompetente til at yde rådgivning og vejledning.

For at bevare forsikringsmæglernes status på markedet som uafhængige formidlere, indeholder lovforslaget et kapitel om supplerende krav til uafhængige forsikringsformidlere, der i det væsentligste er en videreførelse af gældende danske regler. De uafhængige formidlere vil være underlagt nogle særlige krav til indretning af deres virksomhed, ligesom de foreslås omfattet af et absolut provisionsforbud. Det skal sikre, at uafhængige forsikringsformidlere alene varetager kundernes interesser og forebygger og forhindrer interessekonflikter mellem formidlerne og deres kunder.

2. Lovforslagets baggrund

Lovforslaget gennemfører forsikringsdistributionsdirektivet. Gennemførelsesfristen i forsikringsdistributionsdirektivet er den 23. februar 2018. Loven foreslås derfor at træde i kraft den 23. februar 2018 i overensstemmelse med fristen for gennemførelse af direktivet.

Med dette lovforslag ophæves lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013 om forsikringsformidling,

som bl.a. gennemførte Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling. Loven videreførte endvidere en række bestemmelser fra den tidligere lov om forsikringsformidling.

Udover at gennemføre forsikringsdistributionsdirektivet viderefører dette lovforslag også en række af de bestemmelser, der er fastsat i lov om forsikringsformidling for at sikre forsikringsmæglernes uafhængighed.

3. Lovforslagets hovedindhold

3.1. Lovens anvendelsesområde m.v.

3.1.1. Gældende ret

Forsikringsselskaber er reguleret i lov om finansiel virksomhed. Loven indeholder konkrete betingelser for at få tilladelse til at drive virksomhed som forsikringsselskab og ansøgningsproceduren for at opnå denne tilladelse fremgår af § 11 i lov om finansiel virksomhed.

Forsikringsmæglere, agenter, underagenter og administrationsselskaber er reguleret i lov om forsikringsformidling. Loven indeholder regler om, at forsikringsmæglere skal have Finanstilsynets tilladelse, og de øvrige aktører skal registreres. §§ 4-6 i lov om forsikringsformidling indeholder betingelserne for at udøve forsikringsmæglervirksomhed og §§ 27, 28 og 36 i loven indeholder krav til registrering af agenter, underagenter og administrationsselskaber.

Lov om forsikringsformidling finder som udgangspunkt anvendelse på erhvervsmæssig formidling af forsikringer, hvorved forstås den aktivitet, der består i mod vederlag at forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler eller genforsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelse af sådanne aftaler, navnlig i skadestilfælde mod vederlag.

Loven finder dog ikke anvendelse på den formidling af forsikringer, der udøves af forsikringsselskaber, genforsikringsskaber og deres ansatte, jf. lovens § 3, stk. 1, nr. 1.

Loven finder heller ikke anvendelse i den situation, hvor en virksomhed lejlighedsvis rådgiver om forsikring i forbindelse med udøvelse af anden erhvervsvirksomhed, hvor en virksomhed blot formidler generel information om forsikringsprodukter eller skaber kontakt til forsikringsselskaber eller hvor en virksomhed varetager administration af et forsikringsselskabs skadestilfælde, taksation, anmeldte erstatningskrav ved indtrufne skader eller andre lignende opgaver på forsikringsselskabets vegne, jf. lovens § 3, stk. 1, nr. 2-4.

I § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om forsikringsformidling, er forsikringsmæglingsvirksomhed defineret som den aktivitet, der består i at yde kunden rådgivning på basis af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsløsninger som muligt, og den aktivitet, der består i at præsentere kunden for forsikringsløsninger fra et eller flere forsikringsselskaber, uden at der er indgået en udtrykkelig aftale med forsikringsselskaberne herom.

I § 2, stk. 1, nr. 2, i lov om forsikringsformidling, er genforsikringsmæglervirksomhed defineret som den aktivitet, der består i at yde et forsikringsselskab rådgivning på basis af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsløsninger som muligt, og den aktivitet, der består i at præsentere forsikringsselskabet for forsikringsløsninger fra et eller flere forsikringsselskaber, uden at der er indgået udtrykkelig aftale med genforsikringsselskaberne herom.

Forsikringsagentvirksomhed er i § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om forsikringsformidling, defineret som den aktivitet, der består i efter aftale med et eller flere forsikringsselskaber at formidle forsikringsselskabets

forsikringsprodukter. Underagentvirksomhed er defineret som den aktivitet, der består i efter aftale med en forsikringsagentvirksomhed at formidle et eller flere forsikringsselskabers forsikringsprodukter.

Forsikringsdistributørvirksomhed er i § 2, stk. 1, nr. 5, i lov om forsikringsformidling defineret som den aktivitet, der består i efter aftale med et eller flere forsikringsselskaber at formidle forsikringsselskabets forsikringsprodukter, som er omfattet af loven.

3.1.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder ikke samme definitioner, som fremgår af den gældende lov om forsikringsformidling.

Begrebet forsikringsdistribution er i forsikringsdistributionsdirektivet det centrale begreb inden for området og bliver defineret som enhver virksomhed, der består i at rådgive om at foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler, at indgå eller at medvirke til administration og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i tilfælde af en skadesanmeldelse. Det er i direktivets definition af forsikringsdistribution særlig beskrevet, at sammenligningshjemmesider under visse omstændigheder også kan være omfattet af begrebet forsikringsdistribution.

Begrebet forsikringsdistribution omfatter derfor både den virksomhed, som forsikringsselskaberne udøver i dag, samt den virksomhed, der kendes fra forsikringsmæglere- og agenter, jf. definitionerne overfor under gældende ret.

Med forsikringsdistributionsdirektivet indføres endvidere en samlet betegnelse for de aktører på markedet, som ikke er forsikringsselskaber og deres ansatte. I direktivet er en forsikringsformidler defineret som en fysisk eller juridisk person, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed, forudsat at de ikke er accessoriske forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber. Begrebet forsikringsformidler vil derfor rumme de aktører, som efter gældende ret er defineret som forsikringsmæglere, forsikringsagenter og underagenter forudsat, at de ikke er omfattet af definitionen af accessoriske forsikringsformidlere jf. nedenfor.

Betegnelsen accessoriske forsikringsformidlere er defineret som en fysisk eller juridisk person, der ikke er et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed som en accessorisk virksomhed under visse forudsætninger. Det er for det første en betingelse, at den pågældende fysiske eller juridiske person ikke udøver forsikringsdistribution som hovederhverv, for det andet at den pågældende kun distribuerer visse forsikringsprodukter, der udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse, og endelig at forsikringsprodukterne ikke omfatter livs- eller ansvarsforsikringer, som formidleren tilbyder som sit hovederhverv.

Forsikringsdistributionsdirektivet regulerer således både forsikringsselskaber, genforsikringsselskaber, forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og visse accessoriske forsikringsformidlere.

3.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Da forsikringsdistributionsdirektivet har et bredere anvendelsesområde end den gældende lov om forsikringsformidling vurderer Erhvervsministeriet, at det er mest hensigtsmæssigt, at den gældende lov om forsikringsformidling ophæves, og at der udarbejdes en ny lov om forsikringsformidling i overensstemmelse med anvendelsesområdet i forsikringsdistributionsdirektivet. Dette vil sikre en direktivnær implementering af direktivet.

Endvidere indeholder forsikringsdistributionsdirektivet andre definitioner, end dem der anvendes i den gældende lov om forsikringsformidling. Erhvervsministeriet vurderer, at der er behov for at ensrette

definitionerne, så det danske lovforslag indeholder de definitioner, der fremgår af forsikringsdistributionsdirektivet. Dette vurderes særligt relevant, da der i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet udstedes EU-retsakter med direkte anvendelse i dansk ret.

3.1.4. Lovforslagets indhold

Ved gennemførelsen af forsikringsdistributionsdirektivet foreslås det, at den gældende lov om forsikringsformidling ophæves, og at der udarbejdes en ny lov om forsikringsformidling på baggrund af direktivets bestemmelser. Den nye lov om forsikringsformidling vil kun gælde for forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere i overensstemmelse med direktivets definitioner. Reguleringen af forsikringsselskabernes tilladelseskrav vil således fortsat være omfattet af lov om finansiell virksomhed.

I overensstemmelse hermed foreslås det, at lovforslaget finder anvendelse på forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere. Lovforslaget undtager imidlertid i overensstemmelse med direktivet, anvendelsesområdet for visse accessoriske forsikringsformidlere.

Det foreslås at ændre de gældende definitioner, således at lovforslaget indeholder det anvendelsesområde og de definitioner, som forsikringsdistributionsdirektivet foreskriver vedrørende forsikringsformidling, genforsikringsformidling og accessorisk forsikringsformidling.

Begrebet forsikringsdistribution er derfor defineret som den virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke til indgåelse ved administration og opfyldelse af sådanne aftaler.

Definitionen af forsikringsdistribution omfatter derfor både den virksomhed, som forsikringsselskaber udøver og den virksomhed, som forsikringsformidlere udøver. I forslaget er forsikringsdistribution endvidere defineret som den virksomhed, der består i levering af oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler i overensstemmelse med kundernes valgte kriterier via en hjemmeside eller et andet medie og udarbejdelse af en prioriteret liste over forsikringsprodukter, der omfatter pris- og produktsammenligninger, eller rabat på prisen for en forsikringsaftale, hvis kunden er i stand til direkte eller indirekte at indgå en forsikringsaftale via det pågældende medie. Forsikringsdistribution omfatter dermed som noget nyt også den virksomhed, der består i at stille sammenligningsportaler til rådighed.

Begrebet forsikringsformidler er defineret som en fysisk eller juridisk person, der ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller deres ansatte, og som ikke er en accessorisk forsikringsformidler, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed. Den foreslåede definition af forsikringsformidlere vil derfor rumme de aktører, som efter gældende ret er defineret som forsikringsmæglere, forsikringsagenter og underagenter forudsat, at de ikke er omfattet af definitionen af accessoriske forsikringsformidlere, jf. nedenfor.

Begrebet accessorisk forsikringsformidler er defineret som en fysisk eller juridisk person, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed som en accessorisk aktivitet. Den pågældende må ikke være et kreditinstitut eller et investeringsselskab. Hvis kreditinstitutter eller investeringsselskaber udelukkende udøver accessorisk forsikringsdistribution, vil de derfor ikke være omfattet af de foreslåede bestemmelser. For at være en accessorisk forsikringsformidler er det en betingelse, at den pågældende ikke udøver forsikringsdistribution som hovederhverv, og at den pågældende kun distribuerer forsikringsprodukter, der udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse.

Den foreslåede definition af accessoriske forsikringsformidlere vil derfor rumme de aktører, som efter

gældende ret er defineret som forsikringsagenter og underagenter, hvis de udøver forsikringsdistributionsvirksomhed som accessorisk aktivitet under visse forudsætninger.

Der henvises til lovforslagets §§ 1 og 2 og de specielle bemærkninger hertil.

3.2. Registrering og tilladelse

3.2.1. Gældende ret

Forsikringsmæglervirksomheder skal i henhold til §§ 4-6 i lov om forsikringsformidling have tilladelse fra Finanstilsynet til at udøve forsikringsmæglervirksomhed, ligesom ansatte der udøver forsikringsmægling i virksomheden, i henhold til lovens § 7 skal have en personlig tilladelse.

Finanstilsynet giver tilladelse til en virksomhed, når medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion opfylder krav til ledelsen (fit & proper) og indretning af virksomheden, virksomheden har en ansvarsforsikring, og virksomheden har ansat personer, der har tilladelse til at udøve forsikringsformidling.

I medfør af § 27 i lov om forsikringsformidling skal virksomheder og administrationsselskaber, der udøver virksomhed som forsikringsagent registreres i forsikringsselskabet eller i filialens register over forsikringsagenter. De øvrige forsikringsagenter og underagenter registreres i Finanstilsynets register.

For at blive registreret skal virksomheden erklære, at virksomheden er dækket af en forsikring eller en garanti til sikring mod ethvert økonomisk krav, der måtte følge af forsikringsformidlingen. Virksomheden skal endvidere erklære, at der findes en eller flere for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden, der besidder den fornødne generelle viden om forsikringsformidling og at de personer i virksomheden, der er direkte beskæftiget med forsikringsformidling besidder en passende viden om de forsikringsprodukter, der formidles. Endelig må disse personer ikke være under konkurs og skal over for arbejdsgiveren have fremvist en straffeattest uden ubetingede frihedsstraffe på fire måneder eller derover for overtrædelse af straffelovens § 171 om dokumentfalsk eller §§ 276-290 om formueforbrydelser.

3.2.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder krav om, at alle forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og visse accessoriske forsikringsformidlere skal registreres. Direktivet indeholder krav om, at registreringen sker under overholdelse af direktivets kompetencekrav, krav til ledelse og indretning af virksomhederne samt krav til ansvarsforsikring og foranstaltninger til at beskytte kunderne mod manglende evne hos formidlerne.

3.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet vurderer, at alle forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere skal søge Finanstilsynet om tilladelse til at udøve forsikringsformidling og genforsikringsformidling. Opnås tilladelse skal forsikrings- og genforsikringsformidlerne registreres i et offentligt register i Finanstilsynet.

Erhvervsministeriet vurderer videre, at accessoriske forsikringsformidlere, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde, skal registres, enten i Finanstilsynets register over accessoriske forsikringsformidlere eller i et offentligt register hos det pågældende forsikringsselskab.

Erhvervsministeriet har ved vurderingen lagt vægt på, registrerings- og tilladelsessystemet er lig med det system vi har i dag, hvor forsikringsmæglere skal have en tilladelse og øvrige formidlere skal registreres. Derudover vurderes det hensigtsmæssigt at bevare muligheden for at danske forsikringssels-

skaber selv kan registrere de accessoriske forsikringsformidlere de anvender, mens de øvrige accessoriske forsikringsformidlere kan registreres hos Finanstilsynet.

3.2.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at alle virksomheder, der udøver forsikringsformidling eller genforsikringsformidling, skal have tilladelse af Finanstilsynet og at virksomheder, der har fået tilladelse, skal registreres i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere. Virksomheder kan få tilladelse til at udøve forsikringsformidling, når virksomhedens bestyrelse og direktion eller de ledelsesansvarlige opfylder krav til ledelse og indretning af virksomheden, når virksomheden har en ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav, og når virksomheden har truffet foranstaltninger for at beskytte kunderne mod manglende betalingsevne hos formidleren. Derudover er der krav om, at virksomhedens snævre forbindelser ikke må kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.

Lovforslaget indeholder endvidere en bestemmelse om, at virksomheder skal registreres, inden de udøver accessorisk forsikringsformidling, der er omfattet af lovforslaget. Før virksomheden kan registreres skal den erklære at opfylde de samme betingelser som en virksomhed, der vil udøve forsikringsformidling eller genforsikringsformidling, dog således, at der ikke stilles de samme krav til ledelsen og indretningen af virksomheden.

Der henvises til lovforslagets §§ 3-8 og bemærkningerne hertil.

3.3. Egnetheds- og hæderlighedskrav

3.3.1. Gældende ret

Det er i § 8 i lov om forsikringsformidling er krav, at medlemmer af bestyrelse og direktion i forsikringsmæglervirksomheder skal være egnede og hæderlige for at kunne varetage hvervet eller stillingen i virksomheden. Ledelsesmedlemmer i en forsikringsmæglervirksomhed skal som følge heraf egnetheds- og hæderlighedsvurderes af Finanstilsynet i forbindelse med deres indtræden i ledelsen af en forsikringsmæglervirksomhed. Endvidere sikrer § 22 i lov om forsikringsformidling, at der kan gribes ind over for en forsikringsmæglervirksomhed, hvis ledelsen ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed, hvilket er afgørende for tilliden til den finansielle sektor. Finanstilsynet kan desuden påbyde en forsikringsmæglervirksomhed at afsætte ledelsen i medfør af § 22 a i lov om forsikringsformidling, hvis ledelsen ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed.

3.3.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Medlemslandene skal i overensstemmelse med forsikringsdistributionsdirektivet sikre, at personer med ledelsesansvar for forsikrings- eller genforsikringsdistribution har et godt omdømme.

Medlemslandene skal desuden sikre, at personer med ledelsesansvar for forsikrings- eller genforsikringsdistribution som minimum skal have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter. De må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre deres gæld er blevet eftergivet ved gældssanering i overensstemmelse med national ret. Medlemslandene skal endvidere sikre, at personer med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer opfylder disse krav.

3.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Den finansielle lovgivning indeholder en række krav til ledelse og indretning af virksomheder under Finanstilsynets tilsyn. Hensigten med kravene er, at de skal bidrage til en ansvarlig og effektiv drift af virksomhederne omfattet af den finansielle lovgivning.

Med forsikringsdistributionsdirektivet fastsættes en række krav til ledelse af forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere. Endvidere fastsættes med direktivet en række hæderlighedskrav til personer i accessoriske forsikringsformidlere med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer.

Erhvervsministeriet finder, at kravene samlet set vil bidrage til en ansvarlig og effektiv drift af forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere.

3.3.4. Lovforslagets indhold

Lovforslaget indeholder krav om, at ledelsesmedlemmer i en forsikringsformidler og i en genforsikringsformidler eller indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, til enhver tid skal være egnede og hæderlige til at varetage deres hverv eller stilling i virksomheden.

For personer i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer indeholder lovforslaget krav om, at disse personer til enhver tid skal være hæderlige til at varetage deres stilling i virksomheden.

Lovforslaget indeholder også en bestemmelse om, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at opsiges en person i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, hvis personen ikke længere er hæderlig til at varetage sin stilling.

Lovforslaget giver desuden Finanstilsynet beføjelse til at påbyde en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler at afsætte et medlem af bestyrelsen og direktionen, hvis de ikke kan varetage hvervet eller stillingen.

Der henvises til lovforslagets §§ 9 og 10 og de specielle bemærkninger hertil.

3.4. Kompetencekrav

3.4.1. Gældende ret

Det er i § 9 i lov om forsikringsformidling et krav om, at den eller de personer, der er ansvarlige for forsikringsformidlingen, skal besidde en generel viden om forsikringsformidling. Personer, der ansøger om tilladelse til at være forsikringsmægler, skal besidde en teoretisk uddannelse og praktisk kunnen om forsikringsmæglervirksomhed, som Finanstilsynet har fastsat nærmere regler om i bekendtgørelse nr. 825 af 3. juli 2007 om forsikringsformidlers uddannelse. Bekendtgørelsen indeholder regler der skal sikre, at forsikringsmæglere kan tilrettelægge og gennemføre forsikringsmæglingen ved anvendelse af en hensigtsmæssig arbejdsmetode. Finanstilsynet har endvidere mulighed for at give tilladelse til personer, uanset at disse ikke opfylder kompetencekravene.

3.4.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder krav om, at forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere skal have en faglig uddannelse og efteruddannelse for at bevare et passende præstationsniveau, der svarer til det arbejde, som de udfører. Det er op til det enkelte medlemsland at regulere form, indhold og dokumentation heraf.

Endvidere indeholder direktivet krav om, at accessoriske forsikringsformidlere, der er omfattet af direktivet, skal have passende viden og færdigheder, så de kan varetage deres opgaver og opfylde deres forpligtelser tilfredsstillende.

3.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet vurderer, at forsikringsdistributionsdirektivets kompetencekrav skal gennemføres ved, at der udstedes en bekendtgørelse om kompetencekrav for forsikringsdistribution med hjemmel i dette lovforslag og med hjemmel i lov om finansiel virksomhed. Bekendtgørelsen vil derfor komme til at gælde for både ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber og for alle forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere. Erhvervsministeriet vurderer, at en bekendtgørelse om kompetencekrav er mest hensigtsmæssig, da der er tale om en meget detaljeret og teknisk regulering. Der vurderes endvidere at være et løbende behov for at kunne tilpasse reguleringen om kompetencekrav.

Der foreslås ikke krav om et konkret uddannelsesforløb, fordi det afgørende vurderes at være, om den pågældende har tilstrækkelige kompetencer til at bestride den ønskede stilling. Det vil således være uden betydning, hvordan kompetencerne er opnået, så længe den pågældende ansatte har den nødvendige teoretiske viden og praktiske kunnen. Vurderingen af og dokumentationen for, at kompetencekravene er opfyldt, vil foregå ved gennemførelse af en test.

Erhvervsministeriet vurderer på den baggrund, at det er mest hensigtsmæssigt, at det er den enkelte virksomhed, der er ansvarlig for at sikre, at deres medarbejdere har taget de relevante tests i forhold til medarbejdernes jobfunktion.

Efter gennemførelsen af forsikringsdistributionsdirektivet vil det således ikke længere være muligt at få en personlig tilladelse til som ansat at udøve forsikringsformidling(mægling). Det vil i stedet være virksomhedens ansatte, der kumulativt skal besidde de nødvendige kompetencer for at drive forsikringsformidlingsvirksomhed. Det vil være op til den enkelte virksomhed at opstille procedurer og interne forskrifter, der sikrer, at personer, der udøver forsikringsdistribution, opfylder de kompetencekrav, der er knyttet hertil. Finanstilsynet vil føre tilsyn med, at dette er tilfældet. Forsikringsformidlingsområdet vil således efter gennemførelsen af forsikringsdistributionsdirektivet være overensstemmende med resten af de finansielle formidlere.

Opfyldelsen af forsikringsdistributionsdirektivets krav om efteruddannelse og dokumentation herfor, bør på samme måde som selve dokumentationen for grunduddannelsen ske via gennemførelse af en test.

Erhvervsministeriet vurderer, at kravet til accessoriske forsikringsformidlere kan opfyldes ved, at lovforslaget indeholder krav om, at accessoriske forsikringsformidlere skal kende de produkter, de distribuerer.

3.4.4. Lovforslagets indhold

Lovforslaget indeholder krav om, at en forsikringsformidler skal sikre, at alle virksomhedens ansatte, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed har tilstrækkelige kompetencer.

For accessoriske forsikringsformidlere indeholder lovforslaget krav om, at de skal kende de produkter de distribuerer.

Forslaget indeholder en bemyndigelse til, at Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kompetencekrav til ansatte hos en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler.

Bemyndigelsen forventes udmøntet i en bekendtgørelse om kompetencekrav for forsikringsdistributører. Bekendtgørelsen vil fastsætte krav om, at alle forsikringsdistributører skal besidde passende viden og færdigheder, så de pågældende kan varetage deres opgaver og opfylde deres forpligtelser tilfredsstillende. Der vil ikke være krav om et konkret uddannelsesforløb, og det vil være uden betydning, hvordan de nødvendige kompetencer er opnået, så længe den ansatte har den nødvendige teoretiske viden og praktiske kunnen. Vurderingen af kompetencekravene og efteruddannelse vil foregå ved gennemførelse af en test. Bekendtgørelsen vil endvidere blive udstedt med hjemmel i lov om finansiel virksomhed,

således at bekendtgørelsen gælder for både ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber og for alle forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere.

Der henvises til lovforslagets § 11 og bemærkningerne hertil.

3.5. God skik regler

3.5.1. Gældende ret

Den finansielle lovgivning regulerer bl.a. god skik for virksomheder på det finansielle område. Forsikringsmæglervirksomhed skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet, jf. § 19, stk. 1, i lov om forsikringsformidling. Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet, jf. § 43, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed. Erhvervsministeren har i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed fastsat nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder i en række bekendtgørelser. Tilsvarende er der fastsat regler om god skik for forsikringsmæglervirksomheder. Forsikringsagentvirksomheder og administrationselskaber er omfattet af de regler, der er udstedt i medfør af lov om finansiell virksomhed, i det omfang disse regler regulerer god skik på forsikringsområdet, jf. § 32 i lov om forsikringsformidling.

God skik er udtryk for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte mere generelt formuleret.

Forsikringsselskaber er underlagt reglerne i bekendtgørelsen om god skik for finansielle virksomheder. I denne bekendtgørelse er der i generelle bestemmelser om god skik, der foreskriver at en finansiell virksomhed skal handle redeligt og loyalt over for sine kunder, og at virksomheden ikke må anvende vildledende eller urigtige angivelser eller udelade væsentlige informationer, hvis dette er egnet til mærkbart at forvride kundernes økonomiske adfærd på markedet.

Bekendtgørelsen indeholder endvidere en række bestemmelser om oplysningsforpligtelser i forsikringsaftaler både før aftalens indgåelse og løbende under aftaleforholdet. Bekendtgørelsen indeholder blandt andet formkrav til væsentlige aftaler og krav til aftalernes indhold, rådgivning og dens indhold, særlige oplysningsforpligtelser om væsentlige forhold, herunder konkrete prisoplysninger.

Derudover indeholder bekendtgørelsen informationskrav i det løbende aftaleforhold mellem parterne og formkrav i forbindelse med afslag eller delvis afslag på erstatning.

I den gældende lov om forsikringsformidling er der en række oplysningsforpligtelser for både forsikringsmæglere, forsikringsagenter og underagenter. Bestemmelserne indeholder regler om oplysning om, hvem kunden indgår en aftale med, hvilke klageprocedurer der findes, oplysning om eventuelle interessekonflikter og formen for aflønning af forsikringsagenter eller underagentvirksomheden. Derudover er der bestemmelser om formkrav for afgivelse af oplysningerne. Forsikringsmæglerne er endvidere underlagt en række god skik regler i bekendtgørelse om god skik for forsikringsmæglervirksomheder.

3.5.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder en række oplysningsforpligtelser og god skik regler for forsikringsdistributører.

Direktivets artikel 17, stk. 1, indeholder en generel bestemmelse, der skal sikre, at forsikringsdistributører handler ærligt, redeligt og professionelt i deres kunders bedste interesse. I direktivets artikel 18 og 19 er der krav om, hvilke oplysninger en forsikringsdistributør skal give kunderne, inden en forsikringsaftale

indgås. Bestemmelserne indeholder regler om, distributørerne skal give oplysning om, hvem man indgår en aftale med, om der ydes rådgivning, hvilke klageprocedurer der findes, oplysning om eventuelle interessekonflikter og formen for aflønning af formidleren.

Direktivets artikel 20 indeholder regler om, at en enhver aftale, som en forsikringsdistributør foreslår, skal være i overensstemmelse med kundens forsikringskrav og behov. En forsikringsdistributør skal derfor, inden en forsikringsaftale indgås, på basis af oplysninger fra kunden, fastlægge kundens krav og behov.

Forsikringsdistributøren skal endvidere ved distribution af skadesforsikringer inden aftalen indgås give kunden relevante oplysninger om forsikringsproduktet, så kunden kan træffe en informeret beslutning. I forbindelse med distribution af skadesforsikringsprodukter, skal disse oplysninger gives til kunderne i et standardiseret dokument, der benævnes IPID (Insurance Product Information Document). Direktivet indeholder en række form- og indholds krav til dokumentet.

Artikel 23 i forsikringsdistributionsdirektivet indeholder en række formkrav til de oplysninger, der skal gives til kunderne. Udgangspunktet er, at oplysningerne skal gives til kunderne uden beregning og i papirformat. Hvis kunden giver samtykke, kan oplysningerne imidlertid gives på andet varigt medium eller via en hjemmeside under visse betingelser.

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder endvidere i kapitel VI en række supplerende krav i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter. Direktivet indeholder bestemmelser om forebyggelse af interessekonflikter, yderligere oplysningskrav til kunderne samt indførelsen af en egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurdering og rapportering til kunderne.

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder ikke bestemmelser om generelle løbende oplysningskrav til kunderne ud over de krav, som gælder for forsikringsbaserede investeringsprodukter.

3.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at det er mest hensigtsmæssigt at samle god skik regler for alle forsikringsdistributører, dvs. forsikringsselskaber, forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, i en ny bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører. Derved sikres, at disse selskaber har en bekendtgørelse på området, som de skal orientere sig i.

Da de gældende regler på området i en række tilfælde ikke er indeholdt i forsikringsdistributionsdirektivet, har Erhvervsministeriet på baggrund af input fra branchen og Forbrugerrådet Tænk, samt såkaldt nabo tjek i Finland, Sverige, Norge og Tyskland vurderet om enkelte af reglerne burde opretholdes efter gennemførelsen af forsikringsdistributionsdirektivet. Erhvervsministeriets vurdering har endvidere været forelagt regeringens implementeringsudvalg. De gældende regler, som opretholdes, vurderes at være overimplementering i forhold til forsikringsdistributionsdirektivets krav. Implementeringsudvalget har godkendt denne overimplementering. Reglerne videreføres i den kommende bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører, der udstedes med hjemmel i lovforslaget.

Erhvervsministeriet har som følge heraf valgt at opretholde reglerne i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder om formkrav til væsentlige aftaler og krav til aftalernes indhold, rådgivning om skattemæssige konsekvenser, forsikringsselskabernes pligt til årligt at oplyse kunden om kundens skadesforsikringer, kundernes ret til en skriftlig begrundelse for helt eller delvis afslag på erstatning og regler om varsling af ændringer.

Det er imidlertid Erhvervsministeriets vurdering, at reglerne bør opdateres, så de er mere digitaliseringsvenlige, og at der indføres bagatelgrænser, hvor det er relevant.

For at skabe mere gennemsigtighed om anvendelsen af reglerne om god skik vil det være hensigtsmæssigt at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer for god skik på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Dette gør Forbrugerombudsmanden allerede på markedsføringsområdet, og det er på baggrund af erfaringerne hermed, at det foreslås også at udarbejde forhandlede retningslinjer på det finansielle område. Retningslinjerne skal fastlægges efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer. Inddragelsen af forbruger- og erhvervsorganisationer skal sikre målrettede og operationelt anvendelige regler, samtidig med at der skabes et større ejerskab til retningslinjerne som følge af forhandlingerne herom.

De forhandlede retningslinjer skal således bidrage til at sikre, at reglerne for god skik bliver præciseret på de områder, som er særligt væsentlige for forbrugere, og at de i højere grad efterleves.

3.5.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås i § 12, stk. 1, at forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis for virksomhedsområdet. Bestemmelsen svarer til de gældende bestemmelser om god skik, som allerede findes generelt på det finansielle område.

Erhvervsministeren bemyndiges i henhold til det foreslåede § 12, stk. 2, til at fastsætte nærmere regler om udlevering af informationsmateriale, redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere. Bestemmelsen vil blive udnyttet til at udstede bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører. Bekendtgørelsen skal indeholde et samlet regelsæt for de adfærds- og oplysningsforpligtelser, som alle forsikringsdistributører er underlagt. Da bekendtgørelsen også foreslås at gælde for forsikringsselskaber, vil bekendtgørelsen endvidere blive udstedt med hjemmel i § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Bekendtgørelsen skal indeholde forsikringsdistributionsdirektivets oplysningskrav og regler om god forretningsskik. Bekendtgørelsen vil derfor indeholde regler om god skik, oplysningsforpligtelser for forsikringsdistributører, interessekonflikter og gennemsigtighed. Bekendtgørelsen vil endvidere indeholde regler om rådgivning, regler om forsikringsdistributørernes pligt til at lave en krav- og behovsanalyse af deres kunder og regler om udlevering af et standardiseret dokument om forsikringsprodukter. Derudover vil bekendtgørelsen indeholde regler om krydssalg og de supplerende krav direktivet fastsætter i forhold til forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Bekendtgørelsen vil endvidere videreføre de regler, som Erhvervsministeriet har valgt at opretholde jf. punkt 3.5.3. Bekendtgørelsen om god skik for forsikringsmæglervirksomheder vil blive ophævet. Bekendtgørelsen om god skik for finansielle virksomheder vil blive ændret, så den ikke finder anvendelse på finansielle virksomheder, når de udøver forsikringsdistribution omfattet af bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører.

Det foreslås i § 12, stk. 3, at der indsættes en udtrykkelig adgang for Finanstilsynet til at udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Disse retningslinjer skal udstedes efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer.

Retningslinjerne vil have samme retlige karakter som en vejledning, men til forskel fra en vejledning vil udarbejdelsen ske under inddragelse af repræsentanter for forbrugere og relevante finansielle erhvervsorganisationer, og det vil som udgangspunkt fremgå af retningslinjerne, hvem der har deltaget i forhandlingerne, og hvem der har tiltrådt retningslinjerne.

At Finanstilsynet får adgang til at udstede forhandlede retningslinjer ændrer ikke på erhvervsministerens instruktionsbeføjelse i forhold til Finanstilsynet, hvorfor ministeren vil have instruktionsbeføjelse også i forhold til de forhandlede retningslinjer.

Der henvises til lovforslagets § 12 og de specielle bemærkninger hertil.

3.6. Regler om aflønning

3.6.1. Gældende ret

§ 14 a, stk. 2, i lov om forsikringsformidling indeholder et absolut forbud mod, at en forsikringsmægler-virksomhed modtager provision eller andet vederlag fra et forsikringsselskab i tilknytning til det konkrete kundeforhold. § 14 a, stk. 4, i lov om forsikringsformidling indeholder en modifikation til § 14 a, stk. 2, hvorefter en forsikringsmæglervirksomhed gerne må modtage provision fra et forsikringsselskab, når forsikringsselskabet ikke har hjemsted eller er etableret ved filial i Danmark, forudsat at forsikringsmægler-virksomheden videregiver en modtaget provision til kunden.

Forsikringsselskaber er underlagt yderligere regler om aflønning i bekendtgørelse nr. 1583 af 13. december 2016 om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder.

3.6.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder en bred definition af aflønning, som omfatter alle former for fast og variabel løn, provisioner, honorarer, gebyrer, andre betalinger og fordele, som tilbydes eller tildeles med henblik på udøvelse af forsikringsdistributionsvirksomhed.

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder en forpligtelse for forsikringsdistributører til at sikre, at aflønning af virksomheden og dennes ansatte ikke er i strid med virksomhedens forpligtelse til at handle i kundernes bedste interesse. Direktivet indeholder endvidere forbud mod aflønningsordninger, salgsmål og andre ordninger, som kunne tilskynde virksomheden eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når virksomheden kunne tilbyde et andet produkt, der ville dække kundens behov bedre. Bestemmelsen finder også anvendelse for forsikringsselskaber i det omfang, selskabet udøver forsikringsdistribution.

3.6.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Salgsaktiviteter i en forsikringsdistributionsvirksomhed er som i andre kommercielle virksomheder nødvendige for at sikre virksomhedens indtjening, ligesom det er sædvanligt, at visse ansattes aflønning i et vist omfang er baseret på, om den ansatte har opnået eksempelvis et givent salgsmål for et forsikringsprodukt. Salg med henblik på indtjening eller opnåelse af resultatløn er i sig selv legitime formål. Forsikringsdistributører er dog samtidig forpligtet til at handle i kundernes bedste interesse, og det er derfor vigtigt, at virksomhedens aflønningsstruktur ikke skaber en interessekonflikt, der indebærer risiko for, at kundens interesser ikke varetages.

Forsikringsdistributionsdirektivets aflønningsbestemmelse sikrer en klar sammenhæng mellem regler, der sikrer varetagelsen af kundens interesse, og virksomhedens aflønningsstruktur.

3.6.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås at indføre en definition af aflønning, som omfatter alle former for fast og variabel løn, provisioner, honorarer, andre betalinger og fordele, som tildeles eller udbetales til en fysisk eller juridisk person med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Det foreslås derudover, at en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler skal sikre, at virksomhedens aflønningsstrukturer ikke strider mod virksomhedens forpligtelse til at handle i kunns bedste interesse, herunder god skik reglerne. Det foreslås endvidere, at en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler ikke må indføre aflønningsordninger eller salgsmål, som tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

For forsikringsselskaber foreslås det, at der indsættes en bemyndigelsesbestemmelse til Erhvervsministeren med henblik på at fastsætte regler om aflønning, som tilbydes eller tildeles med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 6, § 13 og § 46, nr. 5, og de specielle bemærkninger hertil.

3.7. Krav om interne retningslinjer for produktgodkendelse

3.7.1. Gældende ret

Finansielle virksomheder er i dag underlagt en række krav til ledelse og styring. De overordnede krav fremgår af § 71 i lov om finansiell virksomhed og er samtidig nærmere fastlagt i to ledelsesbekendtgørelser, bekendtgørelse nr. 1321 af 25. november 2015 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. og bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2016 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. Af ledelsesbekendtgørelserne fremgår det, at finansielle virksomheder skal have forretningsgange for udvikling og godkendelse af nye produkter og væsentlige ændringer i eksisterende produkter. Formålet med disse regler er at sikre, at virksomheden ikke bliver påført utilsigtede risici, som i yderste konsekvens kan true virksomhedens eksistens.

Der findes ikke regler for forsikringsformidlers udvikling af produkter.

3.7.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Artikel 25 i forsikringsdistributionsdirektivet indeholder krav om, at forsikringsselskaber og formidlere, der udarbejder forsikringsprodukter, skal have effektive procedurer for godkendelse af nye produkter, væsentlige ændringer i eksisterende produkter og tjenesteydelser samt distribution af disse.

Det følger endvidere af bestemmelsen, at produktgodkendelsesprocessen skal være proportionel, hvilket vil sige, at processen skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til forsikringsproduktets art. I produktgodkendelsesprocessen skal der angives en afgrænset målgruppe for hvert produkt, som skal sikre, at alle relevante risici for denne målgruppe vurderes, at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den tilsigtede målgruppe, og at forsikringsproduktet distribueres til den afgrænsede målgruppe.

Forsikringsselskaberne skal regelmæssigt revidere de forsikringsprodukter, de udbyder eller markedsfører under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici på den tilsigtede målgruppe. Det skal gøres for i det mindste at vurdere, om produktet stadig opfylder behovene for den angivne målgruppe, og om distributionsstrategien stadig er hensigtsmæssig.

Forsikringsdistributører, der rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som de ikke selv har udarbejdet, skal have effektive procedurer for indhentelse af relevante oplysninger om forsikringsprodukterne.

Forsikringsselskaber og forsikringsformidlere, der udarbejder forsikringsprodukter, skal stille alle relevante oplysninger om forsikringsproduktet og om produktgodkendelsesprocessen, herunder oplysninger om målgruppe, til rådighed for distributører.

I medfør af artikel 25, stk. 2, i forsikringsdistributionsdirektivet tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter med henblik på yderligere at præcisere principperne i artikel 25. Det forventes, at Kommissionen vedtager en delegeret retsakt i form af en forordning i efteråret 2017.

3.7.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Der skal gennemføres tilsvarende regler for både pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, forsikringsselskaber og forsikringsformidlere i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (herefter MiFID II), forsikringsdistributionsdirektivet og retningslinjer fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA). De har overordnet det samme indhold, men kan derudover indeholde eller suppleres af niveau 2-regulering, der er tilpasset de enkelte områder.

På den baggrund vurderer Erhvervsministeriet, at det mest hensigtsmæssige vil være at indføre et overordnet krav om, at forsikringsformidlere skal have interne retningslinjer for produktudvikling. Der kan med hjemmel i samme bestemmelse kan fastsættes nærmere regler, der udmønter de mere specifikke krav på de enkelte områder i forhold til alle forsikringsdistributører.

3.7.4. Lovforslagets indhold

Lovforslaget stiller krav om, at alle forsikringsformidlere, der udarbejder forsikringsprodukter, skal have effektive procedurer for godkendelse af nye produkter, væsentlige ændringer i eksisterende produkter og tjenesteydelser samt distribution af disse.

Forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som de ikke selv har udarbejdet, skal have effektive procedurer for indhentelse af relevante oplysninger om forsikringsprodukterne. Forsikringsselskaber og forsikringsformidlere, der udarbejder forsikringsprodukter, skal stille alle relevante oplysninger om forsikringsproduktet og om produktgodkendelsesprocessen, herunder oplysninger om målgruppe, til rådighed for distributører. På denne måde sikres det, at produkterne kun distribueres til den målgruppe som de er tiltænkt.

Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere skal træffe for at have effektive processer for produktudvikling og indhentelse af relevante oplysninger.

Der henvises til lovforslagets § 14 og de specielle bemærkninger hertil.

3.8. Uafhængige forsikringsformidlere

3.8.1. Gældende ret

I lov om forsikringsformidling er der i kapitel 2-4 en række bestemmelser, der regulerer området for forsikringsmæglere. Forsikringsmæglere er på det danske marked kendetegnet ved at være uafhængige af forsikringsselskaber og disses interesser.

I 2006 blev reglerne revideret, og for at sikre forsikringsmæglernes uafhængighed blev der bl.a. indført et absolut provisionsforbud for forsikringsmæglerne, jf. § 14 a, stk. 2, i lov om forsikringsformidling. Reglerne indeholder endvidere mere specifikke krav til forsikringsmæglernes uafhængighed samt regler om udøvelse af anden virksomhed og krav om oprettelse af en samarbejdsaftale m.v.

Foruden reglerne om provisionsforbud findes også en række andre særregler for forsikringsmæglere, der knytter sig til deres status på markedet som værende uafhængige.

3.8.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder ikke regler om forsikringsformidlers uafhængighed og skelner ikke mellem forsikringsformidlere, der er uafhængige og forsikringsformidlere, der på den ene eller anden måde er afhængige af forsikringsselskaber og disses interesser.

I artikel 20, stk. 3, i forsikringsdistributionsdirektivet er der krav om, at når en forsikringsformidler meddeler kunden, at den pågældende yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse, så er forsikringsformidleren forpligtet til at yde denne rådgivning på grundlag af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, så den pågældende er i stand til at ud fra faglige kriterier at rådgive kunden om, hvilke forsikringsaftaler, der er bedst egnede til at opfylde kundens behov.

3.8.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Med henblik på at give forsikringsmæglerne en mulighed for at bevare deres status som formidlere, der er uafhængige og alene repræsenterer kunden, er det Erhvervsministeriets vurdering, at en række af de særlige krav til forsikringsmæglernes uafhængighed bør videreføres ved gennemførelsen af forsikringsdistributionsdirektivet, herunder provisionsforbuddet.

Da forslaget anvender terminologien fra forsikringsdistributionsdirektivet og dermed anvender begrebet forsikringsformidler om både forsikringsmægler og forsikringsagenter, vurderer Erhvervsministeriet, at det er mest hensigtsmæssigt, at de særlige krav videreføres som en valgmulighed for de forsikringsformidlere, der ønsker at betegne sig som forsikringsmægler eller uafhængig.

Det er endvidere Erhvervsministeriets vurdering, at det videreførte regelsæt bør revideres for at sikre en reel uafhængighed for de forsikringsformidlere, der ønsker at betegne sig som uafhængige.

3.8.4. Lovforslagets indhold

Forslagets kapitel 5 indeholder de supplerende krav til forsikringsformidlere, der ønsker at betegne sig som forsikringsmægler, uafhængig eller anvende andre betegnelser, der giver indtryk af, at forsikringsformidleren er uafhængig.

De supplerende krav sikrer, at en uafhængig forsikringsformidler alene repræsenterer kunden og at en uafhængig forsikringsformidler ikke må modtage provision eller anden aflønning fra en forsikringsdistributør i tilknytning til det konkrete kundeforhold.

En uafhængig forsikringsformidler må endvidere ikke direkte eller indirekte have forbindelser til en forsikringsdistributør, der er egnet til at skabe tvivl om forsikringsformidlerens uafhængighed af andre forsikringsdistributørers interesser, som ikke er en følge af virksomhedernes indbyrdes ejerforhold.

Lovforslaget gennemfører endvidere forsikringsdistributionsdirektivets artikel 20, stk. 3, således at denne bestemmelse knytter sig til uafhængige forsikringsformidlere. Det medfører, at en uafhængig forsikringsformidler skal yde rådgivning på baggrund af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, at formidleren er i stand til at rådgive kunden om, hvilken forsikringsaftale, der opfylder kundens behov bedst.

De gældende regler om samarbejdsaftale, fuldmagt og indhentelse af tilbud foreslås videreført i den kommende bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører.

Der henvises til lovforslagets § 16 og de specielle bemærkninger hertil.

3.9. Whistleblowerordning m.v.

3.9.1. Gældende ret

Lov om forsikringsformidling indeholder i § 18 a krav om, at en forsikringsmæglervirksomhed skal have en whistleblowerordning. Ordningen kan etableres via kollektiv overenskomst. Der gælder endvidere en bagatelgrænse, så virksomheder med 5 ansatte eller færre kan undlade at etablere en ordning. Bestemmelsen fastsætter også en tre måneders frist for etablering af en ordning efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra kravet om en ordning, hvis Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning.

Ifølge lov om forsikringsformidling må en forsikringsmæglervirksomhed ikke udsætte sine ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som konsekvens af, at den ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Beskyttelsen kan ikke fraviges til ugunst for den ansatte.

Beskyttelsen af ansatte, som indberetter en forsikringsmæglervirksomhed i lov om forsikringsformidling er ikke underlagt tilsyn af Finanstilsynet.

Der findes endvidere bestemmelser i den ansættelsesretlige lovgivning om forbud mod forskelsbehandling på baggrund af køn, race, religion m.v., herunder i lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet m.v. og i lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af race m.v.

Endvidere følger det af § 92 a, i lov om forsikringsformidling, at § 354 g i lov om finansiel virksomhed, som indeholder et forbud mod videregivelse af oplysninger om en person, der har indberettet overtrædelser eller potentielle overtrædelser af loven, regler udstedt i medfør af loven og bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet, finder anvendelse på oplysninger, som en person har indberettet efter § 18 a i lov om forsikringsformidling.

3.9.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Ifølge artikel 35, stk. 1, i forsikringsdistributionsdirektivet skal medlemslandene sikre, at de kompetente myndigheder indfører effektive mekanismer, der gør det muligt at fremme indberetning af faktiske eller mulige overtrædelser af forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere af direktivet til de kompetente myndigheder. Disse mekanismer skal som minimum omfatte i forbindelse med deres ansættelse, passende beskyttelse af personer, som arbejder i henhold til en ansættelseskontrakt, og om muligt andre personer, der indberetter overtrædelser begået indenfor disse enheder, eller som beskyldes for overtrædelser mod repressalier, diskrimination eller andre former for uretfærdig behandling, jf. artikel 35, stk. 2, litra b, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Endelig følger det af artikel 35, stk. 2, litra c, i forsikringsdistributionsdirektivet, at medlemslandenes mekanismer skal beskytte identiteten af både den person, som indberetter faktiske eller mulige overtrædelser, og den fysiske person, som formodes at være ansvarlig for overtrædelser på alle stadier af proceduren, medmindre offentliggørelse heraf er påkrævet i henhold til national ret i forbindelse med videre efterforskning eller efterfølgende administrative eller retlige procedurer.

3.9.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Kravet i forsikringsdistributionsdirektivet, om at de kompetente myndigheder skal indføre ordninger, som tilskynder til at indberette potentielle eller faktiske overtrædelser af lovgivningen, blev allerede implementeret i Finanstilsynets regi i forbindelse med den brede politiske aftale mellem regeringen (Socialdemokratiet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finan-

sielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6). Reglerne sikrer etablering af en ordning, hvortil ansatte kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af loven, regler fastsat i medfør af loven eller overtrædelse af forsikringsdistributionsdirektivet.

Forsikringsdistributionsdirektivet stiller alene krav om, at kompetente myndigheder skal indføre whistleblowerordninger. Bankpakke 6 stiller imidlertid krav om, at der indføres krav om etablering af whistleblowerordninger for hele den finansielle sektor, hvorfor forsikringsmæglere er underlagt krav om etablering af whistleblowerordninger i virksomhederne i dag, hvilket med lovforslaget foreslås videreført for forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere.

Gældende ret indeholder krav om en passende beskyttelse af ansatte, der har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den finansielle lovgivning, til Finanstilsynet eller til virksomhedens interne indberetningsordning. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at det er nødvendigt at videreføre dette for at sikre en passende beskyttelse af den ansatte, der indberetter overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning. Det skal sikre at den ansatte er beskyttet, uanset om den ansatte vælger at foretage indberetning gennem virksomhedens interne ordning eller gennem Finanstilsynets ordning.

Endvidere bidrager forbuddet mod videregivelse af oplysninger om en person, der har foretaget indberetning til Finanstilsynet, til at sikre, at Finanstilsynet modtager indberetninger om virksomhedernes overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering fra personer, som er i besiddelse af disse vigtige informationer, hvilket øger Finanstilsynets muligheder for at gribe ind over for virksomheder, som ikke overholder den finansielle regulering.

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder regler om myndighedsbaserede indberetningsordninger. Der findes allerede en sådan ordning hos Finanstilsynet, der opfylder regler herom i forsikringsdistributionsdirektivet.

3.9.4. Lovforslagets indhold

Lovforslaget viderefører krav i lov om forsikringsformidling om en indberetningsordning for forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere. Lovforslaget har med de fornødne tilpasninger samme indhold som tilsvarende krav i den finansielle sektor. Ordningen skal sikre, at ansatte anonymt kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden via en sikret kanal. Ordningen kan etableres via kollektiv overenskomst. Kravet finder anvendelse for virksomheder, som beskæftiger flere end fem ansatte.

Lovforslaget viderefører også forbuddet i lov om forsikringsformidling mod ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger på baggrund af indberetning af overtrædelser til Finanstilsynet eller til whistleblowerordninger i virksomhederne.

Lovforslaget viderefører også godtgørelsesbestemmelsen i lov om forsikringsformidling, hvorefter en ansat har mulighed for at få tilkendt en godtgørelse, hvis den pågældende udsættes for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som konsekvens af en indberetning om overtrædelser af regulering under tilsyn af Finanstilsynet. Det vil i medfør af lovforslaget ikke være muligt at fravige dette forbud eller ret til godtgørelse til ugunst for den ansatte.

Lovforslaget viderefører desuden et forbud mod videregivelse af oplysninger om en person, der har indberettet overtrædelser af reguleringen til Finanstilsynet. Lovforslaget indebærer, at Finanstilsynet ikke må videregive personoplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed til Fi-

nanstilsynet. Dette gælder imidlertid ikke, hvis videregivelse af oplysningerne er omfattet af undtagelsen til Finanstilsynets tavshedspligt i medfør af § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Lovforslaget medfører, at personoplysninger om en person, der har indberettet en virksomhed til Finanstilsynet, ikke er undergivet aktindsigt i medfør af forvaltningsloven, offentlighedsloven, persondataloven eller reglerne om underretning i medfør af retssikkerhedsloven.

Baggrunden for fravigelsen af forvaltningslovens regler om aktindsigt samt retssikkerhedslovens regler om underretning er artikel 71, stk. 2, litra d, i CRD IV, som medfører, at der skal udstedes klare regler, der sikrer, at en person, der indberetter overtrædelser begået i instituttet, til enhver tid skal være garanteret fuld fortrolighed. Beskyttelsen efter CRD IV udbredes til resten af den finansielle sektor, så den i lovforslaget foreslåede beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering ikke er begrænset til overtrædelser, som følger af lovgivning, der implementerer CRD IV. For love, hvor såvel Finanstilsynet som andre myndigheder fører tilsyn, omfatter begrebet finansiell regulering ikke regulering, som andre myndigheder fører tilsyn med.

De henvises til lovforslagets §§ 17 og 18 og de specielle bemærkninger hertil.

3.10. Grænseoverskridende aktiviteter

3.10.1. Gældende ret

I forbindelse med implementeringen af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling, blev de gældende regler om grænseoverskridende aktivitet indsat som §§ 42 og 43 i lov om forsikringsformidling.

En dansk forsikringsvirksomhed, en genforsikringsmæglervirksomhed, en forsikringsagentvirksomhed eller en underagentvirksomhed kan udøve grænseoverskridende virksomhed i andre EU/EØS-lande m.v. som en grænseoverskridende tjenesteydelse ved anvendelse af en agent eller ved etablering af en filial.

Ved udøvelse af grænseoverskridende tjenesteydelser forstås, at virksomheden udbyder erhvervsmæssig formidling af forsikringer i et land uden at være fysisk etableret i dette land, eksempelvis ved at udbyde forsikringsformidling i dette land via internettet. Ved udøvelse af forsikringsformidling via en agent forstås en juridisk person, der handler på vegne af et forsikringsselskab eller en forsikringsformidler, der er etableret i et andet land. Ved etablering af filial forstås et andet forretningssted end hovedkontoret, som er en del af en forsikringsformidlervirksomhed, som ikke er en juridisk person, og som direkte udfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i en forsikringsformidlervirksomhed.

Lov om forsikringsformidling indeholder krav om, at formidleren skal underrette Finanstilsynet om, at formidleren agter at udøve forsikringsformidlingsvirksomhed for første gang i en eller flere medlemslande i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller bestemmelserne om etableringsfrihed. Hvis de pågældende medlemslande har ønsket at blive underrettet, skal Finanstilsynet videregive de modtagne oplysninger til de relevante myndigheder i det land, hvor virksomheden påtænker at udbyde sin tjenesteydelse.

Reglerne skelner ikke mellem, om formidleren ønsker at udøve grænseoverskridende virksomhed i form af fri udveksling af tjenesteydelser eller i form af udnyttelse af etableringsfrihed. De gældende regler herom findes i lovens § 42.

§ 43 i loven fastlægger regler for forsikringsformidlere, der er etableret i et andet land EU/EØS-land m.v., som vil udøve virksomhed i Danmark. Bestemmelserne vedrørende forsikringsformidlere, der er etableret i et andet EU/EØS-land m.v., svarer til danske formidlers virksomhed i andre lande.

3.10.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder udførlige regler om forsikringsformidlers mulighed for at udøve deres virksomhed frit i hele unionen. Direktivet indeholder en opdeling i grænseoverskridende virksomhed i form af enten fri udveksling af tjenesteydelser, artikel 4, eller udnyttelse af etableringsfrihed, artikel 6.

Direktivets artikel 4 indeholder procedureregler for forsikringsformidlere, der ønsker at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser. Bestemmelsen indeholder krav om, at formidleren skal give hjemlandets kompetente myndigheder en række oplysninger om sin virksomhed, og hvilke medlemslande formidleren ønsker at udøve virksomhed i. Den kompetente myndighed skal herefter senest en måned efter modtagelsen af disse oplysninger give besked til de kompetente myndigheder i det land, hvor formidleren ønsker at udøve virksomhed. Den kompetente myndighed skal samtidig oplyse formidleren om eventuelle almene hensyn i værtslandene, eller om værtslandene har vedtaget strengere bestemmelser, end hvad der følger af forsikringsdistributionsdirektivet, som formidleren skal overholde. Artikel 4 indeholder endvidere processuelle regler i tilfælde af, at der sker ændringer i de oplysninger, som formidleren har afgivet til hjemlandets kompetente myndigheder.

Direktivets artikel 6 indeholder procedureregler for formidlere, der ønsker at udnytte retten til etableringsfrihed ved at oprette en filial eller en permanent tilstedeværelse i et andet medlemsland. Bestemmelsen indeholder krav om, at formidleren skal give hjemlandets kompetente myndigheder en række oplysninger om sin virksomhed, hvilke medlemslande formidleren ønsker at udøve sin virksomhed i, og navnet på personer, der er ansvarlige for filialen.

Hjemlandets kompetente myndigheder har mulighed for at nægte at sende oplysninger herom videre til det ønskede værtsland. Det kræver, at hjemlandets kompetente myndigheder betvivler tilstrækkeligheden af formidlerens organisatoriske struktur eller økonomiske situation. Et afslag herom skal træffes ved afgørelse og skal være underlagt domstolsprøvelse i hjemlandet. Hvis der ikke gives afslag, skal den kompetente myndighed senest en måned efter modtagelsen af disse oplysninger give besked til de kompetente myndigheder i de lande, hvor formidleren ønsker at udøve virksomhed. Den kompetente myndighed skal samtidig oplyse formidleren om eventuelle almene hensyn i værtslandene, eller om værtslandene har vedtaget strengere bestemmelser, end hvad der følger af forsikringsdistributionsdirektivet, som formidleren skal overholde. Direktivets artikel 5 indeholder endvidere processuelle regler i tilfælde af, at der sker ændringer i forhold til de oplysninger, som formidleren har afgivet til hjemlandets kompetente myndigheder.

3.10.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Det har været væsentligt for Erhvervsministeriet at sikre danske udbydere af forsikringsformidling, genforsikringsformidling og accessorisk forsikringsformidling lige mulighed for at konkurrere med andre udbydere indenfor EU. Det har således været centralt at sikre, at alle lande inden for EU behandler anmodning om udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser ens, således at de danske virksomheder stilles bedst muligt i det omfang, de ønsker at udbyde deres tjenester i andre lande indenfor EU.

Det vurderes således hensigtsmæssigt at fastsætte en frist for Finanstilsynets behandling af anmodning om udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser for både danske og udenlandske virksomheder for at sikre, at virksomhederne får en passende sagsbehandlingstid, så der ikke skabes unødige byrder for virksomhedernes udøvelse af etableringsretten.

3.10.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at danske forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der ønsker at udbyde deres tjenester i et andet EU/EØS-land m.v., skal meddele dette til Finanstilsynet.

Hvis forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere ønsker at udøve grænseoverskridende virksomhed i form af levering af tjenesteydelser skal formidleren angive til Finanstilsynet, i hvilket land eller i hvilke lande formidleren ønsker at påbegynde at udøve forsikringsformidling, hvilke aktiviteter, der ønskes udøvet, navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber og den relevante forsikringsklasse.

Hvis forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere ønsker at udøve grænseoverskridende virksomhed ved etablering af en filial, skal de til Finanstilsynet angive formidlerens navn, adresse og registreringsnummer. Formidleren skal endvidere oplyse, i hvilket land eller i hvilke lande formidleren har til hensigt at oprette en filial, hvilke aktiviteter, der ønskes udøvet, og navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber. Formidleren skal også oplyse den relevante forsikringsklasse, en adresse i værtslandet og navnene på de personer, der er ansvarlige for administrationen af filialen. Det skal bl.a. oplyses, hvilken adresse aktiviteterne ønskes udøvet fra og hvilke aktiviteter, der påtænkes udøvet i det pågældende land.

Der foreslås en sagsbehandlingsfrist for Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af danske forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlers anmodning om udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser i andre EU/EØS-lande m.v. Finanstilsynet skal således senest en måned efter at have modtaget en ansøgning vurdere, om denne er komplet og i givet fald videresende den til den relevante myndighed i det land, som formidleren påtænker at udøve sin virksomhed i og samtidig underrette formidleren herom.

Det foreslås, at Finanstilsynet i forbindelse med sin vurdering ved afgørelse kan afvise at videresende meddelelsen, hvis Finanstilsynet har grund til at betvivle tilstrækkeligheden af formidlerens organisatoriske struktur eller økonomiske situation i betragtning af den aktivitet, der ønskes udøvet. Afgørelsen skal begrundes og er underlagt mulighed for domstolsprøvelse.

Det foreslås endvidere, at forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der er etableret i et andet EU/EØS-land m.v., kan udbyde deres tjenesteydelser i Danmark, efter Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra den relevante myndighed i hjemlandet. Det foreslås, at udenlandske forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere kan udøve forsikringsformidling i Danmark i form af grænseoverskridende tjenesteydelser via en agent eller i form af etablering af en filial.

Der henvises til lovforslagets §§ 19-21 og bemærkningerne hertil.

3.11. Tilsyn

3.11.1. Gældende ret

Det følger af § 44 i lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet fører tilsynet med overholdelse af loven. Finanstilsynet fører dog ikke tilsyn med bestemmelsen om beskyttelse af ansatte, som indberetter overtrædelser til virksomhedernes eller Finanstilsynets whistleblowerordninger.

§ 44 i loven hjemler en generel påbudsbestemmelse, hvorefter Finanstilsynet kan udstede påbud om berigtigelse eller ændringer af forhold, der er i strid med loven m.v.

Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med reglerne efter den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i

medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsen træffer eksempelvis beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, ligesom bestyrelsen træffer beslutning om at overgive sådanne sager til politimæssig efterforskning.

Til at påse overholdelsen af loven har Finanstilsynet i medfør af § 46 bl.a. mulighed for at foretage undersøgelser, der er egnede til at fremme gennemsigtigheden på forsikringsformidlingsområdet. Finanstilsynet kan selvstændigt eller i samarbejde med andre offentlige myndigheder offentliggøre resultaterne af sådanne undersøgelser.

Til at påse overholdelsen af loven har Finanstilsynet i medfør af § 47 endvidere mulighed for at kræve alle de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, herunder oplysninger til brug for en afgørelse af, om et forhold er omfattet af loven.

For at sikre, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med lovens overholdelse og kan indhente alle de oplysninger fra virksomhederne, der er nødvendige for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, er det vigtigt, at virksomhederne kan videregive disse oplysninger i sikker forvisning om, at de ikke bliver videregivet. I medfør af § 49 er Finanstilsynets ansatte derfor underlagt den særlige tavshedspligt, som følger af § 354 i lov om finansiel virksomhed. Reglerne finder dog ikke anvendelse, for så vidt angår oplysning i sager om god skik, formidlernes oplysningsforpligtelser, forsikringsmæglernes honorar og deres pligt til at indgå en samarbejdsaftale.

§ 49 a i loven fastsætter rammerne for, hvornår og hvordan virksomheder omfattet af loven eller Finanstilsynet skal offentliggøre reaktioner, som Finanstilsynets bestyrelse har truffet beslutning om. I medfør af bestemmelsen kan der kun ske offentliggørelse af reaktioner eller beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, hvis disse vedrører juridiske personer.

3.11.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder en række regler om tilsyn med forsikringsdistributører, herunder forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere. For at sikre et effektivt tilsyn stiller direktivet krav om, at medlemslandene skal udpege de tilsynsmyndigheder, der skal sikre overholdelsen af reglerne i direktivet, jf. artikel 20.

For så vidt angår tilsyn med filialer af forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, som er etableret i et andet medlemsland, fastsætter forsikringsdistributionsdirektivet i artikel 5, 7 og 8 regler om, at tilsynsmyndighederne i det land, hvori filialen er beliggende, eller hvor grænseoverskridende tjenesteydelser leveres, skal samarbejde med tilsynsmyndighederne i det medlemsland, hvori virksomheden har hjemland.

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder endvidere i artikel 5, 7 og 8 regler om tilsyn med forsikringsformidlers udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser.

Bestemmelserne medfører, at det som udgangspunkt er hjemlandets myndigheder, der fører tilsyn med en forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der driver virksomhed i forskellige medlemslande i overensstemmelse med retten til fri udveksling af tjenesteydelser. Hvis den kompetente myndighed i et værtsland bliver opmærksom på brud på forpligtelserne på dets område, skal værtslandet underrette den kompetente myndighed i hjemlandet, der herefter er forpligtet til at træffe passende foranstaltninger. Den kompetente myndighed i værtslandet har imidlertid beføjelser til at gribe ind, hvis hjemlandet undlader at træffe passende foranstaltninger, eller hvis de trufne foranstaltninger er utilstrækkelige.

Når en forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler driver virk-

somhed i forskellige medlemslande ved at oprette en filial, er ansvaret for tilsynet med virksomheden som helhed underlagt hjemlandets kompetente myndighed, mens virksomheden er underlagt værtslandets kompetente myndighed, for så vidt angår håndhævelsen af regler om oplysningskrav og god forretnings-skik, der vedrører tjenesteydelser, der leveres på værtslandets område. Hvis den kompetente myndighed i et værtsland imidlertid bliver opmærksom på brud på forpligtelserne på dens område, der ikke er underlagt værtslandets tilsyn, skal værtslandet underrette den kompetente myndighed i hjemlandet, der efterfølgende er forpligtet til at træffe passende foranstaltninger. Den kompetente myndighed i værtslandet har imidlertid beføjelse til at gribe ind, hvis hjemlandet undlader at træffe foranstaltninger, eller hvis de trufne foranstaltninger er utilstrækkelige.

For at kunne føre et effektivt tilsyn med lovens overholdelse skal medlemslandene ligeledes sikre, at tilsynsmyndighederne har alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver. Tilsynsmyndighederne skal bl.a. kunne kræve, at virksomheden giver alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne kontrollere overholdelsen af loven.

Derudover skal tilsynsmyndighederne have mulighed for at pålægge sanktioner, i medfør af artikel 31. I yderste tilfælde skal myndighederne have mulighed for at inddrage en virksomheds tilladelse eller registrering som forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler.

I medfør af artikel 32 skal de nationale tilsynsmyndigheder kunne offentliggøre alle administrative sanktioner, der bliver pålagt for overtrædelse af de foranstaltninger, der vedtages til gennemførelse af direktivet, medmindre sådan offentliggørelse vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

3.11.3. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre et effektivt tilsyn med lovforslaget, vurderer Erhvervsministeriet, at det er vigtigt, at Finanstilsynet som tilsynsmyndighed får tillagt de nødvendige beføjelser til at påse overholdelsen af loven. Det er bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet i overensstemmelse med forsikringsdistributionsdirektivet får mulighed for at indhente oplysninger hos virksomhederne, som er omfattet af loven, men også hos virksomheder, der ikke er omfattet af loven, til afgørelse af, om en fysisk eller juridisk person er omfattet af reglerne i lovforslaget. Det foreslås i den forbindelse at videreføre Finanstilsynets særlige tavshedspligt, der følger af den gældende lov om forsikringsformidling, og som er et krav i henhold til direktivet. Erhvervsministeriet finder fortsat, at tavshedspligten ikke skal gælde for oplysninger i sager om god skik og informationskrav.

For at sikre et effektivt tilsyn og et velfungerende samarbejde mellem medlemslandene, finder Erhvervsministeriet, at de særlige regler om kompetencefordeling og tilsyn med virksomheder, der udøver forsikringsformidling gennem reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser og etableringsfrihed, skal medtages i lovforslaget.

Erhvervsministeriet vurderer, at bestemmelsen om Finanstilsynets mulighed for at udstede påbud i § 44, stk. 3, er overflødig da hjemlen til at udstede påbud allerede følger af den overordnede tilsynsbestemmelse i § 44, stk. 1, i loven. I den øvrige lovgivning på det finansielle område, eksempelvis lov om finansiell virksomhed, findes der heller ikke en særskilt generel hjemmel til at kunne udstede påbud for overtrædelser af loven. På baggrund heraf og for at sikre ensartede regler på tværs af den finansielle lovgivning mener Erhvervsministeriet ikke, at det er nødvendigt at videreføre den gældende lovs § 44, stk. 3, i lovforslaget.

Erhvervsministeriet vurderer, at det af hensyn til den finansielle stabilitet og tilliden til den finansielle sektor er vigtigt, at Finanstilsynet kan afsætte en direktør i en forsikringsformidler eller en genforsikrings-

formidler, hvis denne ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed fastsat i loven, og dermed ikke længere kan varetage stillingen i virksomheden.

Erhvervsministeriet vurderer også, at det af hensyn til den finansielle stabilitet og tilliden til den finansielle sektor er vigtigt, at Finanstilsynet har adgang til at inddrage en virksomheds tilladelse i en række tilfælde, og at der sker offentliggørelse heraf.

I forlængelse heraf vurderer Erhvervsministeriet generelt, at det er vigtigt, at virksomheder omfattet af lovforslaget og Finanstilsynet skal offentliggøre reaktioner, som Finanstilsynets bestyrelse har truffet beslutning om, og som derfor er blevet vurderet til at være af principiel eller af særlig vigtig karakter. Finanstilsynet skal ligeledes have mulighed for at offentliggøre beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning.

I den gældende lov om forsikringsformidling er der ikke fastsat regler om forbrugerombudsmandens kompetencer svarende til, hvad der gælder i medfør af § 348 i lov om finansiell virksomhed.

Forbrugerombudsmanden bør have samme mulighed for at anlægge sager vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, som gælder i medfør af § 348 i lov om finansiell virksomhed.

3.11.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet påser overholdelsen af loven hos de virksomheder, der er omfattet heraf.

Til brug for dette tilsyn foreslås det, at virksomhederne forpligtes til at give tilsynsmyndighederne de oplysninger, som er nødvendige for udøvelsen af tilsynet, og at Finanstilsynet om nødvendigt skal kunne få adgang til en virksomhed mod behørig legitimation og uden retskendelse med henblik på at indhente oplysninger. Finanstilsynet kan skaffe sig adgang til en virksomheds eller persons forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Det er en betingelse, at formålet ikke kan opnås ved brug af mindre indgribende foranstaltninger som f.eks. tvangsbøder.

Hjemlen skal alene anvendes af Finanstilsynet efter et almindeligt proportionalitetsprincip i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at formålet med inspektionen ville blive forspildt, hvis inspektionen blev varslet. Udgangspunktet er således fortsat, at inspektioner hos de virksomheder, som er omfattet af lovforslaget skal varsles på forhånd i det omfang, det er muligt.

Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af den finansielle lovgivning, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse.

Det foreslås, at Forbrugerombudsmanden skal have samme mulighed for at anlægge sager vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, som gælder i medfør af § 348 i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet i overensstemmelse med forsikringsdistributionsdirektivets bestemmelser skal underrette de kompetente myndigheder i en virksomheds hjemland, hvis Finanstilsynet konstaterer eller har grund til at antage, at en udenlandsk forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der udøver grænseoverskridende virksomhed i Danmark, ikke overholder reglerne i loven. Finanstilsynet skal endvidere have beføjelse til at føre tilsyn med filialer af udenlandske forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, for så vidt angår reglerne om god skik, aflønning og effektive procedurer for produktudvikling eller regler udstedt i medfør heraf. Finanstilsynet skal ligeledes i særligt hastende tilfælde have kompetence til

at iværksætte de nødvendige tiltag over for en udenlandsk forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der udøver grænseoverskridende virksomhed i Danmark.

Det foreslås, at Finanstilsynet skal kunne påbyde en virksomhed at afsætte direktøren af virksomheden inden for en fastsat frist, hvis denne ikke længere kan anses for at være hæderlig og dermed ikke kan varetage stillingen. Det foreslås også, at Finanstilsynet skal kunne inddrage en virksomheds tilladelse i en række tilfælde, eksempelvis hvis virksomheden ikke gør brug af tilladelsen inden for 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt tilladelsen, eller hvis tilladelsen er opnået på baggrund af urigtige oplysninger.

I overensstemmelse med gældende ret og det øvrige finansielle område foreslås det desuden, at Finanstilsynet skal offentliggøre afgørelser af principiel karakter og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, ligesom den pågældende virksomhed også bliver forpligtet til at offentliggøre afgørelser af principiel karakter.

Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet skal kunne offentliggøre fældende domme eller vedtagne bøder, ligesom virksomheder også bliver forpligtede hertil.

I de tilfælde, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning, og sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den pågældende forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler offentliggøre oplysninger herom.

I forlængelse heraf foreslås det også, at hvis Finanstilsynet modtager dokumentation for, at en sag er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse, endeligt tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.

Der henvises til lovforslagets §§ 22-41 og bemærkningerne hertil.

3.12. Straffebestemmelser

3.12.1. Gældende ret

Efter § 54 i lov om forsikringsformidling straffes overtrædelser af en række af lovens bestemmelser med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I regler udstedt i medfør af loven kan der fastsættes straf i form af bøde for overtrædelse af de udstedte bestemmelser, jf. § 54, stk. 2.

Der kan pålægges juridiske personer strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5, jf. § 54, stk. 3.

3.12.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Det følger af artikel 31 i forsikringsdistributionsdirektivet, at medlemslandene fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af direktivet, og at medlemslandene træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at nationale bestemmelser efterleves.

Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemslandene skal tillade deres kompetente myndigheder at offentliggøre alle administrative sanktioner, der bliver pålagt for overtrædelse af de foranstaltninger, som vedtages til gennemførelse af dette direktiv, medmindre offentliggørelsen vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

Formålet med bestemmelsen, er at sikre en effektiv håndhævelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af direktivet. Der skal derfor indføres egnede procedurer, der giver mulighed for at klage over forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der ikke overholder disse bestemmelser, og for at sikre, at der i givet fald pålægges sanktioner, der er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning.

Uden at det berører retten til at anlægge sag ved en domstol for at sikre overholdelse af dette direktiv, skal medlemslandene også sikre, at de kompetente myndigheder får de nødvendige beføjelser, herunder til at pålægge sanktioner, når en udbyder ikke opfylder de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i direktivet, navnlig hvis der er risiko for gentagelser eller andre betænkeligheder, for så vidt angår forbrugernes kollektive interesser.

3.12.3. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre et effektivt tilsyn, skal Finanstilsynet påse, at bestemmelserne i lov forsikringsformidling efterleves, herunder undersøge mulige overtrædelser af loven. Bliver en Finanstilsynet bekendt med, at der kan være sket en strafbar overtrædelse af loven, skal Finanstilsynet anmeldte dette til politiet, medmindre det vurderes, at det vil være tilstrækkeligt med en tilsynsreaktion såsom påbud eller påtale.

Erhvervsministeriet finder, at der for overtrædelse af enkelte bestemmelser skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, således at straffniveauet er i overensstemmelse med resten af den finansielle lovgivning.

Erhvervsministeriet vurderer, at det er nødvendigt at kunne strafsanktionere de pligter, som i dag følger af den gældende lov om forsikringsformidling, og som de virksomheder og personer, der i dag er omfattet af loven kan straffes for, hvis de ikke efterlever disse. Straffebestemmelsen i lovforslaget foreslås derfor at videreføre den gældende straffebestemmelse dog med den udvidelse, som forsikringsdirektivet giver mulighed for.

Det er ikke vurderet nødvendigt, at foreslå ændringer i det nuværende bødeniveau.

3.12.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at virksomheder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, kan straffes med bøde eller fængsel i indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, hvis de driver forsikrings- eller genforsikringsformidling, uden at have tilladelse efter loven eller udøver accessorisk forsikringsformidling uden at være registreret.

Tilsvarende gælder eksempelvis, hvis virksomhederne undlader at oplyse, hvis der sker ændringer i de oplysninger, som tilladelsesprocessen eller registreringen er baseret på.

Det foreslås endvidere, at forsikringsformidlere kan straffes med bøde eller fængsel i indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, hvis de udøver forsikringsformidling i strid med reglerne om supplerende krav til uafhængige forsikringsformidlere i forslagets kapitel 5.

Det foreslås, at forældelsesfristen for overtrædelse af de foreslåede bestemmelser samt regler udstedt i medfør heraf er 5 år.

Virksomheder og personer, der ikke efterkommer et påbud fra Finanstilsynet, foreslås at kunne straffes med bøde.

Det foreslås endvidere, at manglende overholdelse af en del af de pligter, som gælder i henhold til loven,

herunder overholdelse af påbud meddelt af Finanstilsynet, som tvangsmiddel kan pålægges daglige eller ugentlige bøder.

Administrative tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v.

Det foreslås, at der kan udstedes tvangsbøder, hvis en person eller en virksomhed, eller de for virksomheden ansvarlige personer, ikke opfylder de pligter, som påhviler dem i medfør af § 26, stk. 1 og 3, om udlevering af oplysninger. Endvidere kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge daglige eller ugentlige bøder til en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, herunder de for virksomheden ansvarlige personer, hvis de ikke efterkommer et påbud meddelt efter § 27, stk. 6 og 7, om afsættelse af en direktør. Tilsvarende kan der udstedes tvangsbøder til en accessorisk forsikringsformidler, eller de for virksomheden ansvarlige personer, jf. § 28, stk. 1 og 2, som omhandler afsættelse af en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer.

Administrative tvangsbøder anses i denne sammenhæng for nødvendige af hensyn til at Finanstilsynet kan sikre overholdelse af de konkrete bestemmelser. Det vurderes, at administrative tvangsbøder er hensigtsmæssige særligt i forhold til de for virksomheden ansvarlige personer, da incitamentet til overholdelse af de nævnte regler bliver større, når den enkelte kan blive gjort personligt ansvarlig.

Der henvises til lovforslagets §§ 42 og 43.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

I forbindelse med indførelse af regler om, at alle forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere skal have en tilladelse og alle accessoriske forsikringsformidlere skal registreres, vil Finanstilsynet skulle sikre, at virksomhederne lever op til kravene for at få en tilladelse og for at blive registreret. Finanstilsynet skal i den forbindelse sikre, at virksomhederne opfylder lovforslagets krav til virksomhedens ledelse og kompetencekrav til ansatte.

Med forslaget følger en række nye opgaver, der skal løses af Finanstilsynet. Forslaget medfører, at flere aktører på markedet skal have Finanstilsynets tilladelse, flere aktører skal registreres, og Finanstilsynet skal endvidere løbende føre tilsyn med en større kreds af forsikringsformidlere, der ikke før har været underlagt tilsyn af Finanstilsynet.

Endvidere skal Finanstilsynet sikre, at forsikringsformidlere lever op til de nye krav om at etablere procedurer for produktudvikling og løbende overvågning af de produkter, som de udvikler (produktstyring). Derudover skal Finanstilsynet føre tilsyn med de nye informationskrav og øvrige forbrugerbeskyttende regler, som bl.a. omfatter krav om krav- og behovsanalyse samt overholdelse af kompetencekravene.

Lovforslaget medfører, at Finanstilsynet vil skulle føre tilsynet med ca. 800 forsikringsformidlingsvirksomheder, hvoraf ca. 600 ikke er under tilsyn af Finanstilsynet i dag. Særligt reglerne om tilladelse og registrering af virksomhederne vil kræve et forøget tidsforbrug. Det forventes, at ca. 600 virksomheder vil søge om tilladelse efter lovens ikrafttræden, da lovforslaget medfører, at virksomheder der i dag udøver forsikringsagentvirksomhed, skal søge Finanstilsynets om tilladelse til at udøve forsikringsformidling.

Det vurderes endvidere, at de ca. 200 virksomheder, der i dag har tilladelse som forsikringsmægler, vil skulle indsende en erklæring om, at de opfylder lovforslagets ændrede krav til tilladelse som forsikringsformidler, som Finanstilsynet skal sagsbehandle.

Hertil kommer, at en række virksomheder, der udøver accessorisk forsikringsformidling vil være omfattet af lovforslaget. En række af de virksomheder, der i dag er registreret som agenter og underagenter, vil falde ind under definitionen af accessoriske forsikringsformidlere. I Forsikring & Pensions register er der registreret ca. 6.000 virksomheder, hvoraf det vurderes, at 600 skal registreres som forsikringsformidlere, jf. ovenfor. Af de resterende 5.400 virksomheder vil en del skulle registreres som accessoriske forsikringsformidlere, forudsat at de distribuerer forsikringer, der er omfattet af forslagets anvendelsesområde. Det er ikke muligt at vurdere omfanget heraf.

De foreslåede ændringer forventes at medføre ressourcemæssige konsekvenser for Finanstilsynet, der vurderes at udgøre to årsværk i 2018 og et årsværk i 2019 og frem. Disse konsekvenser vurderes at kunne afholdes inden for Finanstilsynets egne rammer.

Forslaget i øvrigt forventes ikke at have væsentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Det bemærkes generelt, at de økonomiske og administrative konsekvenser hidrører fra kravene i forsikringsdistributionsdirektivet, samt at en række af de nærmere krav fastsættes i niveau 2-reguleringen.

Erhvervsministeriet anslår, at ca. 800 virksomheder er direkte omfattet af lovforslaget. Det drejer sig om virksomheder, som i dag betegnes forsikringsmæglere, forsikringsagenter og underagenter.

Lovforslaget medfører, at en række virksomheder, der i dag ikke er omfattet af den gældende lov om forsikringsformidling, vil blive omfattet af loven. Det er ikke muligt at oplyse et nøjagtigt antal, da disse virksomheder for nuværende ikke er underlagt tilladelseskrav, registreringskrav eller tilsyn. Et kvalificeret gæt er dog, at der vil være ca. 600 flere virksomheder end i dag, som bliver direkte omfattet, hvilket vil medføre, at ca. 800 virksomheder i alt bliver omfattet af loven. Derudover kommer de accessoriske forsikringsformidlere, som det ikke er muligt at vurdere omfanget af.

Yderligere forventes det, at der med lovforslaget skabes mulighed for, at der startes en række virksomheder med forretningsmodeller, som ikke kendes i dag. Disse virksomheder vil også blive underlagt Finanstilsynets tilsyn.

5.1. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Finanstilsynet vurderer, at lovforslaget isoleret set vil medføre øvrige efterlevelseseomkostninger, som på samfundsniveau ikke vil udgøre over 10 mio. kr.

Dertil skal det bemærkes, at forsikringsdistributionsdirektivet indeholder en række krav, som fastsættes i niveau 2-reguleringen. Disse krav må forventes at medføre væsentlige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet. Det er på tidspunktet for fremsættelse af lovforslaget ikke muligt at kvantificere disse, da reguleringen endnu ikke er vedtaget. Det må endvidere forventes, at en del af reguleringen vil ske i form af forordninger, som vil være direkte gældende i dansk ret.

De øvrige efterlevelseseomkostninger udgøres primært af omkostninger forbundet med erhvervelse af en ansvarsforsikring i forbindelse med ansøgning om tilladelse som forsikringsformidler eller i forbindelse med anmodning om registrering som accessorisk forsikringsformidler. Det er dog også muligt, at forsikringsselskabet stiller en garanti. I lovforslaget er Finanstilsynet bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om ansvarsforsikringen. De økonomiske konsekvenser for erhvervslivet vil derfor blive kvantificeret i forbindelse med, at bemyndigelsen til udstedelse af nærmere regler anvendes.

De af loven omfattede virksomheder skal lige som i dag fremover betale afgift i henhold til bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Betalingen af afgifter udgør årligt 3,0 promille af virksomhedernes provision og andre vederlag, og der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr. Det forventes, at de ovenfor anførte ca. 800 virksomheder vil blive omfattet af pligten til at betale afgift.

5.2. Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

De administrative omkostninger følger overvejende af omstillingsomkostninger, som er forbundet med opdateringen af de interne politikker, forretningsgange og kontroller for indberetningerne, overholdelsen af de nye it-krav, gennemgangen af aflønningsstrukturer, samt udarbejdelse og distribuering af nye standardbetingelser til alle kunder.

Virksomhederne skal indsende en ansøgning om tilladelse eller anmodning om registrering for at udøve forsikringsformidling, genforsikringsformidling eller accessorisk forsikringsformidling. I den forbindelse skal de redegøre for, at virksomhederne opfylder betingelserne for at få henholdsvis tilladelse eller for at blive registreret. Når virksomhederne har fået tilladelse eller er blevet registreret, skal de løbende give meddelelse, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som er lagt til grund ved meddelelse af tilladelse eller registrering. Virksomhederne skal endvidere en gang årligt indberette en række nøgletal til Finanstilsynet.

Forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere er endvidere forpligtet til at gennemføre en række foranstaltninger, der sikrer, at virksomhedens ansatte lever op til lovforslagets kompetencekrav, og at virksomheden kan dokumentere dette. Tilsvarende vil forslaget generelle god skik bestemmelse og den tilhørende bemyndigelse til, at erhvervsministeren kan udstede regler herom kunne medføre, at de omfattede virksomheder skal ændre forretningsgange m.v. på en række områder.

Hvis en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler ønsker at udbyde grænseoverskridende tjenesteydelser i et andet land eller ønsker at udøve virksomhed gennem en filial i et andet land, skal virksomhed meddele dette og en række øvrige oplysninger til Finanstilsynet.

Lovforslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER), der på det foreliggende grundlag har vurderet, at lovforslaget isoleret set medfører administrative konsekvenser under 4 mio. kr. årligt. De bliver derfor ikke kvantificeret yderligere.

Ligesom det er oplyst ovenfor under erhvervsøkonomiske konsekvenser, vil der på et senere tidspunkt blive udstedt en række bekendtgørelser, som vil medføre administrative byrder for erhvervslivet. Indholdet – og dermed omfanget af byrderne – er ikke fastlagt på nuværende tidspunkt. Byrderne vil blive målt i forbindelse med udstedelsen af de relevante bekendtgørelser.

Der vil desuden fra Kommissionen side blive udstedt niveau 2-regulering – formentlig i form af forordninger – som også vil medføre yderligere byrder. Indholdet og byrderne heraf er ikke kendt på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører ikke administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, som er et minimumsdirektiv. Fristen for implementering af direktivet er den 23. februar 2018.

På enkelte områder er det vurderet, at lov om forsikringsformidling fortsat bør gå videre end direktivets krav for at sikre det forbrugerbeskyttelsesniveau på det danske marked, som hidtil har været kendetegnet for området. Implementeringen er dermed i strid med regeringens fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering.

Forsikringsselskaber og forsikringsmæglervirksomheder har efter danske regler siden 2014 været forpligtede til at have en intern whistleblowerordning. Det er i modsætning til forsikringsdistributionsdirektivet, der alene indeholder krav om en myndighedsetableret whistleblowerordning. Den whistleblowerordning, der foreslås med lovforslaget, er derfor en overimplementering i forhold til forsikringsdistributionsdirektivets krav.

De danske regler er udarbejdet på baggrund af den politiske aftale af 10. oktober 2013 mellem den daværende regering (Socialdemokratiet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (bankpakke 6). Det blev i aftalen besluttet at stille krav om, at alle typer af finansielle virksomheder skulle etablere interne whistleblowerordninger ud fra et ønske om, at alle ansatte inden for sektoren skulle kunne indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning via en uafhængig kanal. Alle virksomheder inden for den finansielle sektor er således i dag underlagt krav om whistleblowerordning. Det foreslås, at den danske særregel videreføres på baggrund af den politiske aftale.

I den kommende bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører, der vil blive udstedet med hjemmel i lovforslagets § 12, stk. 2, indeholder endvidere en række gældende regler på området, der ikke findes i forsikringsdistributionsdirektivet. Reglerne er videreført med henblik på at opretholde det gældende forbrugerbeskyttelsesniveau. Implementeringen er god i strid med regeringens fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering. De regler der videreføres fra gældende ret, er således en overimplementering i forhold til kravene i forsikringsdistributionsdirektivet.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 23. juni 2017 til den 4. august 2017 været sendt i høring hos følgende organisationer og myndigheder m.v.:

Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, Intertrust (Denmark), Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Grundforskningsfond, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsrådgiverforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Den Europæiske Centralbank, Ejendomsforeningen, Energi og Olieforum, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Frederiksberg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, For-

brugerrådet, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Ane Marie Christensen, Foreningen Danske Revisorer, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, KL, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets, Parcelhusejernes Landsforening, PostNords Juridiske afdeling, Regionale Bankers Forening, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S og Western Union.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser / mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser / merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Forslaget medfører, at flere aktører på markedet skal have Finanstilsynets tilladelse, og at flere aktører skal registreres. Finanstilsynet skal endvidere løbende føre tilsyn med en større kreds af forsikringsformidlere, der ikke før har været underlagt tilsyn af Finanstilsynet. Endvidere skal Finanstilsynet sikre, at forsikringsformidlere lever op til en række yderligere nye krav. De foreslåede ændringer forventes at medføre ressourcemæssige konsekvenser for Finanstilsynet, der vurderes at udgøre to årsværk i 2018 og et årsværk i 2019 og frem. Disse konsekvenser vurderes at kunne afholdes inden for Finanstilsynets egne rammer.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen.

Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	I relation til de øvrige efterlevelsesomkostninger er det Finanstilsynets skøn, at lovforslaget ikke vil medføre konsekvenser på samfundsniveau på over 10 mio. kr. Der vil dog senere blive udstedt niveau 2-regulering og bekendtgørelser, som kan medføre yderligere byrder. Indholdet og byrderne kendes ikke på nuværende tidspunkt, men for så vidt angår bekendtgørelser, vil de blive målt i forbindelse med den konkrete udstedelse.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Lovforslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER), der på det foreliggende grundlag har vurderet, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser under 4 mio. kr. årligt. De bliver derfor ikke kvantificeret yderligere. Der vil dog senere blive udstedt niveau 2-regulering og bekendtgørelser, som vil medføre yderligere byrder. Indholdet og byrderne kendes ikke på nuværende tidspunkt, men for så vidt angår bekendtgørelser, vil de blive målt i forbindelse med den konkrete udstedelse.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører dele af forsikringsdistributionsdirektivet, som er et minimumsdirektiv. Lovforslaget er som udgangspunkt udtryk for en direktivnær gennemførelse, men på enkelte områder er det dog vurderingen, at lov om forsikringsformidling fortsat bør gå videre end direktivets krav for at sikre samme forbrugerbeskyttelsesniveau på det danske marked. Denne overimplementering gennemføres i den kommende bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører.	

	Lovforslagets whistleblowerordning er desuden overimplementering.	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt x)	JA X	NEJ

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

§ 1 i den gældende lov om forsikringsformidling fastlægger lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede § 1 fastlægger lovens anvendelsesområde og afgrænser, hvilke områder og aktiviteter loven ikke finder anvendelse på.

Bestemmelsen anvender en samlet betegnelse for de aktører på markedet, der ikke er forsikringsselskaber, og deres ansatte, der herefter vil være at betegne som forsikringsformidlere, forudsat at de ikke er accessoriske forsikringsformidlere, jf. lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 5.

Begrebet forsikringsdistribution, som defineres i lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1, omfatter både det salg af forsikringer, som forsikringsselskaberne foretager, og den virksomhed, som hidtil har været udøvet af forsikringsmæglere og forsikringsagenter.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1 i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven finder anvendelse på forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, jf. dog stk. 2 og 3.

For en nærmere definition af begreberne forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere henvises til den foreslåede definitionsbestemmelse i § 2, nr. 3-5.

Det foreslåede *stk. 2* afgrænser lovens anvendelsesområde i forhold til accessoriske forsikringsformidlere. Som udgangspunkt er accessoriske forsikringsformidlere omfattet af loven, jf. stk. 1, men i stk. 2 fastsætter loven en række tilfælde, hvor accessoriske forsikringsformidlere alligevel ikke er omfattet af loven.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1, litra a*, at accessoriske forsikringsformidlere ikke er omfattet af loven, hvis den forsikring, de sælger, udgør et supplement til en vare eller en tjenesteydelse, og forsikringen dækker risikoen for driftsfejl ved varen, tab af varen eller beskadigelse af varen eller ved manglende brug af den tjenesteydelse, der leveres af den pågældende leverandør. Det er dog en betingelse efter det foreslåede § 1, stk. 2, nr. 2, at forsikringens årlige præmiebeløb højst udgør 600 euro, eller at varigheden af denne tjenesteydelse højst er tre måneder, og at forsikringens årlige præmie højst udgør 200 euro pr. person. En elektronikforsikring, der sælges som tillæg til køb af elektronik og ikke overstiger beløbsgrænserne, vil eksempelvis ikke være omfattet af loven, da forsikringen udgør et supplement til elektronikkøbet og dækker beskadigelse af varen.

Af det foreslåede *stk. 2, nr. 1, litra b*, følger, at accessoriske forsikringsformidlere ikke er omfattet af loven, hvis de forsikringer de sælger, udgør et supplement til en vare eller en tjenesteydelse, og forsikringen dækker risikoen for tab af eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse.

Det er dog en betingelse efter det foreslåede § 1, stk. 2, nr. 2, at forsikringsaftalens årlige præmiebeløb højst udgør 600 EUR.

Rejseforsikringer, der dækker tab af bagage, hjemtransport ved sygdom eller død, behandlinger og transport ved sygdom eller erstatningsrejser, er dermed ikke omfattet, under forudsætning af, at beløbsgrænserne i forslagets § 1, stk. 2, nr. 2, er opfyldt.

Distribueres der en gruppeforsikring, hvor forsikringspræmien beregnes ud fra gruppens samlede risici, f.eks. en grupperejseforsikring, vil det være gruppens samlede præmiesum, der er afgørende for vurderingen af, om forsikringen er omfattet af bestemmelsen. Hvis der i forbindelse med en grupperejse sælges individuelle rejseforsikringer til deltagerne, vil det være den enkelte forsikringspræmie, der er afgørende for vurderingen af det årlige præmiebeløb. Det er dog under forudsætning af, at præmien er beregnet ud fra den enkeltes risici, og at det ikke er en betingelse, at samtlige af gruppens deltagere køber rejseforsikringen.

Sælges flere forskellige forsikringer til en enkelt kunde, vil det være den enkelte forsikrings præmie, der er afgørende for vurderingen af, om forsikringen er omfattet af bestemmelsen. Der vil i den forbindelse også blive lagt vægt på, om forsikringerne har sin egen police, og at årsagen til, at forsikringerne er adskilt i flere policer, ikke er sket med henblik på, at distributionen skal falde uden for lovens anvendelsesområde. Der vil her blive lagt vægt på, om forsikringerne kan købes særskilt.

Hvis der sælges en forsikring, der dækker i flere år, skal det årlige præmiebeløb beregnes på årsbasis. Betales hele præmien ved erhvervelse af forsikringen, vil det afgørende være, hvad præmiebeløbet udgør pr. årsbasis.

Uanset, at accessoriske forsikringsformidlere ikke er omfattet af loven i de nævnte tilfælde, stilles der i artikel 1, stk. 4, i forsikringsdistributionsdirektivet krav om, at forsikringsselskaber eller forsikringsformidlere, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra loven, sikrer, at de accessoriske forsikringsformidlere forud for indgåelsen af aftalen, stiller oplysninger til rådighed for kunden, om formidlerens navn og adresse og om, hvilke klagemuligheder kunden og andre berørte parter har. Forsikringsselskabet eller forsikringsformidleren skal endvidere sikre, at den accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på overholdelse af reglerne om god skik, aflønning og krydssalg og for at tage højde for kundens krav og behov, inden den accessoriske forsikringsformidler foreslår kunden at tegne en forsikringsaftale. Endelig skal forsikringsselskabet og forsikringsformidleren sikre, at de accessoriske forsikringsformidlere ved skadesforsikring udleverer et standardiseret dokument til kunden forud for indgåelsen af aftalen. Selvom de accessoriske forsikringsformidlere ikke er direkte omfattet af forsikringsdistributionsdirektivet, har de altså forpligtelser efter direktivet, men det vil være de forsikringsselskaber eller forsikringsformidlere, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der har ansvaret for, at de accessoriske forsikringsformidlere opfylder forpligtelserne. Direktivets krav herom gennemføres ved, at forsikringsselskabernes og forsikringsformidlernes forpligtelser i forbindelse hermed fastsættes i en kommende bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører, dog således at forpligtelsen for overholdelse af aflønningsreglerne fremgår af dette lovforslags § 13, stk. 3.

Det ikke er den enkelte forsikring, der skal registreres, men det er virksomhedens samlede forsikringsdistributionsportefølje, der er afgørende for, om en accessorisk forsikringsformidler er omfattet af lovforslaget og dermed skal registreres.

Hvis en accessorisk forsikringsformidler udelukkende distribuerer produkter, der er omfattet af anvendelsesområdet, vil den pågældende være omfattet af lovforslaget og skal registreres. Finanstilsynet vil føre tilsyn med den accessoriske forsikringsformidlers overholdelse af reglerne.

Accessoriske forsikringsformidlere, der både distribuerer produkter, der er omfattet af anvendelsesområdet og produkter, der er undtaget fra anvendelsesområdet, vil være omfattet af lovforslaget og kravet om registrering m.v. Det medfører, at den accessoriske forsikringsformidler vil være underlagt tilsyn af Finanstilsynet. Finanstilsynet vil imidlertid føre et differentieret tilsyn. Det medfører, at når den accessoriske forsikringsformidler distribuerer forsikringer, der er undtaget fra anvendelsesområdet, skal den accessoriske forsikringsformidler alene leve op til de samme grundlæggende krav som en accessorisk forsikringsformidler, der i det hele er undtaget fra anvendelsesområdet, jf. nedenfor.

En accessorisk forsikringsformidler, der udelukkende distribuerer produkter, der er undtaget fra anvendelsesområdet, er ikke direkte omfattet af lovforslaget og skal ikke registreres. Et forsikringsselskab eller en forsikringsformidler, der distribuerer forsikringer gennem en accessorisk forsikringsformidler, der alene distribuerer forsikringer, der er undtaget fra anvendelsesområdet, skal dog sikre, at den accessoriske forsikringsformidler opfylder følgende grundlæggende krav:

- 1) Stiller oplysninger til rådighed for kunden, forud for indgåelsen af aftalen, om formidlerens navn og adresse og oplysning om, hvor kunden kan klage.
- 2) Har passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på at sikre overholdelse af reglerne om god skik, herunder reglerne om aflønning og krydssalg samt for at tage højde for kundens krav og behov inden forslaget til aftale.
- 3) Udleverer et standarddokument med oplysninger om forsikringsproduktet til kunden forud for indgåelsen af aftalen.

På den måde vil en accessorisk forsikringsformidler, der ikke er omfattet af anvendelsesområdet, alligevel i et vist omfang kunne blive forpligtet til at overholde en række af direktivets krav.

Det foreslåede *stk. 3* angiver hvilke aktiviteter, loven ikke finder anvendelse på.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 1*, der gennemfører artikel 2, stk. 2, litra a, i forsikringsdistributionsdirektivet, at loven ikke finder anvendelse på lejlighedsvis levering af oplysninger i forbindelse med anden erhvervsvirksomhed i to forskellige situationer.

Den ene situation er, at den virksomhed, der leverer oplysningerne, ikke må træffe yderligere foranstaltninger til at bistå med at indgå eller opfylde en forsikringsaftale. Den anden situation er, at formålet med erhvervsvirksomheden ikke er at bistå med at indgå eller opfylde en genforsikringsaftale.

Undtagelsen skal læses i sammenhæng med definitionen af forsikringsdistributionsbegrebet. Det afgørende, for at en aktivitet er omfattet af denne undtagelsesbestemmelse, er, at formålet med virksomheden ikke er at yde forsikringsdistribution, men at udøve en anden erhvervsvirksomhed.

Oplysningsbegrebet i bestemmelsen skal forstås meget bredt og vil i enkelte tilfælde overlappe det danske rådgivningsbegreb. En advokat, der oplyser en klient, at tegning af en bestemt forsikring vil være en god ide, vil således falde uden for anvendelsesområdet i *stk. 1*. Ligeledes vil ejendomsmæglere, der giver oplysning om muligheden for en ejerskifteforsikring også være undtaget fra lovens anvendelsesområde. Offentlige myndigheder, der oplyser om muligheden for at erhverve en forsikring, er også undtaget af bestemmelsen. Loven finder derfor ikke anvendelse på den indledende virksomhed, der alene består i at levere data og oplysninger og om potentielle forsikringstagere til forsikringsselskaber eller oplysninger på den virksomhed, der består i at levere oplysninger om forsikringsselskab til en potentiel forsikringskunde. Hvis en ansat i et kreditinstitut alene henviser kunden til et forsikringsselskab, eller på vegne af kreditinstituttet indhenter samtykke til, at forsikringsselskabet må kontakte kunden, vil denne aktivitet ikke være omfattet af lovens anvendelsesområde. Det forudsætter dog, at kreditinstituttet ikke træffer yderligere foranstaltninger for at bistå kunden med at indgå forsikringsaftalen, herunder ved at gennemgå kundens forsikringsbehov.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 2*, der gennemfører artikel 2, stk. 2, litra b, i forsikringsdistributionsdirektivet, at loven ikke finder anvendelse på den virksomhed, der består i erhvervsmæssig administration af et forsikrings- eller genforsikringsselskabs skadesanmeldelser og skadeafregning og taksation. Som eksempel kan nævnes en taksator, der efter aftale med et forsikringsselskab, besigtiger en ejendom, der eventuelt skal forsikres af selskabet.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 3*, der gennemfører artikel 2, stk. 2, litra c, i forsikringsdistributionsdirektivet, at loven ikke finder anvendelse ved levering af data og oplysninger om potentielle forsikringstagere til forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller til forsikrings- eller genforsikringsselskaber, forudsat at der udelukkende sker levering af data og at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå leverandøren med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale. Der er i denne bestemmelse tale om oplysninger om potentielle kunder til leverandører af forsikringsprodukter.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 4*, der gennemfører artikel 2, stk. 2, litra d, i forsikringsdistributionsdirektivet, at loven ikke finder anvendelse ved levering af oplysninger om forsikrings- eller genforsikringsprodukter, om en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller om et forsikrings- eller genforsikringsselskab til potentielle forsikringstagere, forudsat at der udelukkende sker levering af sådanne oplysninger, og at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale. Undtagelsen i denne bestemmelse gælder for oplysninger om produkter og forsikringsudbydere til potentielle forsikringstagere.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 3, stk. 6, § 4, stk. 2, § 5, stk. 2-4 og § 8, stk. 1, finder anvendelse på danske forsikringsselskaber, filialer i Danmark af et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område og på filialer i Danmark af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Som udgangspunkt finder loven ikke anvendelse på forsikringsselskaber, men i § 3, stk. 6 og § 4, stk. 2, fremgår, at forsikringsselskaber ikke må anvende forsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, som ikke har tilladelse eller er registreret. Der henvises til bemærkningerne til § 3, stk. 6 og § 4, stk. 2.

Forslagets § 5, stk. 2-4, indeholder en forpligtelse for forsikringsselskaberne til i Finanstilsynets register at registrere de accessoriske forsikringsformidlere, de har indgået en aftale med om formidling af forsikringsprodukter. Der henvises til bemærkningerne til § 5, stk. 2-4.

Forslaget § 8, stk. 1, indeholder en forpligtelse for forsikringsselskaberne til at meddele Finanstilsynet, hvis de bliver bekendt med omstændigheder, der giver anledning til, at Finanstilsynet bør undersøge, om en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret fortsat opfylder betingelserne herfor. Det henvises til bemærkningerne til § 8, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 5*, at § 3, stk. 6, finder anvendelse på genforsikringsselskaber.

Som udgangspunkt finder loven ikke anvendelse på genforsikringsselskaber, men i § 3, stk. 6, fremgår, at genforsikringsselskaber ikke må anvende genforsikringsformidlere, som ikke har tilladelse jf. § 3. Der henvises til bemærkningerne til § 3, stk. 6.

Til § 2

§ 2 i den gældende lov om forsikringsformidling fastlægger lovens definitioner.

Den foreslåede § 2 fastlægger lovens definitioner og indeholder den centrale begrebsterminologi, der

anvendes i lovforslaget. Der er tale om nye definitioner i forhold til dem, som findes i den gældende lov om forsikringsformidling.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører en række af de definitioner, der findes i artikel 2 i forsikringsdistributionsdirektivet, og som anvendes i dette lovforslag.

I den foreslåede *nr. 1, litra a*, defineres forsikringsdistribution som den virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke til administration og opfyldelse af sådanne aftaler. Ved rådgivning forstås den virksomhed, der består i at give personlige anbefalinger til en kunde i tilknytning til kundens køb af forsikringsaftaler. En virksomhedsudøver, der som led i den pågældendes hovedvirksomhed på erhvervsmæssigt grundlag foretager en gennemgang af kundens forsikringsbehov og rådgiver kunden om arten af den forsikringsdækning, kunden bør etablere, er kerneområdet for forsikringsdistribution og dermed omfattet af bestemmelsen. For så vidt angår afgrænsningen mellem at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde over for lejlighedsvis levering af oplysninger om forsikringer henvises til bemærkningerne til lovens § 1, stk. 3, nr. 1. Ved at foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler forstås, at der fra distributørens side skal foretages en aktiv handling.

Definitionen af forsikringsdistribution omfatter derfor både den virksomhed, som forsikringsselskaber udøver, og den virksomhed, som forsikringsformidlere i dag udøver. Der henvises til bemærkningerne til forslagets § 2, nr. 3, hvor forsikringsformidler er nærmere defineret. Det er uden betydning, hvem der foretager en gennemgang af kundens forsikringsbehov og rådgiver kunden om arten af den forsikringsdækning, kunden bør etablere. Det afgørende er, om handlingen er omfattet af begrebet forsikringsdistribution.

Efter det foreslåede *nr. 1, litra b*, forstås endvidere ved forsikringsdistribution den virksomhed, der består i levering af oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler i overensstemmelse med kunders valgte kriterier via en hjemmeside eller andet medie og udarbejdelse af en prioriteret liste over forsikringsprodukter, der omfatter pris- og produktsammenligninger, eller rabat på prisen for en forsikringsaftale, hvis kunden er i stand til direkte eller indirekte at indgå en forsikringsaftale via det pågældende medie. Forsikringsdistribution omfatter dermed også den virksomhed, som sammenligningsportaler udøver. Det er en forudsætning, at kunden via sammenligningsportalen har mulighed for at indgå en aftale enten direkte på sammenligningsportalen eller ved at blive viderestillet fra sammenligningsportalen til udbyderen. Det er uden betydning, hvem der driver sammenligningsportalen. Det afgørende er, om sammenligningsportalen tilbyder ydelser, der er omfattet af definitionen af forsikringsdistributionsvirksomhed.

Det foreslåede *nr. 2* definerer genforsikringsdistribution som en virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af genforsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler. Genforsikringsdistribution kan udøves af forsikringsselskaber og forsikringsformidlere. For en nærmere definition af at rådgive, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af aftaler, henvises til bemærkningerne til forslagets § 2, nr. 1.

Det foreslåede *nr. 3* definerer en forsikringsformidler som en fysisk eller juridisk person, som ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, eller deres ansatte, og som ikke er en accessorisk forsikringsformidler, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed. En forsikringsformidler kan derfor både være det som i den gældende lov om forsikringsformidling betegnes som en forsikringsmægler eller en forsikringsagent. Det afgørende, for om en juridisk eller fysisk person er omfattet af betegnelsen forsikringsformidler, er, om den pågældende mod aflønning indleder eller udøver

forsikringsdistributionsvirksomhed. Det er uden betydning, om formidleren overlader det til kunden selv at indhente tilbud fra et eller flere forsikringsselskaber med henblik på den anbefalede forsikringsdækning.

Det foreslåede *nr. 4* definerer en genforsikringsformidler som en fysisk eller juridisk person, der ikke er et genforsikringsselskab eller dets ansatte, der mod aflønning indleder eller udøver genforsikringsdistributionsvirksomhed. For en nærmere definition af genforsikringsdistributionsvirksomhed henvises til bemærkningerne til forslaget § 2, nr. 2.

Det foreslåede *nr. 5* definerer en accessorisk forsikringsformidler, som en fysisk eller juridisk person, der mod aflønning, indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed som en accessorisk aktivitet forudsat, at betingelserne i *litra a-c* er opfyldt. Det medfører at den pågældende ikke er et kreditinstitut eller et investeringsselskab, at den pågældende ikke udøver forsikringsdistribution som hovederhverv og at den pågældende kun distribuerer forsikringsprodukter, der udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse, som den pågældende udbyder.

Som eksempler på accessoriske forsikringsformidlere, der opfylder betingelserne i definitionen, kan nævnes flyttefirmaer, der formidler en forsikring for beskadigelse af de varer, der skal flyttes, i forbindelse med en aftale om flytning, en musikforretning, der formidler en forsikring til de instrumenter, de sælger, og en elektronikforretning, der formidler forsikringer af de varer, de sælger.

Det er endvidere en betingelse i *litra d*, at forsikringsproduktet ikke omfatter livs- eller ansvarsforsikring, medmindre dette er et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som formidleren tilbyder som sit hovederhverv. Som eksempler på accessoriske forsikringsformidlere, der formidler forsikringer med livs- eller ansvarsforsikring, der er et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som formidleren tilbyder som sit hovederhverv, kan nævnes bilforhandlere, der formidler bilforsikringer med ansvar, og rejseselskaber, der formidler rejseforsikringer, der indeholder en ansvarsforsikring.

Det fremgår af definitionen af accessoriske forsikringsformidlere, at kreditinstitutter og investeringsselskaber ikke kan være accessoriske forsikringsformidlere. Der skal derfor skelnes mellem de kreditinstitutter og investeringsselskaber, der alene udbyder forsikringsprodukter, der kan karakteriseres som værende et accessorium til en vare eller en tjenesteydelse og de kreditinstitutter og investeringsselskaber, der udbyder øvrige forsikringsprodukter.

Vurderingen af, om et kreditinstitut eller et investeringsselskab yder forsikringsformidling, vil bero på en konkret vurdering.

Det fremgår af forsikringsdistributionsdirektivets præambelbetragtning nr. 5, at forskellige former for personer og institutioner kan distribuere tilbud om forsikringsprodukter. Lige behandling af udbyderne og forbrugerbeskyttelse forudsætter, at alle disse personer og institutioner er omfattet af dette direktiv. Forbrugerne bør være omfattet af det samme beskyttelsesniveau på trods af forskellene mellem distributionskanaler. Det er væsentligt, at der er lige vilkår mellem distributører for at sikre, at det samme beskyttelsesniveau finder anvendelse, uanset distributionskanal.

På den baggrund vil vurderingen af, om et kreditinstitut eller et investeringsselskab yder accessorisk forsikringsformidling skulle foretages restriktivt.

Kommissionen har tilkendegivet, at når et pengeinstitut alene distribuerer en rejseforsikring i forbindelse med salg af et kreditkort, vil dette være at betragte som en accessorisk forsikringsydelse, hvorfor pengeinstituttet ikke skal have tilladelse som forsikringsformidler. Dette ses i sammenhæng med, at det af

direktivets betragtninger fremgår, at direktivet ikke finder anvendelse på accessorisk virksomhed, hvis præmiebeløbet ikke overstiger et bestemt lavere beløb, og hvor de dækkede risici er begrænsede.

Forsikringsprodukter, som kreditinstitutter distribuerer i forbindelse med kundens optagelse af et lån, vil som udgangspunkt ikke være at betragte som accessoriske forsikringsydelser, medmindre forsikringsproduktet alene forsikrer kundens manglede tilbagebetaling af lånet.

Husforsikringer, bilforsikringer, indboforsikringer m.v., som distribueres i forbindelse med kundens optagelse af et lån i et kreditinstitut, vil derfor ikke kunne anses for at være en accessorisk forsikringsydelse. Forsikringsproduktet knytter sig ikke til det produkt, som banken yder, men knytter sig til den ydelse, som kunden erhverver for lånet/bankens produkt.

Ikke alle accessoriske forsikringsformidlere er omfattet af loven. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, stk. 2, nr. 1 og 2.

Det foreslåede *nr. 6* definerer aflønning. Den gældende lov om forsikringsformidling indeholder ikke en definition af aflønning.

Det foreslås, at aflønning defineres som alle former for fast og variabel løn, provisioner, honorarer, andre betalinger og fordele, som tildeles eller udbetales til en fysisk eller juridisk person med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Forslaget til nr. 6 implementerer artikel 2, stk. 1, nr. 9, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Der er ikke i lovteksten tale om en udtømmende opremsning af aflønning.

Aflønning er enten fast eller variabel.

Aflønning er fast, når den endelige værdi af løndelen er kendt på forhånd. Fast aflønning er kendt på forhånd, når den er gennemsigtig med hensyn til det beløb, som tildeles og udbetales, f.eks. regelmæssigt på månedsbasis til modtageren. Fast aflønning er endvidere af permanent karakter og uigenkaldelig. Fast aflønning tilskynder ikke til at anbefale eller sælge bestemte produkter frem for formidlerens andre produkter og er ikke resultatafhængig.

Aflønning er variabel, når den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd. Den endelige værdi af en løndel kendes først på det tidspunkt, hvor modtageren reelt kan råde over løndelen. Variabel aflønning kan afspejle modtagerens resultater på kort og/eller langt sigt.

Det foreslås, at provisioner, honorarer, andre betalinger og fordele, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution, er omfattet af lovens definition af aflønning. Ved fordel forstås enhver økonomisk fordel og en enhver finansiell eller ikke-finansiell fordel eller tilskyndelse, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Den brede definition af aflønning skal ses i sammenhæng med hensynet bag dette lovforslags § 13, der sikrer, at forsikringsformidlers og accessoriske forsikringsformidlers aflønningsstrukturer ikke må give incitament til at anbefale forsikringsprodukter til kunder i strid med formidlerens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse. Aflønning dækker også betalinger mellem virksomheder eksempelvis et forsikringsselskab, der har en samarbejdsaftale med en forsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler.

Hvis en forsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler beslutter sig for diskretionært at foretage overskudsdeling til de ansatte, vil overskudsdelingen som udgangspunkt anses for variabel løn. For så vidt angår sædvanlig dividende eller afkast, der tilkommer en ejer af formidleren, er det ikke

variabel løn i lovens forstand, idet afkast fra eksempelvis en aktie som udgangspunkt ikke kan anses for at være aflønning.

Det foreslåede *nr. 7* definerer begrebet snævre forbindelser, som

- a) direkte eller indirekte forbindelser indenfor en koncern,
- b) kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighedernes eller kapitalen i en virksomhed, eller
- c) flere virksomheders eller personers fælles forbindelse, jf. litra a, med en virksomhed.

Der foreligger snævre forbindelser mellem en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler og

- 1) enhver virksomhed, der som modervirksomhed eller dattervirksomhed er forbundet til formidleren,
- 2) en person, der har en tilsvarende forbindelse til formidleren eller til en virksomhed, som formidleren har snævre forbindelser med,
- 3) enhver virksomhed og enhver person, der indirekte har en tilsvarende forbindelse til formidleren eller til en virksomhed, som formidleren har snævre forbindelser med,
- 4) en flerhed af virksomheder eller personer, der således er indbyrdes forbundne på en måde, så de tilsammen har en tilsvarende forbindelse til formidleren eller til et selskab, som formidleren har snævre forbindelser med, eller
- 5) enhver virksomhed, hvori formidleren eller en af de under 1 til 4 beskrevne virksomheder eller personer direkte eller indirekte besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen.

Fælles forbindelse, jf. nr. 7, jf. § 5, stk. 1, nr. 19, litra c, i lov om finansiel virksomhed, forudsætter, at der foreligger et vist formaliseret samarbejde, herunder eventuelt en samordnet praksis, mellem en flerhed af virksomheder eller personer.

Eksempelvis vil en flerhed af aktionærer som stiftere af et selskab eller gennem en aktionæroverenskomst som udgangspunkt have fælles forbindelse, jf. nr. 7, jf. § 5, stk. 1, nr. 19, litra c, i lov om finansiel virksomhed. Omfanget af den fælles forbindelse skal modsvare den forbindelse, der består mellem en virksomhed og dens modervirksomhed, dattervirksomhed eller søstervirksomhed, jf. lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 9. Snævre forbindelser forudsætter, at forbindelsen har en vis varig karakter. Erhvervelse af en betydelig andel af kapitalen i en virksomhed, der udøver forsikringsformidling, genforsikringsformidling eller accessorisk forsikringsformidling bevirker ikke i sig selv, at der opstår snævre forbindelser i forslagens forstand, hvis den pågældende erhvervelse kun er en midlertidig investering, der ikke gør det muligt at øve indflydelse på formidlerens struktur eller finansielle politik.

Det foreslåede *nr. 8* angiver, hvad der i loven skal forstås ved store risici. Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 13, nr. 27, i forsikringsdistributionsdirektivet.

I *nr. 8, litra a*, defineres en stor risiko som en risiko nævnt under forsikringsklasserne 4-7, 11 og 12 i bilag 7 i lov om finansiel virksomhed. Forsikringsklasserne 4-6 vedrører risici forbundet med alle typer af skader på henholdsvis jernbanekøretøjer, luftfartøjer og fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder (kaskoforsikring). Forsikringsklasse 7 vedrører godstransport og omfatter alle risici forbundet med skader på transporterede varer eller bagage uanset arten af transportmidlet. Forsikringsklasserne 11 og 12 vedrører risici forbundet med ethvert ansvar hidrørende fra brugen af henholdsvis luftfartøjer og fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, herunder førerens ansvar (ansvarsforsikring).

Nr. 8, litra b, definerer endvidere risici under forsikringsklasserne 14 og 15 i bilag 7 i lov om finansiel virksomhed som store risici, når forsikringstageren udøver industri-, handels- eller liberal virksomhed, og risiciene vedrører denne virksomhed. Forsikringsklasserne 14 og 15 vedrører risici forbundet med henholdsvis kredit og kaution. Kredit omfatter risici forbundet med almindelig insolvens, eksportkredit,

salg på afbetaling, hypotekforsikring og landbrugsforsikring, mens kaution omfatter risici forbundet med både direkte og indirekte kaution. Det er en betingelse for, at risici under forsikringsklasserne 14 og 15 anses for store risici, at forsikringstageren udøver enten industri-, handels- eller liberal virksomhed, og at risiciene vedrører denne virksomhed.

Herudover definerer *nr. 8, litra c*, risici under forsikringsklasserne 3, 8-10, 13 og 16 i bilag 7 i lov om finansiel virksomhed som store risici. Forsikringsklasse 3 vedrører risici forbundet med alle skader på motordrevne landkøretøjer og ikke-motordrevne landkøretøjer bortset fra jernbaners rullende materiel (kaskoforsikring). Forsikringsklasse 8 vedrører risici forbundet med alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af forsikringsklasserne 3-7), når skaderne er forårsaget af brand, eksplosion, storm, naturkræfter bortset fra storm, kerneenergi og jordskred. Ligeledes vedrører forsikringsklasse 9 risici forbundet med alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af forsikringsklasserne 3-7), når skaderne skyldes hagl eller frost eller har andre årsager af enhver art, som f.eks. tyveri med undtagelse af dem, der står nævnt under forsikringsklasse 8. Forsikringsklasse 10 vedrører risici forbundet med ethvert ansvar hidrørende fra brugen af motordrevne landkøretøjer, herunder førerens ansvar (ansvarsforsikring), mens forsikringsklasse 13 vedrører risici forbundet med ethvert andet ansvar, der ikke er omfattet af forsikringsklasserne 10-12. Endelig vedrører forsikringsklasse 16 risici for diverse økonomiske tab, herunder eksempelvis arbejdsløshedsrisici, inkassotab (almindeligt), dårligt vejr, tab af fortjeneste, uforudsete handelsudgifter, tab af salgsværdi, husleje- eller indtægstab, indirekte handelstab bortset fra de ovenfor nævnte, ikke-forretningsmæssige økonomiske tab og andre økonomiske tab.

Det er en betingelse for, at risiciene under forsikringsklasserne 3, 8-10, 13 og 16 anses for store risici, at forsikringstageren opfylder mindst to af de betingelser, der står nævnt under i)-iii) i nr. 8, litra c. Det følger af i), at forsikringstageren skal have en balance på minimum 6,2 mio. euro, mens det efter ii) er et krav, at forsikringstageren skal have en årlig nettoomsætning på mindst 12,8 mio. euro. Efter iii) skal forsikringstageren i det seneste regnskabsår have haft 250 eller flere fuldtidsansatte.

Det foreslåede *nr. 9* definerer varigt medium som et middel, der sætter en forbruger i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Definitionen svarer til den sædvanlige definition af et varigt medium, som bl.a. fremgår af § 3, nr. 5, i forbrugeraftaleloven, som gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder. Et varigt medium kan eksempelvis være papir, USB-nøgler, cd-rom'er, dvd'er, memory cards eller harddiske på computere og e-mail.

I forhold til SMS-beskeder og hjemmesider beror det på en konkret vurdering, om betingelserne i definitionen af et varigt medium er opfyldt. For så vidt angår SMS-beskeder antages det, at stort set alle de mobiltelefoner, der sælges i Danmark, har så høj en lagringskapacitet, at modtagelse af en SMS/MMS-besked på en sådan telefon som udgangspunkt kan betragtes som modtaget på et varigt medium. Derimod vil hjemmesider som udgangspunkt ikke kunne anses for et varigt medium. Dette skyldes, at en hjemmeside typisk bliver opdateret løbende og ændret således, at der ikke er sikkerhed for, at forbrugeren kan reproducere de modtagne oplysninger.

Oplysninger, der lagres i en personlig side, vil kunne anses for at udgøre et varigt medium, hvis denne side i øvrigt opfylder kravene til definitionen på et varigt medium.

I takt med den teknologiske udvikling vil der være mulighed for, at nye tekniske indretninger falder ind under begrebet varigt medium.

Det foreslåede *nr. 10* definerer hjemland. Hvis formidleren er en fysisk person, er hjemlandet det land

inden for Den Europæiske Union eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område (herefter EU/EØS-land m.v.), hvor vedkommende har sin bopæl, jf. *nr. 10, litra a*. Hvis formidleren er en juridisk person, har virksomheden hjemland i det land, hvor den juridiske person har sit vedtægtsmæssige hjemsted, jf. *nr. 10, litra b*. Hvis den juridiske person i henhold til dette lands ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, så er hjemlandet beliggende i det land, hvor den juridiske persons hovedkontor er beliggende, det vil sige det sted, hvor virksomheden faktisk ledes.

Det foreslåede *nr. 11* definerer værtsland som det EU/EØS land, hvor forsikrings- eller genforsikringsformidlere har en permanent tilstedeværelse eller et fast driftssted eller leverer tjenesteydelser, og som ikke er formidlerens hjemland. Hvis et forsikringsselskab opretter en filial i et andet medlemsland end hjemlandet, vil det land, hvor filialen er oprettet, være værtsland.

Det foreslåede *nr. 12* definerer et forsikringsbaseret investeringsprodukt som værende et produkt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, og hvor denne værdi ved udløb eller tilbagekøbsværdi direkte eller indirekte er helt eller delvist eksponeret mod markedsudsving. Et forsikringsbaseret investeringsprodukt omfatter dog ikke skadesforsikringsprodukter som opført på listen i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), ligesom det ikke omfatter livsforsikringskontrakter, hvor de ydelser, der er fastsat i kontrakten alene udbetales ved dødsfald eller på grund af uarbejdsdygtighed som følge af ulykke, sygdom eller invaliditet. Pensionsprodukter, som i henhold til national ret anses for at have til hovedformål at sikre investorer en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse ydelser, er heller ikke omfattet af definitionen. Officielt anerkendte arbejdsmarkedspensionsordninger, der falder ind under anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed eller Solvens II og individuelle pensionsprodukter, hvortil national ret kræver et økonomisk bidrag fra arbejdsgiveren, og hvor arbejdsgiveren eller arbejdstageren ikke har noget valg for så vidt angår pensionsprodukt eller pensionsudbyder, er også undtaget fra definitionen.

Til § 3

Den foreslåede bestemmelse er ny og erstatter kapitel 2 i den gældende lov om forsikringsformidling.

Kapitel 2 i den gældende lov om forsikringsformidling indeholder krav om, at både virksomheder og personer, der ønsker at udøve forsikringsmæglervirksomhed, skal have Finanstilsynets tilladelse. I dag kræves der således en personlig tilladelse for at udøve forsikringsmægling som ansat i en forsikringsmæglervirksomhed. De personlige tilladelser findes ikke for andre finansielle formidlere som eksempelvis finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og ansvarlige pantebrevshandlere.

Lov om forsikringsformidling indeholder i dag ikke krav om, at forsikringsagenter skal have en tilladelse til at drive forsikringsformidling. Forsikringsagenter skal imidlertid registreres, men skal ikke leve op til de samme krav som forsikringsmæglere.

Det foreslåede *stk. 1* indeholder krav om, at virksomheder skal have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve forsikringsdistribution og genforsikringsdistribution som forsikringsformidler og genforsikringsformidler. Det er et krav, at virksomheden har et CVR-nummer. Det kan således godt være en enkeltmandsvirksomhed. Bestemmelsen omfatter ikke accessoriske forsikringsformidlere. Accessoriske forsikringsformidlere skal imidlertid registreres, jf. lovforslagets § 4.

Forslaget medfører, at fysiske personer ikke længere skal have en personlig tilladelse til som ansat at udøve forsikringsformidling. Det er i stedet den virksomhed, der ønsker at udøve forsikringsformidling,

der skal have en tilladelse. Dette gælder også for den personkreds, som i dag kaldes forsikringsagenter og som ikke tidligere skulle have tilladelse, men blot registreres.

Kreditinstitutter og investeringsselskaber kan i nogle tilfælde tillige være en forsikringsformidler. De vil imidlertid ikke være omfattet af lovforslaget, hvis den ydelse de leverer alene er accessorisk. Det kan eksempelvis være en tilknyttet rejseforsikring til et kreditkort. Udover kreditinstitutter og investeringsselskaber anden form for forsikringsformidling, eksempelvis gennemgår kundens forsikringsbehov eller lignende i forbindelse med anden rådgivning, vil de være forsikringsformidlere, og virksomheden skal som konsekvens heraf have Finanstilsynets tilladelse.

Bestemmelsen gennemfører artikel 3 i forsikringsdistributionsdirektivet, der indeholder krav om, at forsikrings- og genforsikringsformidlere skal registreres i deres hjemland. Artikel 3, stk. 4, 4. afsnit, stiller krav om, at medlemslandene sikrer, at registrering sker under overholdelse af artikel 10, der fastsætter krav om egnethed og hæderlighed for virksomhederne, kompetencekrav for de ansatte, der beskæftiger sig med forsikringsdistribution, krav til erhvervsansvarsforsikring, og at virksomhederne træffer nødvendige foranstaltninger for at beskytte kunderne mod manglende betalingsevne hos forsikrings- eller genforsikringsformidleren.

Det foreslåede *stk. 2* oplister betingelserne for at få tilladelse og til at udøve forsikrings- og genforsikringsformidlingsvirksomhed. Samtlige betingelser skal opfyldes, før der kan gives tilladelse til at udøve forsikringsformidlings- eller genforsikringsformidlingsvirksomhed.

Det følger af forslaget til *stk. 2, nr. 1*, at virksomhedens hjemland er Danmark. Det betyder, at for at kunne opnå tilladelse i Danmark, skal virksomhedens hjemland være dansk.

En forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er registreret i et andet EU/EØS-land m.v., kan begynde virksomhed her i landet gennem en filial eller som udbyder af grænseoverskridende tjenesteydelse en måned efter, at hjemlandets kompetente myndighed har videresendt meddelelse om virksomhedens hensigt til Finanstilsynet, jf. lovforslagets § 21.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion eller, hvis virksomheden drives som interessentselskab eller som enkeltmandsvirksomhed, den eller de for virksomhedens ledelsesansvarlige skal opfylde kravene til egnethed og hæderlighed i lovforslagets § 9.

Virksomheden skal i henhold til det foreslåede *stk. 2, nr. 3*, tegne en ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti, for eksempel en bankgaranti, mod erstatningskrav. Bestemmelsen har til formål at sikre, at kunder, der har lidt et tab, kan få erstatning fra virksomheden i tilfælde af mangelfuld rådgivning. Finanstilsynet bemyndiges i lovforslagets § 3, stk. 4, til at fastsætte nærmere regler om ansvarsforsikring, herunder størrelsen af de dækningssummer, som forsikringen skal omfatte, hvorfor der henvises til forslagets bemærkninger herom.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 4*, at virksomheden skal træffe foranstaltninger for at beskytte kunderne mod manglende betalingsevne hos forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren. Dette kan ske ved brug af en frigørelsesattest indgået mellem forsikringsselskabet og formidleren, hvorefter penge, der er betalt af kunden til formidleren, betragtes som værende betalt til selskabet, mens penge betalt af selskabet til formidleren ikke betragtes som værende betalt til kunden, før kunden modtager dem, jf. det foreslåede *stk. 2, nr. 4, litra a*. Det kan endvidere ske ved, at der oprettes en særlig konto til indsættelse af betroede midler, og at virksomheden har etableret en sikkerhed for disse midler, jf. det foreslåede *stk. 2, nr. 4, litra b*.

Bestemmelsen gennemfører artikel 10, nr. 6, i forsikringsdistributionsdirektivet. Direktivets bestemmelse

indeholder krav om, at de foranstaltninger, som virksomheden skal træffe for at beskytte kunderne, skal antage en eller flere af fire muligheder. Foruden muligheden for en frigørelsesattest og oprettelse af særlig konto til indsættelse af betroede midler, åbner direktivet op for, at foranstaltningerne også kan ske ved, at der stilles krav til formidleren om, at denne skal have en finansiell kapacitet, der til enhver tid skal være på 4 pct. af de samlede modtagne årlige præmiebeløb, dog mindst 18.750 euro eller et krav om, at der skal oprettes en garantifond. Forslaget gennemfører dermed de to mindst byrdefulde muligheder, som direktivet foreslår, og begge muligheder findes allerede på området i dag.

I henhold til det foreslåede *stk. 2, nr. 5*, er det et krav, at der ikke foreligger snævre forbindelser mellem ansøgeren og andre personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver. Bestemmelsen har til formål at sikre, at Finanstilsynet kan undersøge, om den pågældende virksomhed efterlever de regler, den er underlagt. Der henvises til definitionen af snævre forbindelser, jf. lovforslagets § 2, nr. 7.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 6*, at det ligeledes er et krav, at lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået et samarbejde med på det finansielle område, vedrørende en virksomhed eller en person, som ansøgeren har snævre forbindelser med, ikke vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver. Der henvises til definitionen af snævre forbindelser, jf. lovforslaget § 2, nr. 7.

Det foreslås i *stk. 3*, at ansøgning om tilladelse skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i *stk. 2* er opfyldt. Bestemmelsen fastsætter de indholdsmæssige krav, som en ansøgning skal indeholde. Ansøgningen skal indeholde en beskrivelse af de aktiviteter, som virksomheden har til hensigt at udøve, så Finanstilsynet har mulighed for at vurdere, om en aktivitet er omfattet af lovens anvendelsesområde. Ansøgningen skal endvidere indeholde oplysninger om identiteten af de fysiske og juridiske personer, som besidder ejerandele i formidleren på over 10 pct. og størrelsen af disse andele. Ansøgningen skal endvidere indeholde oplysninger, der skal fremgå af registrene, jf. forslaget § 6, herunder oplysninger om, hvorvidt forsikringsformidleren er uafhængig, jf. § 16. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet træffer afgørelse om tilladelse senest tre måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget samtlige oplysninger, der er nødvendige for at behandle ansøgningen. Finanstilsynet giver straks ansøgeren meddelelse om afgørelsen.

Forslaget medfører, at Finanstilsynets frist til at træffe afgørelse senest tre måneder fra modtagelsen af en ansøgning først løber, når Finanstilsynet har modtaget samtlige oplysninger, der er nødvendige for at behandle ansøgningen. De oplysninger, som Finanstilsynet skal modtage, er oplysninger beskrevet i *stk. 3*.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om den ansvarsforsikring, der er nævnt i *stk. 2, nr. 3*, herunder størrelsen af forsikringens dækningssummer. I artikel 10, *stk. 4*, i forsikringsdistributionsdirektivet er der krav om, at forsikringen skal dække hele unionens område mod erstatningsansvar for pligtforsømmelse for mindst 1.250.000 euro pr. skadesanmeldelse og på sammenlagt 1.850.000 euro for alle skadesanmeldelser i løbet af et år. Det gælder dog ikke, hvis en sådan forsikring eller tilsvarende garanti i forvejen ydes af et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et andet selskab på hvis vegne, forsikrings- eller genforsikringsformidleren handler eller er bemyndiget til at handle, eller hvis et sådant selskab har påtaget sig det fulde ansvar for formidlerens handlinger.

Ligeledes foreslås det i *stk. 5*, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om den sikkerhed for betroede midler, der er nævnt i *stk. 2, nr. 4, litra b*. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til det foreslåede *stk. 2, nr. 4, litra b*.

Det foreslås med lovforslagets § 42, stk. 1, at strafbelægge overtrædelse af stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 er den pågældende virksomhed. For en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, er strafsubjektet indehaveren. For en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en juridisk person, som ikke har en bestyrelse eller en direktion, er ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1, den eller de ledelsesansvarlige for forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren.

Den strafbare handling består i at udøve forsikringsformidling eller genforsikringsformidling uden Finanstilsynets tilladelse.

Det foreslås i stk. 6, at et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab, en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler kun må benytte forsikrings- og genforsikringsdistributionsydelser fra en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der har tilladelse, jf. stk. 1.

Bestemmelsen er ny og gennemfører forsikringsdistributionsdirektivets artikel 16.

Bestemmelsen medfører, at et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab, en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler inden de benytter forsikrings- og genforsikringsdistributionsydelser fra en forsikrings- eller genforsikringsformidler, skal sikre, at forsikrings- eller genforsikringsformidleren har en tilladelse, jf. stk. 1.

Til § 4

I dag gælder der et krav om, at virksomheder og administrationsselskaber, der udøver forsikringsagentvirksomhed skal registreres, jf. § 27 i den gældende lov. Der gælder endvidere et krav om, at underagentvirksomheder skal registreres jf. § 36, i den gældende lov.

Disse agent- og underagentvirksomheder have fremover have en tilladelse, hvis de falder ind under den nye definition af forsikringsformidlere. Falder de derimod under definitionen af accessoriske forsikringsformidlere, skal de registreres, hvis de er omfattet af lovens anvendelsesområde, jf. § 1, stk. 2. Er en accessorisk forsikringsformidler ikke omfattet af anvendelsesområdet, skal denne ikke registreres. Hvilken definition, de falder ind under, afhænger af, hvordan deres virksomhed er indrettet. Kravet om registrering ændres med dette lovforslag.

Den foreslåede § 4 er således ny og gennemfører dele af artikel 3 i forsikringsdistributionsdirektivet.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter betingelser for, hvornår accessoriske forsikringsformidlere kan blive registreret.

De virksomheder, der skal lade sig registrere efter den foreslåede bestemmelse, er virksomheder, der udøver accessorisk forsikringsformidling. Registreringen skal i henhold til *stk. 1* ske inden de må udøve accessorisk forsikringsformidling. En virksomhed skal registreres uanset, at den ikke har indgået en aftale med et forsikringsselskab, en filial af et forsikringsselskab eller en forsikringsformidler om formidling af visse produkter.

Det foreslås i *stk. 2*, at en virksomhed kan blive registreret som accessorisk forsikringsformidler, når virksomheden dokumenterer at opfylde betingelserne i forslagets § 3, stk. 2 og 3, med undtagelse af egnetheds- og hæderlighedskravene i § 3, stk. 2, nr. 2. Virksomhedens ansatte med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer skal endvidere opfylde kravet i lovforslagets § 10, stk. 1. Når den accessoriske forsikringsformidler anmoder, enten Finanstilsynet, jf. § 5, stk. 1, eller et forsikringsselskab eller en filial, jf. § 5, stk. 2, om at blive registreret, er den accessoriske forsikringsformidler forpligtet til at indsende dokumentation, der kan godgøre, at virksomheden opfylder betingelserne for registrering. Den accessoriske

forsikringsformidler skal derfor blandt andet indsende dokumentation for, at relevante ansatte opfylder kravene i lovforslagets § 10, stk. 1.

Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 3, stk. 2 og 3, og § 10, stk. 1.

Det foreslås med lovforslagets § 42, stk. 1, at strafbelægge overtrædelse af stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 er den pågældende virksomhed og for en enkeltmandsvirksomhed, er det indehaveren. For en juridisk person, som ikke har en bestyrelse eller en direktion, er ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 den eller de ledelsesansvarlige for den accessoriske forsikringsformidling.

Den strafbare handling består i, at udøve accessorisk forsikringsformidling uden at være registreret som accessorisk forsikringsformidler.

Det foreslås i *stk. 3*, at et forsikringsselskab, eller en forsikringsformidler kun må benytte forsikringsdistributionsydelser fra en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret, jf. stk. 1.

Bestemmelsen er ny og gennemfører forsikringsdistributionsdirektivets artikel 16.

Bestemmelsen medfører, at et forsikringsselskab og en forsikringsformidler, inden de benytter forsikringsdistributionsydelser fra en accessorisk forsikringsformidler, skal sikre, at den accessoriske forsikringsformidler er registreret, jf. stk. 1.

Til § 5

Den foreslåede bestemmelse er ny og gennemfører dele af artikel 3 i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over virksomheder, der har fået tilladelse som forsikringsformidler eller genforsikringsformidler, jf. lovforslagets § 3, eller som opfylder betingelserne for at udøve accessorisk forsikringsformidling, jf. lovforslagets § 4, stk. 2.

Det register som Finanstilsynet fører, jf. § 10 i den gældende lov om forsikringsformidling, indeholder oplysninger om de virksomheder eller forsikringsmæglere, der har fået tilladelse efter § 4 i den gældende lov om forsikringsformidling. Dette register indeholder oplysninger om de forsikringsmæglervirksomheder, der har fået Finanstilsynets tilladelse samt de forsikringsmæglere, der har en personlig tilladelse, jf. § 4, stk. 2, i den gældende lov om forsikringsformidling. Udgangspunktet er derfor, at forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere skal registreres via Finanstilsynet, jf. dog stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at danske forsikringsselskaber, filialer i Danmark af et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område og filialer i Danmark af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, registrerer i Finanstilsynets register de accessoriske forsikringsformidlere, der har indgået aftale om formidling af forsikringsprodukter med, når den accessoriske forsikringsformidler opfylder betingelserne for registrering, jf. § 4, stk. 2. De accessoriske forsikringsformidlere, der har indgået en aftale om formidling af forsikringsprodukter med et sådan forsikringsselskab eller en filial, skal registreres i Finanstilsynets register via forsikringsselskabet eller filialen. De skal derfor ikke selv anmode Finanstilsynet om registrering som accessorisk forsikringsformidler.

Det foreslås i *stk. 3*, at forsikringsselskaber og filialer, jf. stk. 2, kan indgå en aftale med Forsikring & Pension om, at organisationen fører det pågældende forsikringsselskabs eller filials elektroniske register og om, at det ved et link fra Finanstilsynets hjemmeside skal være muligt at få forbindelse til forsikringsselskabets eller filialens register på Forsikring & Pensions hjemmeside.

Forslagets stk. 2 og 3 svarer til, hvad der i dag gælder i § 27 i lov om forsikringsformidling og i §§ 2 og 5 i bekendtgørelse om forsikringsselskabers register over forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskaber, dog således at forsikringsselskaberne og filialerne ikke længere skal registrere de virksomheder og administrationsselskaber, der efter forslaget skal have tilladelse som forsikringsformidler og genforsikringsformidler, jf. lovforslagets § 3. Forsikringsselskaberne skal nu alene registrere de accessoriske forsikringsformidlere, som de har indgået forsikringsformidlingsaftaler med.

Det foreslås i *stk. 4*, at det er det forsikringsselskab eller den filial, der registrerer den accessoriske forsikringsformidler, der er ansvarlig for rigtigheden af de registrerede oplysninger i det elektroniske register, jf. forslaget stk. 3. Dette svarer til, hvad der i dag gælder for registrering af forsikringsagenter og administrationsselskaber i medfør af § 5, stk. 2, sidste pkt., i bekendtgørelse om forsikringsselskabers register over forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskaber.

Til § 6

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 3, stk. 1, ottende og niende afsnit, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at registrene skal indeholde navne på personer i ledelsen af den forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler, der er ansvarlig for forsikringsformidlingen genforsikringsformidlingen eller den accessoriske forsikringsformidling.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at registrene, jf. § 5, stk. 1 og 2, skal indeholde oplysninger om, hvilke andre lande end Danmark inden for Den Europæiske Union eller lande, som unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der ydes forsikringsformidling, genforsikringsformidling eller accessorisk forsikringsformidling i.

Det foreslåede *stk. 2* indeholder krav om, at Finanstilsynets register over forsikringsformidlere, jf. lovforslagets § 5, stk. 1, skal indeholde oplysninger om, hvorvidt forsikringsformidleren er uafhængig, jf. lovforslagets § 16. Oplysning om, hvorvidt en forsikringsformidler er uafhængig, er væsentlig for tilrettelæggelsen af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Til § 7

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 3, stk. 4, femte afsnit, og artikel 3, stk. 6, andet afsnit, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der sker ændringer i de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse, jf. lovforslagets § 3, eller registrering, jf. forslaget § 4. Det følger af bestemmelsen, at der kun skal ske underretning til Finanstilsynet om ændringer til oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse og registrering. Det vil fremgå af tilladelsen, hvilke oplysninger der er tale om. Meddelelsespligten omfatter derfor ikke enhver ændring i oplysninger, som er indeholdt i det materiale Finanstilsynet har modtaget.

Bestemmelsen fastlægger underretningspligter for forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessorisk forsikringsformidlere, der er registreret i medfør af forslaget § 5, stk. 1, i tilfælde af, at der sker faktiske eller retlige ændringer i forhold til det, der blev lagt til grund ved meddelelse af tilladelse eller registrering. Selv om bestemmelsen ikke indeholder et væsentlighedskriterium, forudsættes dog en grad af væsentlighed, idet den alene omfatter oplysninger, som Finanstilsynet må antages at have lagt vægt på ved beslutning om tilladelse eller vilkår herfor. Eksempelvis skal der gives meddelelse ved ændringer

af de aktiviteter, som virksomheden har til hensigt at udøve, ændringer i virksomhedens bestyrelse og direktion eller, hvis virksomheden drives som interessentskab eller som enkeltmandsvirksomhed, den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige.

Det foreslås i *stk. 2*, at en forsikringsformidler en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret, jf. forslaget § 5, stk. 1, er forpligtet til straks at underrette Finanstilsynet om enhver ændring i de oplysninger, der skal gives efter forslaget § 3, stk. 2, nr. 5 og 6, og § 3, stk. 3, 1. pkt. En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler skal efter forslaget derfor straks underrette Finanstilsynet, hvis der sker ændringer i identiteten af de aktionærer eller selskabsdeltagere, både fysiske og juridiske personer, som besidder andele hos formidleren på over 10 pct. samt ændringer i størrelsen af andelene. En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler skal endvidere underrette Finanstilsynet straks, hvis der sker ændringer i identiteten af de personer, som har snævre forbindelser med formidleren. Endelig skal en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler underrette Finanstilsynet, hvis der sker ændringer i oplysninger om, hvorvidt disse andele eller snævre forbindelser forhindrer Finanstilsynet i at foretage et effektivt tilsyn.

Bestemmelsen svarer til lovforslagets § 8, stk. 2, hvor accessoriske forsikringsformidlere, der er registreret, jf. § 4, stk. 2, har samme forpligtelse. Alle forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere er underlagt denne underretningspligt. Forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der er registreret i Finanstilsynets register, jf. forslaget § 5, stk. 1, skal underrette Finanstilsynet om ændringerne, mens en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret, jf. forslaget § 5, stk. 2 og 3, skal underrette det pågældende forsikringsselskab eller den pågældende filial, der er ansvarlig for registrering.

Det foreslås i *stk. 3*, at en forsikringsformidler senest 1. juli hvert år skal indberette virksomhedens omsætning, antal kunder, antal ansatte med kundekontakt og antal indgåede kundeaftaler til Finanstilsynet.

Baggrunden for dette lovforslag er, at Finanstilsynet har konstateret, at de årlige erklæringer ikke har kunnet anvendes konstruktivt i tilsynet med virksomhederne. De fire nøgletal, der fremover skal indberettes, vil give Finanstilsynet et overblik over markedet for forsikringsformidling og mulighed for at følge udviklingen. De indberettede nøgletal vil kunne anvendes til at fokusere på løbende tilsynsaktiviteter, for eksempel mod de største virksomheder på markedet eller mod virksomheder, som oplever en særlig vækst. Det er samtidig vurderingen, at de fire nøgletal er tal, som det ikke vil være forbundet med særlig store administrative byrder for virksomhederne at fremfinde og indberette. Det skønnes således, at de administrative byrder forbundet med de nye indberetninger stort set svarer til den byrde, som forsikringsmæglervirksomhederne og genforsikringsmæglervirksomhederne lettes for ved ikke længere at skulle indsende en årlig erklæring efter bekendtgørelse nr. 442 af 1. maj 2013 om forsikringsmæglervirksomheders og genforsikringsmæglervirksomheders årlige indberetninger.

Det foreslås med lovforslagets § 42, stk. 1, at strafbelægge overtrædelse af det foreslåede § 7, stk. 1 og 2, og med lovforslagets § 42, stk. 2, at strafbelægge overtrædelse af det foreslåede § 7, stk. 3.

Ansvarssubjektet for overtrædelse er den pågældende virksomhed, og for en enkeltmandsvirksomhed er det indehaveren. For en juridisk person, som ikke har en bestyrelse eller en direktion, er ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen, den eller de ledelsesansvarlige for forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren.

I forhold til *stk. 1* består den strafbare handling i at undlade at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse eller registrering.

I forhold til stk. 2 består den strafbare handling i at undlade straks at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget, jf. § 3, stk. 2, nr. 5 og 6, og stk. 3, 1. pkt., sidste led.

I forhold til stk. 3 består den strafbare handling i at undlade én gang årligt at indberette virksomhedens omsætning, antal kunder, antal ansatte med kundekontakt og antal indgåede kundeaftaler til Finanstilsynet.

Oplysningerne er afgørende for, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med virksomhederne, hvilket er baggrunden for, at overtrædelse af underretnings- og indberetningsforpligtelserne skal være strafbelagt.

Til § 8

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 3, stk. 4, femte afsnit og artikel 3, stk. 6, andet afsnit, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab eller en filial af et forsikringsselskab, er forpligtet til at meddele Finanstilsynet, hvis selskabet eller filialen bliver bekendt med omstændigheder, der giver anledning til, at Finanstilsynet bør undersøge, om en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret, fortsat opfylder betingelserne for registrering, jf. § 4, stk. 2. Hvis Finanstilsynet finder, at betingelserne ikke er opfyldt, er forsikringsselskabet eller filialen forpligtet til slette registreringen.

Det foreslås i *stk. 2*, at en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret, jf. forslagens § 5, stk. 2 eller 3, er forpligtet til straks at underrette forsikringsselskabet eller filialen om enhver ændring i de oplysninger, der skal gives efter forslaget § 3, stk. 2, nr. 5 og 6, og § 3, stk. 3, 1. pkt. En accessorisk forsikringsformidler, der er registreret, jf. forslaget § 5, stk. 2 og 3, skal efter forslaget straks underrette forsikringsselskabet eller filialen, hvis der sker ændringer i identiteten af de aktionærer eller selskabsdeltagere, både fysiske og juridiske personer, som besidder andele hos den accessoriske formidler på over 10 pct. samt ændringer i størrelsen af andelene. En accessorisk forsikringsformidler skal endvidere underrette forsikringsselskabet eller filialen straks, hvis der sker ændringer i identiteten af de personer, som har snævre forbindelser med den accessoriske formidler. Endelig skal en accessorisk forsikringsformidler underrette forsikringsselskaber eller filialen, hvis der sker ændringer i oplysninger om, hvorvidt disse andele eller snævre forbindelser forhindrer Finanstilsynet i at foretage et effektivt tilsyn.

Bestemmelsen svarer til lovforslagets § 7, stk. 2, hvor accessoriske forsikringsformidlere, der er registreret, jf. § 5, stk. 1, har samme forpligtelse. Alle forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere er underlagt denne underretningspligt. Forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der er registreret i Finanstilsynets register, jf. forslagens § 5, stk. 1, skal underrette Finanstilsynet om ændringerne, mens en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret, jf. forslagens § 5, stk. 2 og 3, skal underrette det pågældende forsikringsselskab eller den pågældende filial, der er ansvarlig for registreringer.

Det foreslås med lovforslagets § 42, stk. 1, at strafbelægge overtrædelse af den foreslåede § 8.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 er det forsikringsselskab eller den filial af et forsikringsselskab, der løbende er forpligtet til at kontrollere, at de virksomheder, som selskaberne har registreret fortsat opfylder betingelserne for registrering.

I forhold til stk. 1 består den strafbare handling i at undlade løbende at kontrollere, at de virksomheder, som selskaberne har registreret, fortsat opfylder betingelserne for registrering, jf. lovforslagets § 4, stk. 2, eller hvis betingelserne ikke længere er opfyldt, at undlade at slette registreringen af den accessoriske forsikringsformidler.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 2 er den accessoriske forsikringsformidler, som forsikringsselskabet eller filialen af forsikringsselskabet har registreret.

I forhold til stk. 2 består den strafbare handling i at undlade straks at underrette forsikringsselskabet eller filialen, hvis der indtræder ændringer i forhold til oplysningerne, jf. lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 5 og 6, og stk. 3, 1. pkt., sidste led.

Til § 9

Efter § 8 i den gældende lov om forsikringsformidling skal medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en forsikringsmæglervirksomhed have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i virksomheden.

Medlemmer af bestyrelsen og direktionen må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at stillingen eller hvervet ikke kan varetages på betryggende måde.

Medlemmer af bestyrelsen og direktionen må heller ikke have indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller være under rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling eller gældssanering.

Endvidere må medlemmer af bestyrelsen og direktionen ikke have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger reglerne om egnethed og hæderlighed for ledelsen i en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler samt for indehaveren af en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed. Kravene gælder for samtlige medlemmer af bestyrelsen eller direktionen samt indehaveren af en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Bestemmelsen viderefører § 8 i den gældende lov om forsikringsformidling. Anvendelsesområdet ændres dog materielt til at omfatte forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere, og det stilles som betingelse for at opnå tilladelse i medfør af lovforslagets § 3, at ledelsen i en forsikringsformidler og i en genforsikringsformidler og indehaveren af en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal have tilstrækkelig viden og faglig kompetence til at kunne varetage sin stilling. Endvidere stilles krav om et tilstrækkeligt godt omdømme, og at den pågældende skal kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af sit hverv eller sin stilling.

Bestemmelsen implementerer artikel 10, stk. 2, femte afsnit, sidste pkt., i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslåede *stk. 1* fastlægger kravene til egnethed og hæderlighed for et medlem af bestyrelsen eller et medlem af direktionen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler eller indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Det følger af det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, at et medlem af bestyrelsen eller et medlem af direktionen i en forsikringsformidler og i en genforsikringsformidler, eller indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen.

Kravene skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at de skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen eller, hvor en forsikringsformidler

eller en genforsikringsformidler er en enkeltmandsvirksomhed, fra det tidspunkt hvor indehaveren søger om tilladelse til at udøve forsikringsformidling, og i hele den periode, hvori den pågældende varetager hvervet eller stillingen, eller er indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør for en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, eller hvor en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed ansøger om tilladelse til at udøve forsikringsformidling, påser Finanstilsynet, at personen har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet eller varetage stillingen i formidleren og dermed, at den pågældende person opfylder kravene i det foreslåede stk. 1, nr. 1.

Der stilles ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et bestyrelseshverv samt hvilken type virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant uddannelse, om personen har haft ansættelse inden for den finansielle sektor, og om personen har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks forsikringsformidler. Der stilles ikke et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i forhold til forsikringsformidling. Her vil en særlig indsigt i anden branche, som er relevant for den pågældende virksomhed, kunne være tilstrækkeligt, eksempelvis almindelig forsikringsvirksomhed. De øvrige kompetencer i bestyrelsen eller direktionen inddrages ikke i forbindelse med vurderingen af, om et bestyrelsesmedlem eller en direktør opfylder kravene.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til stillingen eller hvervet i den konkrete forsikringsformidler eller genforsikringsformidler. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler med et begrænset forretningsmæssigt omfang, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en større forsikringsformidler eller genforsikringsformidler. Derfor kan man ikke overføre egnet- og hæderlighedsvurderingen fra en virksomhed til en anden virksomhed.

En indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal på tilsvarende vis, som direktører og bestyrelsesmedlemmer, have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at være indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler. Ved vurderingen af indehaverens viden, faglige kompetencer og erfaring, vil der blive lagt vægt på om personen har de fornødne kompetencer og ressourcer til at løfte opgaven som forsikringsformidler eller genforsikringsformidler alene.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, eller at indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de personer, der er en del af ledelsen i en forsikringsformidler eller i en genforsikringsformidler, har en høj standard, både når det gælder deres faglige og ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd. Det er derfor vigtigt, at ledelsesmedlemmer generelt udviser en høj grad af hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen. Kravet, om at et ledelsesmedlem skal udvise tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen, indebærer, at ledelsesmedlemmet i forbindelse med udførelsen af det konkrete hverv eller stillingen skal udvise den fornødne uafhængighed, som stillingen eller hvervet nødvendiggør.

For bestyrelsesmedlemmer betyder det eksempelvis, at det enkelte bestyrelsesmedlem i tilstrækkelig grad

skal kunne agere uafhængigt af den daglige ledelse i forsikringsformidleren eller i genforsikringsformidleren og således i tilstrækkelig grad kunne udfordre og overvåge direktionens arbejde. Dette indebærer bl.a., at det enkelte bestyrelsesmedlem ikke samtidigt med bestyrelseshvervet kan påtage sig hvervet som direktør i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, hvor vedkommende er medlem af bestyrelsen. Tilsvarende betyder det for direktionsmedlemmer, at det enkelte medlem i tilstrækkelig grad løbende skal kunne overvåge, udfordre og føre tilsyn med ledende medarbejders arbejde.

Ledelsesmedlemmer skal endvidere have et godt omdømme. Det er vigtigt at opretholde den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren. Hensynet hertil tilsiger, at også medlemmer af bestyrelsen og direktionen i forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere eller indehaveren af en forsikringsformidler eller genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal have et tilstrækkeligt godt omdømme i samfundet. Manglende tillid til enkelte ledelsesmedlemmer i dele af den finansielle sektor vil kunne have en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og tilliden til den samlede branche. Ved vurderingen, af om det pågældende bestyrelses- eller direktionsmedlem eller indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, lever op til kravene i det foreslåede stk. 1, nr. 2, skal der derfor lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, anses for at have et godt omdømme, hvis andet ikke er påvist, og hvis der ikke er nogen grund til at nære begrundet tvivl om personens gode omdømme. Finanstilsynet lægger alle relevante oplysninger til grund for vurderingen af, om bestyrelses- eller direktionsmedlemmet, henholdsvis indehaveren, har et godt omdømme. Medlemmet, henholdsvis indehaveren, anses ikke for at have et godt omdømme, hvis vedkommendes personlige eller forretningsmæssige adfærd giver anledning til begrundet tvivl om personens evner til at sikre en sund og sikker ledelse af formidleren.

Denne vurdering baseres bl.a. på alle kriminelle og administrative overtrædelser, inddragelse af tidligere tilladelser, licenser eller lignende, tidligere afskedigelser og baggrunden herfor. I vurderingen af medlemmets, henholdsvis indehaverens, omdømme tager Finanstilsynet hensyn til alvoren af overtrædelser, den tid der er gået siden overtrædelser og personens opførsel i mellemtiden, herunder om der er tale om gentagne overtrædelser. Specielt i forhold til direktører vil det være vanskeligt at opretholde tilliden til vedkommende, hvis den formidler, som vedkommende leder, har modtaget gentagne påbud for manglende overholdelse af den finansielle lovgivning.

Kravene i stk. 1, nr. 2, skal til enhver tid være opfyldt. Det indebærer, at kravene skal være opfyldt fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen eller fra det tidspunkt, hvor indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, søger om tilladelse til at udøve forsikringsformidling og i hele den periode, hvori den pågældende varetager hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør for en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, påser Finanstilsynet, om personen har et tilstrækkeligt godt omdømme, og om personen vil kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen.

Finanstilsynet vil i forbindelse med vurderingen af, om et medlem af direktionen eller bestyrelsen har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed, tage hensyn til, i hvilken type af virksomhed den pågældende besidder en direktions- eller bestyrelsespost.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler eller indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler,

der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.

Det betyder, at en person som udgangspunkt ikke kan udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør eller være indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom personen som udgangspunkt må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis personen bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at personen er udnævnt. Sker det ikke, kan Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 27, stk. 1 og stk. 6, påbyde forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis. Herudover vil hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor indgå i vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal medføre, at den pågældende ledelsesmedlem ikke kan varetage hvervet eller stillingen.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (markedsmissbrugsforordningen). Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skatte- og selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter lovforslagets § 27, stk. 3 og 7, gribe ind og kræve, at den pågældende midlertidigt fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at den pågældende ikke længere opfylder kravene i stk. 1, nr. 3.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter stk. 1, nr. 5.

For en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, gælder, at indehaveren skal leve op til hæderlighedskravene på tidspunktet for Finanstilsynets meddelelse af tilladelse, jf. lovforslagets § 3, stk. 2. En indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler kan ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv i tilfælde af, at den pågældende efter Finanstilsynets meddelelse af tilladelse pålægges strafansvar. Konsekvensen af, at en indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, pålægges strafansvar omfattet af stk. 1, nr. 3, er derfor, at Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 29 kan inddrage tilladelsen til at udøve forsikringsformidling, jf. lovforslagets § 29, stk. 1, nr. 6.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren, ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

Det foreslås således, at et ledelsesmedlem eller, for en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren, ikke kan varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem, direktør eller indehaver, hvis den pågældende har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller er under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadie i rekonstruktionsbehandlingen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler eller, for en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren, ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at personen ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Det foreslås således, at et ledelsesmedlem eller, for en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren, ikke kan varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem, direktør eller indehaver, hvis den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om den pågældende har udvist en adfærd, hvor der er grund til at antage, at personen ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde, vil der blive lagt vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets, direktørens eller indehaverens private økonomi er i en sådan uorden, at selve det forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor Finanstilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, f.eks. advokater og andre professionelle bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en forsikringsformidler eller genforsikringsformidler sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen, direktionen eller indehaveren har handlet til skade for formidleren. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis forsikringsformidlerens eller genforsikringsformidlerens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve

krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den pågældende forsikringsformidler eller genforsikringsformidler, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Svigt fra ledelsens side og heraf følgende økonomiske vanskeligheder i en virksomhed under tilsyn har en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og derfor også på samfundets tillid til sektoren. Det gør sig gældende uanset størrelsen og typen af virksomhed. Det er derfor vigtigt, at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på grund af sin erfaring og kendskab til den konkrete virksomhed og markedsforholdene kan se, at der er behov herfor.

For en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, medfører stk. 1, nr. 5, at Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 29, stk. 1, kan inddrage tilladelsen, hvis indehaverens adfærd giver grund til at antage, at den pågældende ikke kan varetage drift af sin virksomhed som forsikringsformidler eller genforsikringsformidler på forsvarlig måde, jf. lovforslagets § 29, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at et medlem af bestyrelsen eller et medlem af direktionen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, eller indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal meddele Finanstilsynet om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med sin indtræden i forsikringsformidlerens eller genforsikringsformidlerens ledelse eller, for en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er enkeltmandsvirksomhed, i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 3, stk. 2, nr. 2, og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis disse forhold ændrer sig.

Forslaget indebærer, at hvis der efter tiltrædelsen, henholdsvis ansøgning om tilladelsen, indtræder forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 1, nr. 2-5, fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om personen fortsat kan anses for at være egnede og hæderlige. Et ledelsesmedlem, henholdsvis en indehaver, har f.eks. pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod personen, at personen har søgt om gældsanering, eller at der er rejst sigtelse mod personen for overtrædelse af lovgivningen nævnt i stk. 1, nr. 3.

De oplysninger, som Finanstilsynet modtager, indgår herefter i bedømmelsen af, om personen er egnede og hæderlige i medfør af de foreslåede stk. 1. Finanstilsynet tillægges beføjelse til at pålægge en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, at afsætte et medlem af direktionen, hvis den pågældende ikke varetager stillingen på betryggende vis, jf. lovforslagets § 27, stk. 6. Tilsvarende kan Finanstilsynet påbyde et medlem af bestyrelsen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at nedlægge sit hverv, hvis den pågældende ikke varetager hvervet på betryggende vis, jf. lovforslagets § 27, stk. 1.

Finanstilsynet har desuden den sanktionsmulighed at nægte en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler tilladelse efter lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 2, eller inddrage en eksisterende tilladelse til at drive virksomhed i henhold til lovforslagets § 29, stk. 1, nr. 5, i de tilfælde, hvor et eller flere medlemmer af en bestyrelse eller direktion ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Dog skal lovforslagets § 29, stk. 1, nr. 7 tages i betragtning, hvorefter Finanstilsynets inddragelse af en forsikringsformidlers eller en genforsikringsformidlers tilladelse på baggrund af manglende opfyldelse af kravene til egnethed og hæderlighed forudsætter manglende efterlevelse af påbud om henholdsvis afsættelse af en direktør eller et bestyrelsesmedlems nedlæggelse af sit hverv.

Hvis en indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke varetager sit hverv som indehaver på betryggende vis, kan Finanstilsynet, inddrage indehaverens tilladelse, jf. lovforslagets § 29, stk. 1, nr. 7.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, gælder *stk. 1 og 2* for den eller de ledelsesansvarlige for forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren.

Forslaget medfører, at i de tilfælde, hvor en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, skal den eller de ledelsesansvarlige for forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren leve op til kravene om egnethed og hæderlighed.

Med den eller de ledelsesansvarlige for forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis daglige ledelse af forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den ledelsesansvarlige. Det afgørende for, hvilke personer der omfattes af egnetheds- og hæderlighedskravene i medfør af den foreslåede bestemmelse, er således, om de pågældende personer faktisk er ansvarlige for den overordnede og/eller den daglige ledelse af formidleren.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de foreslåede *stk. 1 og 2*.

Det foreslås med lovforslagets § 42, *stk. 1*, at strafbelægge overtrædelse af *stk. 2*, jf. *stk. 1, nr. 3 og 4*, og *stk. 3*, jf. *stk. 2*, jf. *stk. 1, nr. 3 og 4*. Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 2*, jf. *stk. 1, nr. 3 og 4*, er det pågældende ledelsesmedlem eller indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed. For en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en juridisk person, som ikke har en bestyrelse eller en direktion, er ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 3*, jf. *stk. 2*, jf. *stk. 1, nr. 3 og 4*, den eller de ledelsesansvarlige for formidleren.

Den strafbare handling består i ikke at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende strafansvar og insolvensbehandling i forbindelse med indtræden i forsikringsformidlerens eller genforsikringsformidlerens ledelse eller efterfølgende, hvis forholdene ændres. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at et ledelsesmedlem ikke giver Finanstilsynet oplysninger om strafansvar i forbindelse med det pågældende ledelsesmedlems indtræden i ledelsen.

Oplysninger, om hvorvidt en direktør, et bestyrelsesmedlem, en indehaver eller de øverste ledelsesansvarlige for eksempel er pålagt strafansvar eller er under konkursbehandling, er væsentlige for Finanstilsynets vurdering af den pågældendes hæderlighed.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at medlemmer af ledelsen i alle typer virksomheder indenfor den finansielle sektor fremstår hæderlige, hvilket er baggrunden for, at overtrædelse af oplysningsforpligtelsen foreslås strafbelagt.

Til § 10

Den foreslåede bestemmelse fastlægger reglerne om hæderlighed for ansatte i accessoriske forsikringsformidlere med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer artikel 10, *stk. 3*, sidste pkt., i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslåede *stk. 1* fastlægger kravene til hæderlighed for ansatte i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, jf. lovforslagets § 1, *stk. 2*.

I overensstemmelse med artikel 10, *stk. 3*, sidste pkt., i forsikringsdistributionsdirektivet, finder lovforslagets § 10 anvendelse for personer i ledelsesstrukturen med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer. Det er de accessoriske forsikringsformidlere, som skal identificere hvilke personer, som har det overordnede ledelsesansvar for distribution af accessoriske forsikringer baseret på en konkret vurdering af de enkelte personer. I praksis sondres mellem personer i store og små accessoriske forsikringsformidlere

under hensyntagen til virksomhedernes størrelse, interne organisation samt omfanget og kompleksiteten af virksomhedernes aktiviteter. I små accessoriske forsikringsformidlere kan det f.eks. være den anmeldte direktør, hvorimod det i større accessoriske forsikringsformidlere kan være personer med overordnet ledelsesansvar for distribution af accessoriske forsikringer, som refererer direkte til den anmeldte direktør.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at en ansat i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage sin stilling på betryggende måde.

Det betyder, at en ansat ikke kan have ansvaret for distribution af accessoriske forsikringer, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom personen må forlade sin stilling, hvis personen bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser. Sker det ikke, kan Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 28, stk. 1, påbyde en accessorisk forsikringsformidler at afskedige den ansatte eller fratage den ansatte ansvaret for distribution af accessoriske forsikringer. Bestemmelsens anvendelse forudsætter, at overtrædelsen efter en konkret vurdering indebærer risiko for, at den ansatte ikke kan varetage sin stilling på betryggende måde. Herudover vil hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor indgå i vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal medføre, at den ansatte med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer ikke kan varetage stillingen.

Ifølge artikel 10, stk. 3, sidste pkt., i forsikringsdistributionsdirektivet, som henviser til artikel 10, stk. 3, 2. pkt., skal ansatte i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer for at have et godt omdømme som minimum have en ren straffeattest eller anden tilsvarende national attest, for så vidt angår strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter. Da lovforslaget er en direktivnær implementering af direktivet, skal dokumentation for opfyldelse af stk. 1, nr. 1, være en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest. Dokumentationskravet efter stk. 1, nr. 1, kan derfor ikke opfyldes ved andre former for dokumentation, f.eks. en egenattest fra den ansatte.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at en ansat i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer ikke må have indgivet begæring om eller være under konkurs.

Det foreslås således, at en ansat i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer ikke kan varetage sin stilling, hvis den pågældende har indgivet begæring om konkurs eller er under konkurs. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadie i konkursbehandlingen vedkommende befinder sig.

Stk. 1, nr. 2, omfatter personens aktuelle sager om konkurs. Dog vil det som udgangspunkt altid være en samlet konkret vurdering om kravene i lovforslagets stk. 1, nr. 1-3, er opfyldte, idet lovforslagets nr. 2 skal læses i sammenhæng med nr. 3, hvorefter det forhold, at en person er fratrådt sin stilling på grund af en personlig konkurssag i medfør af nr. 2, må påregne, at vedkommende i en periode efter forløbet er afsluttet, formentlig ikke vil blive betragtet som at opfylde lovforslagets § 10, stk. 1, jf. lovforslagets stk. 1, nr. 3. Det vil dog altid være en konkret vurdering.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at en ansat i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer skal have et godt omdømme, herunder ikke have udvist en sådan adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil kunne varetage stillingen på forsvarlig måde.

Ved vurderingen af, om den ansatte har udvist eller udviser en adfærd, hvor der er grund til at antage,

at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, vil der blive lagt vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Det foreslås i *stk. 2*, at en ansat i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, i forbindelse med sin ansættelse som ansvarlig for distribution af accessoriske forsikringer hos forsikringsformidleren, skal meddele den ansvarlige for registreringen, jf. lovforslagets § 5, stk. 1-3, om forhold som nævnt i *stk. 1*, hvis disse forhold ændrer sig. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 5.

En ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer skal meddele den ansvarlige for registreringen, at de pågældende oplysninger består både, når man bliver ansat i en stilling med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer og løbende i forbindelse med varetagelsen af stillingen.

I overensstemmelse med artikel 10, stk. 2, 5. pkt., i forsikringsdistributionsdirektivet, påhviler oplysningsforpligtelsen efter lovforslagets *stk. 2* som udgangspunkt de ansatte med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer. Hvis en accessorisk forsikringsformidler som led i den almindelige drift bliver opmærksom på, at en ansat med overordnet ledelsesansvar for distribution af accessoriske forsikringer ikke længere opfylder hæderlighedskravene efter *stk. 1*, vil det være almindelig god governance, at formidleren træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre sig, at formidleren overholder gældende ret, herunder lovforslagets *stk. 1*.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 4 om registrering, idet en accessorisk forsikringsformidler, for så vidt angår oplysningerne efter *stk. 1*, er underlagt en særskilt oplysningsforpligtelse over for den registreringsansvarlige.

For ansatte i accessoriske forsikringsformidlere med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, som på lovens ikrafttrædelsestidspunkt allerede er ansat gælder særlige overgangsregler. Der henvises til lovforslagets § 45, stk. 4.

Overtrædelse af *stk. 2*, jf. *stk. 1*, nr. 1 og 2, foreslås med § 42, stk. 1, straffebelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 2*, jf. *stk. 1*, nr. 1 og 2, er en ansat i en accessoriske forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer.

Den strafbare handling består i ikke at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende strafansvar og konkursforhold, i forbindelse med sin ansættelse eller efterfølgende, hvis disse forhold ændrer sig.

Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at en ansat i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer ikke giver Finanstilsynet oplysninger om strafansvar i forbindelse med sin ansættelse.

Oplysninger, om hvorvidt en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer for eksempel er pålagt strafansvar eller er under konkursbehandling, er væsentlige for Finanstilsynets vurdering af den pågældendes hæderlighed. Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at ansatte med ansvar for accessoriske forsikringer i alle typer virksomheder inden for den finansielle sektor fremstår hæderlige, hvilket er baggrunden for, at overtrædelse af oplysningsforpligtelsen skal være straffebelagt.

Til § 11

Bestemmelsen er ny, og gennemfører artikel 10, stk. 2, i forsikringsdistributionsdirektivet.

I henhold til den gældende lov om forsikringsformidling kan personer kun få en tilladelse som forsik-

ringsmægler, hvis de har bestået forsikringsmægleruddannelsen, jf. lovens § 9, stk. 2. Finanstilsynet kan imidlertid dispensere fra uddannelseskravet, jf. lovens § 9, stk. 4.

Artikel 10 i forsikringsdistributionsdirektivet fastsætter krav om, at alle forsikrings- og genforsikringsdistributører, forsikrings- og genforsikringsformidlere samt ansatte i sådanne selskaber skal besidde passende viden og færdigheder. Det overlades til medlemslandene selv at udfylde rammerne for, hvordan kompetencerne kan vurderes og kontrolleres.

Det foreslås i *stk. 1*, at en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler er forpligtet til at sikre, at alle virksomhedens ansatte, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed har tilstrækkelige kompetencer. Det er et krav, at den enkelte har og løbende vedligeholder tilstrækkelige kompetencer inden for det område, hvor den pågældende udøver forsikringsdistribution.

Den enkeltes kompetencer skal medvirke til at bevare et passende præsentationsniveau, der svarer til de arbejdsopgaver, som medarbejderen udfører. Kompetencekravet finder kun anvendelse på de ansatte i virksomheden, der er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution samt personerne i ledelsesstrukturen med ansvar for forsikrings- og genforsikringsdistribution. Dette gælder uanset, om en ansat med ledelsesansvar kun sjældent har kundekontakt. Administrativt personale er ikke omfattet af kompetencekravet.

Det foreslås i *stk. 2*, at en accessorisk forsikringsformidler skal have passende viden om de produkter, som formidleren distribuerer. De accessoriske forsikringsformidlere vil ikke være omfattet af de kompetencekrav, der vil blive fastlagt i den kommende bekendtgørelse om kompetencekrav for forsikringsdistribution jf. forslaget *stk. 3*. Det vil i stedet være op til det enkelte forsikringsselskab eller den enkelte forsikringsformidler nærmere at fastlægge kompetencekravene for de accessoriske forsikringsformidlere, som de anvender.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte hos en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler. Bemyndigelsen vil sammen med den tilsvarende bemyndigelse i lov om finansiel virksomhed blive udnyttet til at udarbejde en bekendtgørelse om kompetencekrav, som skal udfylde rammerne til gennemførelse af artikel 10. I bekendtgørelse om kompetencekrav vil artikel 10 blive gennemført, så det sikres, at alle forsikringsdistributørerne, herunder formidlere og ansatte i forsikringsselskaber, får passende viden og færdigheder og kan varetage deres opgaver og opfylde deres forpligtelser tilfredsstillende.

Kompetencekravet vil ikke gælde for samtlige ansatte i virksomheden. Udgangspunktet er, at alle medarbejdere der udøver forsikringsdistribution vil være omfattet af kompetencekravene. Rent administrativt personale vil derimod ikke være omfattet. For så vidt angår ledelsespersoner og personer i direktionen, vil det afgørende være, om de har arbejdsopgaver, der medfører, at de er et led i forsikringsdistributionen. En leder som medarbejderne sparrer fagligt med om løsningen af forsikringsdistributionsopgaver vil være omfattet, hvorimod en ren personaleadministrativ leder uden ansvar for den faglige del af forsikringsdistributionen, ikke vil være omfattet af kompetencekravene. Medarbejdere, der alene agerer som assistenter for forsikringsdistributører, vil som udgangspunkt heller ikke være omfattet af bestemmelserne. I den situation er det imidlertid afgørende, at det arbejde, assistenterne udfører, alene er af praktisk karakter og at det arbejde, der vedrører forsikringsdistribution godkendes af en medarbejder, der opfylder kompetencekravene. Vurderingen af, om en medarbejder skal opfylde kompetencekravene, vil afhænge af en konkret vurdering, hvor det er den pågældendes arbejdsopgaver, der er afgørende for vurderingen. Den pågældendes titel er derimod uden betydning.

De enkelte kompetencekrav tilpasses den jobfunktion, som den pågældende medarbejder udfører. Der vil ikke være krav om et konkret uddannelsesforløb, men det afgørende vil være, om den pågældende har

tilstrækkelige kompetencer til at varetage den pågældende stilling. Det vil således være uden betydning, hvorledes kompetencerne er opnået, så længe den pågældende har den nødvendige teoretiske viden og praktiske kunnen. Vurderingen, af om den pågældende opfylder kompetencekravene, vil foregå ved gennemførelse af en test. Den enkelte forsikringsdistributionsvirksomhed vil være ansvarlig for at sikre, at deres medarbejdere har bestået de relevante tests i forhold til deres jobfunktion. Med gennemførelsen af artikel 10 i forsikringsdistributionsdirektivet er der derfor ikke behov for, at Finanstilsynet kan dispensere fra uddannelseskravene.

I bekendtgørelsen fastsættes endvidere regler om, på hvilken måde de omfattede personer vedligeholder tilstrækkelige kompetencer.

Der vil blive fastsat en overgangsordning vedrørende kompetencekravene for ansatte, der er ansat ved lovens ikrafttræden, herunder også for forsikringsmæglere, der har tilladelse efter § 7 i lov om forsikringsformidling. Overgangsordningen vil fremgå af den kommende bekendtgørelse om kompetencekrav, som udstedes med hjemmel i forslagets stk. 2.

Til § 12

Det følger af § 19 i den gældende lov om forsikringsformidling, at forsikringsmæglervirksomhed skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 17, stk. 1, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis for virksomhedsområdet. Bestemmelsen svarer til de bestemmelser om god skik, som allerede findes generelt på det finansielle område. God skik regler har til formål at sikre, at kunderne kan have tillid til markedet og de virksomheder, der agerer på markedet, og reglerne vil endvidere bidrage til at sikre et velfungerende marked. Der er tale om en dynamisk norm, der fastlægger rammerne for virksomhedernes adfærd på markedet.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere samt om udlevering af informationsmateriale. Bestemmelsen vil sammen med bemyndigelsen i § 43 i lov om finansiell virksomhed blive udnyttet til at udstede en bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører. Bekendtgørelsen skal indeholde et samlet regelsæt for de adfærds- og oplysningsforpligtelser, som alle forsikringsdistributører er underlagt.

Bekendtgørelsen vil indeholde regler, der gennemfører artikel 17-30 i forsikringsdistributionsdirektivet. Bekendtgørelsen vil derfor indeholde regler om god skik, oplysningsforpligtelser for forsikringsdistributører, interessekonflikter og gennemsigtighed. Bekendtgørelsen vil endvidere indeholde regler om rådgivning og standarder for salg, hvor der ikke ydes rådgivning, herunder regler om udlevering af et standardiseret dokument om forsikringsprodukter. Direktivets krav om, at alle distributører har pligt til at lave en krav- og behovsanalyse af deres kunder, så kunderne kun får tilbudt produkter, der er i overensstemmelse med deres krav og behov, vil komme til at indgå i bekendtgørelsen. Derudover vil bekendtgørelsen indeholde regler om krydssalg og de supplerende krav, direktivet fastsætter i forhold til forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Bekendtgørelsen vil endvidere videreføre § 6 i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder om formkrav til væsentlige aftaler og krav til aftalernes indhold, § 13 i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder om rådgivning om skattemæssige konsekvenser m.v., § 26 i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder om forsikringsselskabernes pligt til årligt at oplyse kunden

om kundens skadesforsikringer, § 27 i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder om kundernes ret til en skriftlig begrundelse for helt eller delvis afslag på erstatning og § 28 i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder om varsling af ændringer. Disse regler vil dog i forbindelse med udarbejdelsen af bekendtgørelsen blive revideret, så de er mere digitaliseringsvenlige, og der vil blive indført bagatelgrænser, hvor det er relevant. Opretholdelsen af disse regler er i strid med regeringens fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering. Implementeringsudvalget har godkendt denne overimplementering.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer kan udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis, jf. *stk. 1 og 2*, på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

God skik er en dynamisk norm for den adfærd, som forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte mere generelt formuleret.

På markedsføringsområdet offentliggør Forbrugerombudsmanden såkaldte forhandlede retningslinjer. Efter § 29, *stk. 1*, i markedsføringsloven søger Forbrugerombudsmanden efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer at påvirke de erhvervsdrivendes adfærd gennem udarbejdelse og offentliggørelse af retningslinjer for markedsføring på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Det følger af § 29, *stk. 2*, i markedsføringsloven, at Forbrugerombudsmanden ikke kan udstede retningslinjer, der alene retter sig mod virksomheder omfattet af lov om finansiell virksomhed.

Der findes ikke i dag en lignende bestemmelse vedrørende Finanstilsynets udarbejdelse og offentliggørelse af forhandlede retningslinjer for god skik svarende til, hvad der gælder for Forbrugerombudsmanden efter markedsføringslovens § 29.

Forslaget indebærer et nyt redskab for Finanstilsynet, som skal præcisere retstilstanden på områder, hvor det retlige grundlag er meget generelt formuleret. Adgangen til at udarbejde retningslinjer er derfor primært tiltænkt god skik-området, dvs. reglerne om redelig forretningsskik og god praksis i det foreslåede *stk. 1* og de generelle regler om god skik i den kommende bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører, som vil blive udstedt i medfør af det foreslåede *stk. 2*.

Finanstilsynets muligheder for at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer er således ikke begrænset til god skik-reglen i det foreslåede *stk. 1* og i regler herom udstedt i medfør af det foreslåede *stk. 2*. Det vil derfor også være muligt at udarbejde retningslinjer om f.eks. forbuddet mod vildledning, som vil fremgå af den kommende bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører.

Retningslinjer udstedt af Finanstilsynet i medfør af den foreslåede bestemmelse er ikke bindende, men har karakter af en vejledning, der oplyser om bl.a. fortolkning af regler. Handlinger i strid med retningslinjerne må derfor i almindelighed forventes at blive betragtet som stridende mod god skik og dermed forslaget til *stk. 1* eller regler udstedt i medfør af forslagets til *stk. 2*.

Forhandlede retningslinjer vil bidrage til at skabe klarhed om, hvad der helt konkret udgør god skik på et givent område. Dette vil bidrage til at styrke retssikkerheden til gavn for både forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere og forbrugerne.

Der fastsættes med lovforslaget ikke regler for, hvorledes forhandlingerne skal gennemføres, ligesom det ikke formelt er et krav, at de involverede organisationer skal tiltræde retningslinjerne eller godkende, at

de udstedes. Finanstilsynet vil dog kun udstede retningslinjer, når der er enighed blandt de forhandlende parter om indholdet. Herved sikres den samme praksis, som er gældende på Forbrugerombudsmandens område. Det bør fremgå af de forhandlede retningslinjer, hvem der har deltaget i forhandlingerne og tiltrådt retningslinjerne.

Det er i særlig grad vigtigt at sikre enighed blandt de forhandlende parter, når der udstedes retningslinjer for indholdet af generelle regler om god skik, som en dynamisk norm for den adfærd, som en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen.

Finanstilsynet kan fortsat udstede vejledninger på god skik-området.

Forbrugerombudsmanden deltager i forhandlingerne om retningslinjer, og der bør i videst mulig omfang tilstræbes enighed mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet om retningslinjernes indhold, ligesom der bør tilstræbes ensartethed i retningslinjer på det finansielle område og på markedsføringsområdet i de tilfælde, hvor retningslinjerne vedrører ensartede regler om god skik på de to områder. Såfremt et område allerede er omfattet af en af Forbrugerombudsmanden forhandlet retningslinje, der gælder for både finansielle og ikke-finansielle virksomheder, vil Finanstilsynet ikke udarbejde en retningslinje på det område.

Til § 13

Der gælder ikke i dag krav om, at en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler skal sikre, at formidlerens aflønningsstruktur ikke strider mod formidlerens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse, herunder formidlerens forpligtelser i medfør af god skik reglerne i § 12. Der gælder dog et generelt forbud mod, at en forsikringsmægler modtager provision eller andet vederlag fra et forsikringsselskab i tilknytning til et konkret kundeforhold, jf. § 14 a, stk. 2, i den gældende lov om forsikringsformidling. Dette forbud foreslås videreført med dette lovforslags § 16, stk. 1, nr. 2, for de forsikringsformidlere, der ønsker at være uafhængige.

Det foreslås i *stk. 1*, at en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler skal sikre, at formidlerens aflønningsstruktur ikke strider mod formidlerens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse, herunder god skik reglerne i § 12, stk. 1, og regler udstedt i medfør af § 12, stk. 2. Det samme gør sig gældende for aflønning, som formidleren modtager med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Forslaget til § 13, stk. 1, er nyt og implementerer artikel 17, stk. 3, 1. pkt., i forsikringsdistributionsdirektivet.

Forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere får med den kommende bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører pligt til at lave en krav- og behovsanalyse af deres kunder, så kunderne kun får tilbudt produkter, der er i overensstemmelse med deres krav og behov, jf. den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i lovforslagets § 12, stk. 2. Uanset, at formidleren er underlagt disse regler, kan der i praksis opstå situationer, hvor formidlerens aflønningsstruktur fører til en interessekonflikt mellem på den ene side formidlerens eller den ansattes interesse i at modtage størst mulig aflønning og på den anden side hensynet til kundens bedste interesse. Bestemmelsen sikrer således en klar sammenhæng mellem regler, der sikrer varetagelsen af kundens interesse og formidlerens aflønningsstruktur.

Ved kunder forstås enhver fysisk eller juridisk person, som formidleren distribuerer forsikringer til.

Aflønningsstruktur skal forstås bredt og omfatter enhver form for aflønning, herunder både aflønnings-

ordninger for formidlerens bestyrelse og ansatte, og aflønning, som formidleren selv tildeles eller får udbetalt i forbindelse med udøvelse af forsikringsdistribution.

Ved aflønning forstås i denne sammenhæng alle former for fast og variabel løn, provisioner, honorarer, betalinger og fordele, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution. Der henvises til de specielle bemærkninger til definitionen af aflønning i lovforslagets § 2, nr. 6.

§ 13, stk. 1, indeholder ikke et generelt forbud mod bestemte aflønningsstrukturer, da det vil bero på en konkret vurdering af bl.a. formidlerens organisation og forsikringsproduktudbud, om aflønningsstrukturen må vurderes at stride mod formidlerens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse. Anvendelsesområdet i stk. 1 adskiller sig på den baggrund fra det foreslåede stk. 2, som indeholder forbud mod aflønningsordninger og salgsmål, som tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, i det omfang formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

En aflønningsstruktur, der tilskynder formidleren eller dennes ansatte, til at anbefale et forsikringsprodukt til en kunde, uanset at kunden ikke har behov for et sådant produkt, eksempelvis en aflønningsstruktur, der tilskynder til overforsikring af kunder ved at anbefale et forsikringsprodukt med en dækning, som kunden allerede har via en anden forsikring, vil være i strid med § 13, stk. 1. En aflønningsstruktur, der eksempelvis tilskynder til anbefaling af en arbejdsløshedsforsikring til personer, der inden for kort tid skal på pension, vil ligeledes kunne være i strid med bestemmelsen.

Det foreslås med § 42, stk. 2, at straffe overtrædelser af stk. 1 med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af stk. 1 er forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at de omfattede formidlere ikke har aflønningsstrukturer, som strider mod formidlerens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse. Aflønningsstrukturer, der fører til interessekonflikter mellem formidlerens eller ansattes interesser og hensynet til kundens bedste interesse, kan føre til forkert forsikringsdækning og tab for kunderne, hvilket er baggrunden for, at bestemmelsen foreslås strafbelagt.

Det foreslås i *stk. 2*, at en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler ikke må indføre aflønningsordninger eller salgsmål, som tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

Der gælder ikke i dag et forbud mod aflønningsordninger og salgsmål, som tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

Det foreslåede stk. 2 er derfor nyt og implementerer artikel 17, stk. 3, 2. pkt., i forsikringsdistributionsdirektivet.

Formålet med forbuddet er at mindske risikoen for interessekonflikter. Uanset, at forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere med den kommende bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører bliver underlagt krav om udarbejdelse af krav- og behovsanalyse, og at formidlerne skal efterleve god skik reglerne på området, kan aflønningsordninger, der indeholder variabel løn, herunder eksempelvis variabel løn knyttet til opnåelse af salgsmål for et bestemt forsikringsprodukt, føre til en interessekonflikt mellem på den ene side formidlerens eller den ansattes interesse i at modtage størst mulig aflønning og på den anden side hensynet til kundens bedste interesse. Forbuddet mod aflønningsordninger og salgsmål, som tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde,

når formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre, skal sikre, at kunden alene rådgives på baggrund af sit forsikringsbehov.

Ved aflønning forstås i denne sammenhæng alle former for fast og variabel løn, provisioner, honorarer, betalinger og fordele, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution. Der henvises til de specielle bemærkninger til definitionen af aflønning i lovforslagets § 2, nr. 6. Enhver ordning, som fører til tilbud eller tildeling af et beløb eller en fordel, og som gives med henblik på udøvelse af forsikringsdistributionsvirksomhed, skal således anses for en aflønningsordning.

Ved anbefaling forstås både kundekontakt, der fører til afgivelse af tilbud uden rådgivning, og rådgivning, som fører til en personlig anbefaling.

Bestemmelsen forudsætter, at formidleren har mulighed for at tilbyde kunden et andet produkt end det produkt, som formidleren anbefaler til kunden. I det omfang, at formidleren alene udbyder et bestemt forsikringsprodukt, vil der som udgangspunkt ikke opstå en interessekonflikt for formidleren eller dennes ansatte, med mindre aflønningsstrukturen fører til, at formidleren eller dennes ansatte anbefaler et forsikringsprodukt, som kunden slet ikke har behov for. En sådan aflønningsstruktur vil som udgangspunkt være omfattet af stk. 1, jf. bemærkningerne hertil ovenfor.

Stk. 2 indeholder ikke et generelt forbud mod brug af variabel løn eller salgsmål, da det vil bero på en konkret vurdering af bl.a. formidlerens organisation og forsikringsproduktudbud, om aflønningsordningen eller salgsmålet tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

En aflønningsordning, som indebærer, at en ansat tildeles variabel løn baseret på opnåelse af et salgsmål, som angiver en salgsmængde for et bestemt forsikringsprodukt, vil som udgangspunkt være i strid med stk. 2 i det omfang, at formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

Bestemmelsen forhindrer ikke formidleren i at indføre aflønningsordninger, der øger formidlerens indtjening, så længe aflønningsordningen ikke tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale bestemte forsikringsprodukter til kunder mod kundens bedste interesse.

Det foreslås med lovforslagets § 42, stk. 2, at straffe overtrædelser af stk. 2 med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af stk. 2 er forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at kunder alene modtager anbefalinger på baggrund af deres forsikringsbehov, og at formidlerens og den ansattes interesser ikke påvirker anbefalingen. Anbefalinger, der fører til, at en kunde tegner en anden forsikring end den forsikring, som ville have dækket kundens behov bedre, kan føre til forkert forsikringsdækning og tab for kunderne, hvilket er baggrunden for, at bestemmelsen foreslås strafbelagt.

Det foreslås i *stk. 3*, at en forsikringsformidler, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra denne lov, jf. § 1, stk. 2, sikrer, at den pågældende accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på, at denne overholder stk. 1 og 2.

Bestemmelsen gennemfører dele af artikel 1, stk. 4, litra b, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at distribution af forsikringer gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra loven, stadig sker under hensyn til kundens interesse. En forsikringsformidler, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra lovens anvendelsesområde, skal derfor sikre, at den pågældende accessoriske forsikringsformidler overholder reglerne om aflønningsstrukturer, aflønningsordninger og salgsmål, jf. stk. 1 og 2.

Det foreslås i *stk. 4*, at *stk. 1-3* ikke finder anvendelse på forhold omfattet af kollektiv overenskomst. Forslaget medfører, at i det omfang en ansats aftale om en løndel er omfattet af en kollektiv overenskomst, berøres denne aftale ikke af *stk. 1-3*. Aflønningsformer, der går ud over de rammer, der er fastsat i henhold til overenskomsten, vil således være omfattet af *stk. 1-3*. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis en formidleren vælger at tilbyde ansatte variabel løn, uden at formidleren er forpligtet til det ifølge overenskomsten.

EU-reguleringen bag de danske aflønningsregler er blevet til under forudsætning af en respekt for forskelle i de nationale arbejdsretlige forhold. Det fremgår af betragtning 9 i Kommissionens henstilling af 30. april 2009 om aflønningspolitikken i finanssektoren, at henstillingen ikke har til hensigt at berøre de rettigheder, som arbejdsmarkedets parter har i forbindelse med overenskomstforhandlinger.

Undtagelsen berører ikke arbejdsmarkedets parters generelle forpligtelse til at efterleve gældende lovgivning. Uanset det foreslåede *stk. 4* forventes arbejdsmarkedets parter derfor at iagttage principperne i *stk. 1 og 2* ved forhandling af landsdækkende kollektive overenskomster på området. Arbejdsmarkedets parter forventes desuden at holde sig orienteret om indgåelse og indhold af lokale kollektive overenskomster indgået under de landdækkende kollektive overenskomster i forhold til overholdelse af de nævnte principper.

Det foreslåede *stk. 1-3* finder herudover alene anvendelse på aftaler om aflønning mellem en forsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler og en ansat, der indgås, genforhandles, forlænges eller fornys efter lovens ikrafttræden, jf. den foreslåede § 45, *stk. 5*. Kravet finder således ikke anvendelse på aftaler, der er indgået eller genforhandlet før lovens ikrafttræden, og som ikke efter lovens ikrafttræden er forlænget eller fornyet.

Til § 14

Den foreslåede bestemmelse er ny og gennemfører artikel 25, *stk. 1 og 4*, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Der findes ikke i den gældende lov regler om effektive procedurer for godkendelse af nye produkter, væsentlige ændringer i eksisterende produkter samt distribution af disse på forsikringsområdet.

Det foreslås i *stk. 1*, at forsikringsformidlere, der udarbejder forsikringsprodukter, skal have effektive procedurer for godkendelse af nye produkter, væsentlige ændringer i eksisterende produkter og tjenesteydelser samt distribution af disse.

Det følger af artikel 25 i forsikringsdistributionsdirektivet, at produktgodkendelsesprocessen skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til forsikringsproduktets art. I produktgodkendelsesprocessen skal der angives en afgrænset målgruppe for hvert produkt, som skal sikre, at alle relevante risici for denne målgruppe vurderes, at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den tilsigtede målgruppe, og at forsikringsproduktet distribueres til den afgrænsede målgruppe.

Det foreslås i *stk. 2*, at forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som de ikke selv har udarbejdet, skal have effektive procedurer for indhentelse af relevante oplysninger om forsikringsprodukterne.

Forsikringsselskaber og forsikringsformidlere, der udarbejder forsikringsprodukter, skal stille alle relevante oplysninger om forsikringsproduktet og om produktgodkendelsesprocessen, herunder oplysninger om målgruppe, til rådighed for distributører.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* og *2* ikke finder anvendelse på forsikringsprodukter, der består af forsikring af store risici.

Der henvises til bemærkningerne til definitionen af store risici i lovforslagets § 2, nr. 8.

I medfør af artikel 25, *stk. 2*, i forsikringsdistributionsdirektivet tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter med henblik på yderligere at præcisere principperne i artikel 25. Det forventes, at Kommissionen vedtager en delegeret retsakt i form af en forordning i efteråret 2017.

Til § 15

Det følger af den gældende § 18 i lov om forsikringsformidling, at en forsikringsmæglervirksomhed og dennes ansatte ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som virksomheden eller deres ansatte under udøvelsen af sit hverv har fået kendskab til.

Denne bestemmelse videreføres med sproglige ændringer i det foreslåede *stk. 1*. Derudover tilføjes som noget nyt i forslaget *stk. 2*, at tavshedspligten følger oplysningerne.

Det foreslås i *stk. 1*, at en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler og deres ansatte ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som virksomheden eller deres ansatte under udøvelsen af sit hverv har fået kendskab til.

Hovedreglen om, at en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler og dennes ansatte er underlagt tavshedspligt har to formål.

For det første skal reglen beskytte mod udlevering af fortrolige oplysninger om virksomheden selv, først og fremmest forretnings- og driftshemmeligheder. Den pågældende formidler kan beslutte, at oplysninger, der alene vedrører den pågældende formidler og ikke dens kunder, kan videregives,

For det andet skal bestemmelsen beskytte virksomhedernes kunder mod uberettiget udnyttelse og videregivelse af fortrolige oplysninger. Baggrunden for den strenge hemmeligholdelsespligt er, at kunderne i disse virksomheder ofte betror virksomheden adskillige oplysninger af privat og personlig karakter, som ofte ikke udleveres til andre. Det gælder f.eks. oplysninger om indtægts- og formueforhold og oplysninger om helbredsforhold. Hertil kommer tilfælde, hvor lovgivningen pålægger virksomheden at indhente oplysninger om kunden.

Bestemmelsen supplerer de generelle regler, som er fastsat i lov om behandling af personoplysninger. Bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med de gældende videregivelsesregler i lov om finansiell virksomhed, der regulerer betingelserne for, hvilke oplysninger en finansiell virksomhed kan videregive.

Oplysninger kan kun videregives inden for en virksomhed, hvis videregivelsen er berettiget. Virksomhederne skal have systemer og forretningsgange, der bidrager til at sikre, at kun medarbejdere, der har et arbejdsbetinget behov herfor, har adgang til fortrolige oplysninger.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at en person kan være ansat i flere forskellige virksomheder, men der skal foreligge et egentligt ansættelsesforhold med en egentlig opgavevaretagelse. Det forhold, at en person er ansat i flere virksomheder, betyder ikke en ændring i hvilke oplysninger, der kan udveksles mellem virksomhederne. En person kan derfor ikke benytte oplysninger fra den ene virksomhed i arbejdet for den anden virksomhed, medmindre oplysningerne i overensstemmelse med reglen om videregivelse kan udveksles mellem virksomhederne.

Der forelægger videregivelse af oplysninger, når disse gives til andre. Det er ikke en forudsætning for, at der foreligger videregivelse af oplysninger, at disse læses af modtageren.

Bestemmelsen beskytter også mod uberettiget udnyttelse af oplysninger. Det indebærer, at der er restriktion med hensyn til, hvad oplysningerne må anvendes til. Den vurdering, der skal foretages, er identisk med den vurdering, der skal ske ved vurderingen af, om videregivelse af oplysninger er berettiget.

Fortrolige oplysninger omfatter som udgangspunkt alle oplysninger. Hvis oplysningerne er offentligt tilgængelige, kan oplysningerne ikke anses for fortrolige og omfattes derfor ikke af tavshedspligten.

Det foreslås i *stk. 2*, at den, som modtager fortrolige oplysninger er omfattet af tavshedspligten, der er nævnt i *stk. 1*.

Den omstændighed, at tavshedspligten følger oplysningerne, medfører ikke, at der berettiget kan videregives fortrolige oplysninger. Det er uden betydning, for om videregivelse efter *stk. 1* kan anses for berettiget, at modtageren af oplysningerne underlægges tavshedspligt.

Overtrædelse af § 15, *stk. 1*, foreslås med § 42, *stk. 1*, straffebelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 1* er den pågældende virksomhed og/eller den pågældendes ansatte, der uberettiget videregiver de fortrolige oplysninger.

Den strafbare handling består i uberettiget at videregive eller udnytte de fortrolige oplysninger. Der foreligger en videregivelse, så snart en oplysning kommunikerer mundtligt til en person udenfor virksomheden, eller når oplysningen forlader den finansielle virksomhed enten fysisk, eksempelvis i et brev eller andet skriftligt materiale, eller digitalt.

Når fortrolige oplysninger sendes fra virksomhedens interne systemer til en mailadresse uden for systemet, vil virksomheden ikke længere være i stand til at kontrollere, hvad der sker med de fortrolige oplysninger, ligesom virksomheden ikke vil være i stand til at beskytte oplysningerne mod uberettiget brug. Når de fortrolige oplysninger sendes fra virksomhedens interne mailsystem til en e-mail konto uden for systemet, kan oplysningerne downloades på eksterne computere, videresendes til uvedkommende eller lignende uden, at virksomheden har mulighed for at kontrollere dette.

Når fortrolige oplysninger forlader virksomhedens sikre systemer og sendes til en ikke sikker mailadresse uden for systemet, vil det endvidere være lettere for uvedkommende at komme i besiddelse af oplysningerne via hacking eller lignende.

Der foreligger en uberettiget videregivelse i de tilfælde, hvor oplysninger forlader den finansielle virksomhed uden, at der er en saglig begrundelse herfor og uden, at det sker for at varetage hensyn, der vejer tungere end hensynet til at bevare fortroligheden. Det er i den relation uden betydning, om en videregivelse af fortrolige oplysninger sker til en ekstern e-mailkonto, der tilhører en ansat eller anden person i virksomheden eller til en person udenfor virksomheden.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke, hvilket er baggrunden for, at overtrædelse af oplysningsforpligtelsen skal være straffebelagt.

Til § 16

Lovforslagets kapitel 5 om supplerende krav til uafhængige forsikringsformidlere indeholder bestemmelser, der i væsentlig grad er udtryk for videreførelse af gældende ret.

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder ikke særlige krav til forsikringsformidlers uafhængighed, ligesom forsikringsdistributionsdirektivet ikke skelner mellem forsikringsformidlere, der er uafhængige, og som efter gældende ret betegnes forsikringsmæglere, og forsikringsformidlere, der har økonomiske

bånd til en eller flere forsikringsdistributionsvirksomheder, som efter gældende ret betegnes forsikringsagenter.

Med henblik på at give forsikringsmæglere en mulighed for at bevare deres status på markedet som formidlere, der er uafhængige og alene repræsenterer kunden, indeholder forslaget en videreførelse af enkelte af de gældende regler på området. Forsikringsmæglerne vil således efter implementeringen af forsikringsdistributionsdirektivet have mulighed for at fortsætte deres nuværende virksomhed som uafhængige forsikringsformidlere. De bestemmelser, som foreslås videreført, er tilpasset terminologien i forsikringsdistributionsdirektivet ligesom de på enkelte punkter er præciseret.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter krav om, at en forsikringsformidler skal opfylde de oplistede betingelser, hvis forsikringsformidleren betegner sig som uafhængig forsikringsformidler, forsikringsmægler eller anvender andre betegnelser, der giver indtryk af, at forsikringsformidleren er uafhængig. Bestemmelsen er ny og afgrænser, hvornår betingelserne finder anvendelse.

Bestemmelsen har til formål at fastslå, at forsikringsformidlere ikke må kalde sig uafhængige eller markedsføre sig som værende uafhængige, hvis de ikke opfylder kravene til uafhængighed i bestemmelsen. Det er væsentligt for kunden at vide, om forsikringsformidleren udelukkende repræsenterer kunden eller om forsikringsformidleren er afhængig af en eller flere forsikringsdistributører enten via betaling i form af provision, anden aflønning eller andre ikke økonomiske interesser.

Der henvises til bemærkningerne til forslagets § 2, stk. 1, nr. 1, vedrørende definitionen af forsikringsdistribution.

Forslagets *stk. 1, nr. 1*, fastsætter krav om, at en uafhængig forsikringsformidler alene må repræsentere kunden, og at en uafhængig forsikringsformidler skal handle i den enkelte kundes interesse og ikke må lade sig påvirke af egne eller tredjemands interesser.

Indholdet af forslagets *stk. 1, nr. 1*, er en videreførelse af den gældende § 17, stk. 1, i lov om forsikringsformidling og § 2, stk. 1, i bekendtgørelse om god skik for forsikringsmæglervirksomheder. En forsikringsformidler, der betegner sig som uafhængig eller som forsikringsmægler, skal agere som kundens uvildige rådgiver. Det indebærer, at det er kundens interesser og forhold, som er det afgørende for formidlingens indhold. Dette hensyn har forrang for forsikringsformidlerens eventuelle særlige interesser i, hvilke valg kunden træffer.

Forslagets *stk. 1, nr. 2*, indeholder et generelt forbud mod, at en uafhængig forsikringsformidler modtager provision eller anden aflønning fra forsikringsdistributører i forbindelse med forsikringsformidlingen i det konkrete kundeforhold, medmindre den modtagne provision fuldt ud videreføres til kunden.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 14 a, stk. 2, i lov om forsikringsformidling.

Bestemmelsen finder anvendelse både, når den uafhængige forsikringsformidler distribuerer livs- og skadesforsikringsaftaler, og når den alene knytter sig til formidlingen af forsikringer i det konkrete kundeforhold.

Ved konkret kundeforhold forstås, at aftalen er indgået mellem en forbruger eller erhvervsdrivende på den ene side og en uafhængig forsikringsformidler på den anden.

Forbuddet udelukker ikke en uafhængig forsikringsformidler fra at indgå aftaler med forsikringsdistributører på områder, som ikke har relation til et konkret kundeforhold, eller fra at modtage betaling herfor. En uafhængig forsikringsformidler må f.eks. godt udøve aktivitet som konsulent, udføre markedsundersøgelser eller udvikle forsikringsprodukter for forsikringsdistributører. Det er dog en forudsætning,

at samarbejdet mellem den enkelte uafhængige forsikringsformidler og forsikringsdistributøren ikke har relation til et konkret kundeforhold.

Bestemmelsen giver ikke mulighed for, at en forsikringsdistributør eller uafhængig forsikringsformidler på et senere tidspunkt kan indgå aftale om, at forsikringsformidleren mod betaling fra forsikringsdistributøren skal varetage f.eks. nogle af selskabets administrative opgaver i relation til den konkrete kunde.

Det foreslåede stk. 1 regulerer alene spørgsmålet om, hvorfra en uafhængig forsikringsformidler må modtage betaling for udøvelsen af en konkret aktivitet. Hvorvidt en aktivitet har karakter af at være en konkret aktivitet og således skal udøves i et andet selskab, jf. stk. 2, beror på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde. Hvis forsikringsformidleren ønsker at betegne sig som uafhængig eller som en forsikringsmægler, vil provisionsforbuddet være gældende for samtlige af formidlerens kundeforhold. Formidleren har ikke mulighed for i enkelte kundeforhold at betegne sig som uafhængig og i andre kundeforhold at være en almindelig forsikringsformidler, der ikke er omfattet af bestemmelserne i kapitel 5.

En uafhængig forsikringsformidler må modtage provision fra en forsikringsdistributør i tilknytning til et konkret kundeforhold, hvis den modtagne provision videresendes direkte til kunden. Dette gælder uanset, hvor forsikringsdistributøren har hjemsted eller er etableret.

I § 14 a, stk. 4, i den gældende lov om forsikringsformidling, må en forsikringsmægler modtage provision fra et forsikringsselskab, der ikke har hjemsted eller er etableret ved en filial her i landet. Forsikringsmægleren er dog forpligtet til at videresende den modtagne provision til kunden.

Forslaget giver altså den uafhængige forsikringsformidler større mulighed for at modtage provisioner fra alle forsikringsdistributører, uanset hvor forsikringsdistributøren har hjemsted, når blot den modtagne provision videresendes direkte til kunden.

Den modtagne provision kan ikke anvendes til modregning af f.eks. forfaldent salær uden, at dette udtrykkeligt er aftalt med kunden. I de tilfælde, hvor den modtagne provision ikke straks videresendes til kunden, skal den modtagne provision behandles som betroede midler.

Overtrædelse af stk. 1, nr. 2, foreslås med § 42, stk. 1, straffebelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1, nr. 2, er den uafhængige forsikringsformidler. Den strafbare handling består i, at modtage provisioner eller anden aflønning i tilknytning til konkrete kundeforhold, hvis formidleren betegner sig som forsikringsmægler eller uafhængig eller anvender andre betegnelser, der giver indtryk af, at forsikringsformidleren er uafhængig.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at virksomheder, der fremstår som værende uafhængige, rent faktisk er uafhængige og ikke har interessekonflikter i form af modtagelse af provisioner eller anden aflønning i tilknytning til konkrete kundeforhold. Dette er baggrunden for, at overtrædelse af provisionsforbuddet skal være straffebelagt.

Forslaget til *stk. 1, nr. 3*, indeholder krav om, at en uafhængig forsikringsformidler ikke direkte eller indirekte må have forbindelser til en forsikringsdistributør, der er egnede til at skabe tvivl om forsikringsformidlerens uafhængighed af forsikringsdistributionsselskabets interesser, og som ikke er en følge af virksomhedernes indbyrdes ejerforhold.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 17, stk. 2, i lov om forsikringsformidling.

Bestemmelsen medfører, på samme måde som kravet i forslaget til stk. 1, nr. 2, at den uafhængige forsikringsformidler i det konkrete kundeforhold skal være uafhængig af enhver forsikringsdistributør. Hvis

forsikringsformidleren ønsker at betegne sig som uafhængig eller som en forsikringsmægler, vil kravet i forslaget stk. 1, nr. 3, være gældende for samtlige af formidlerens kundeforhold. Formidleren har ikke mulighed for i enkelte kundeforhold at betegne sig som uafhængig og i andre kundeforhold at være en almindelig forsikringsformidler, der ikke er omfattet af betingelserne i bestemmelsen.

Hvis en uafhængig forsikringsformidler ønsker at udøve aktiviteter, der ikke er forenelig med den uafhængige forsikringsformidlervirksomhed, skal denne aktivitet udøves i en anden virksomhed end den uafhængige forsikringsformidlervirksomhed, jf. stk. 2, hvis bemærkningerne der henvises til.

Den uafhængige forsikringsformidler skal under udøvelsen af hvervet som forsikringsformidler være uafhængig af enhver forsikringsdistributør, således at der ikke kan rejses tvivl om, hvorvidt forsikringstilbud er indhentet på et uvildigt grundlag. Afhængighed af en forsikringsdistributør kan navnlig opstå, hvis forsikringsformidleren modtager direkte eller indirekte finansiell støtte fra enkelte forsikringsdistributører, eller gør sig afhængig af forsikringsteknisk vejledning og bistand fra enkelte forsikringsdistributører eller dertil knyttede koncernselskaber.

Der er tale om en ikke udtømmende liste, og afhængighed kan efter en konkret vurdering også forekomme i andre tilfælde.

Overtrædelse af stk. 1, nr. 3, foreslås med § 42, stk. 1, straffebelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1, nr. 3, er den uafhængige forsikringsformidler. Den strafbare handling består i enten direkte eller indirekte at have sådanne interesser til en forsikringsdistributør, så det er egnet til at skabe tvivl om forsikringsformidlerens uafhængighed af andre forsikringsdistributørers interesser, som ikke er en følge af virksomhedens indbyrdes ejerforhold, hvis formidleren betegner sig som forsikringsmægler eller uafhængig eller anvender andre betegnelser, der giver indtryk af, at forsikringsformidleren er uafhængig.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at virksomheder der fremstår som værende uafhængige, rent faktisk er uafhængige og ikke har interessekonflikter i forhold til andre forsikringsdistributørers interesser. Dette er baggrunden for, at overtrædelse af stk. 1, nr. 3, foreslås at være straffebelagt.

Forslaget til *stk. 1, nr. 4*, indeholder krav om, at en ansat hos en uafhængig forsikringsformidler, ikke gennem ansættelse eller anden form for tilknytning til forsikringsdistributører eller dertil knyttede koncernselskaber må være afhængig af forsikringsdistributørinteresser.

Bestemmelsen er en videreførelse af § 17, stk. 3, i den gældende lov om forsikringsformidling dog således, at det hidtil gældende forbud mod dobbeltansættelser i forsikringsselskaber nu også gælder for dobbeltansættelse i øvrige ikke-uafhængige forsikringsdistributører.

Bestemmelsen indeholder et forbud mod, at en ansat i en uafhængig forsikringsformidlingsvirksomhed samtidig kan være ansat hos en forsikringsdistributør eller have andre forbindelser til forsikringsdistributører, da det vil skabe tvivl om den pågældendes uafhængighed af forsikringsdistributørinteresser. En opgave som taksator i et forsikringsselskab eller ansættelse i brancheforeningen Forsikring & Pension anses for udelukket.

Forslaget til *stk. 1, nr. 5*, er nyt og gennemfører artikel 20, stk. 3, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter krav om, at en uafhængig forsikringsformidler skal yde rådgivning på baggrund af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, at formidleren er i stand til at rådgive kunden om, hvilken forsikringsaftale, der opfylder kundens behov bedst.

Det er ikke muligt at angive det eksakte antal forsikringsaftaler, som skal tages i betragtning af den

enkelte uafhængige forsikringsformidler i enhver given situation henset til produkternes forskellige karakter. Kravet om, at en uafhængig forsikringsformidler skal benytte forskellige produktudbydere, skal fortolkes under hensyn til, hvad der til enhver tid er muligt for den enkelte produktkategori. Hvis der er tale om et nicheprodukt, skal den uafhængige forsikringsformidler tage alle produkter på markedet i betragtning. Dette er ikke nødvendigvis tilfældet ved produkter, hvor der findes et meget stort antal udbydere på markedet.

Forslaget til *stk. 2* medfører, at en uafhængig forsikringsformidler ikke må udøve andre former for forsikringsdistribution, der ikke opfylder kravene i *stk. 1*, i samme juridiske enhed. Bestemmelsen forhindrer ikke, at en uafhængig forsikringsformidler, kan være koncernforbunden med en anden virksomhed, der udøver ikke-uafhængig forsikringsformidling. Det er dog en betingelse, at selskaberne er adskilte. Der må endvidere ikke anvendes en betegnelse, der kan medføre, at de koncernforbundne virksomheder kan forveksles med hinanden. Det er afgørende, at kunderne er klar over, om de handler med en uafhængig forsikringsformidler eller en forsikringsformidler, der ikke opfylder kravene i kapitel 5.

Forslaget til *stk. 2*, er en videreførelse af § 12, *stk. 1* og 4, i den gældende lov om forsikringsformidling.

Forslaget til *stk. 3* medfører, at en uafhængig forsikringsformidler ikke må placere forsikringskontrakter i virksomheder, som den uafhængige forsikringsformidler har snævre forbindelser med.

Bestemmelsen er ny, men foreslås, da det forekommer i dag, at nogle forsikringsmæglere placerer forsikringskontrakter hos en forsikringsagent, der har snævre forbindelser med forsikringsmæglervirksomheden. En forsikringsmægler kan derfor sende et forsikringstilbud i udbud og via et selskab, som forsikringsmægleren har snævre forbindelser med, byde på forsikringskontrakten. Dette vurderes særdeles uhensigtsmæssigt og medfører, at der kan sættes spørgsmålstegn ved afhængigheden i forsikringsmæglervirksomheden. Det vurderes ikke, at denne uhensigtsmæssighed kan afhjælpes ved oplysningskrav eller via arbejdsgiverens tilsyn med deres ansatte.

Formålet med bestemmelsen er derfor at sikre uafhængigheden ved, at den uafhængige forsikringsformidler ikke har mulighed for at placere forsikringskontrakter i virksomheder, som har snævre forbindelser med den uafhængige forsikringsformidler.

Til § 17

Det følger af den gældende § 18 a, *stk. 1*, i lov om forsikringsformidling, at en forsikringsmæglervirksomhed skal etablere en whistleblowerordning. Efter den gældende § 18 a, *stk. 2*, i lov om forsikringsformidling kan en ordning efter *stk. 1* oprettes via kollektiv overenskomst. Den gældende § 18 a, *stk. 3*, i lov om forsikringsformidling fastsætter en bagatelgrænse, hvorefter en forsikringsmæglervirksomhed med flere end fem ansatte skal etablere en whistleblowerordning i medfør af § 18 a, *stk. 1*, i lov om forsikringsformidling. Efter det gældende § 18 a, *stk. 4*, i lov om forsikringsformidling kan Finanstilsynet i særlige tilfælde dispensere fra kravet om etablering af en whistleblowerordning efter § 18 a, *stk. 1*, i lov om forsikringsformidling.

Det foreslås i *stk. 1*, at en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering, som er begået af formidleren, herunder ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i formidleren. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt.

Det gældende § 18 a, *stk. 1*, i lov om forsikringsformidling videreføres uændret for en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler i den foreslåede bestemmelse.

Kravet om en særlig kanal indebærer, at formidleren skal have etableret en ordning med det formål, at ansatte som minimum skal kunne indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser.

Det følger af persondatalovens § 48, at behandling af personoplysninger, der foretages som led i en indberetningsordning, skal anmeldes til Datatilsynet, samt at Datatilsynets tilladelse skal indhentes, forinden den pågældende behandling iværksættes, jf. § 50, stk. 1, nr. 1, i persondataloven. Tilladelse til behandling af personoplysninger i forbindelse med formidlers whistblowerordninger samt tilsyn hermed hører under Datatilsynets kompetence.

At kanalen tillige skal være uafhængig og selvstændig betyder, at der skal etableres en selvstændig funktion, der er uafhængig af den daglige ledelse, og hvor indberetning kan ske uden om de normale procedurer. Det kan f.eks. være direkte til den afdeling eller ansatte, som behandler indberetningerne. Det vil eksempelvis kunne være en complianceansvarlig eller en anden funktion, der er uafhængig af den daglige ledelse, herunder den ansattes foresatte.

Da det er uhensigtsmæssigt, såfremt de ansatte skal vurdere, om overtrædelser eller den potentielle overtrædelse, de har tænkt sig at indberette, er omfattet af de regler, som beskytter whistblowere, inden de indberetter, skal det i medfør af ordningen i lovforslagets § 17, stk. 1, være muligt at indberette overtrædelser og potentielle overtrædelser af hele den finansielle regulering uanset om formidleren ikke er underlagt al finansiell regulering. Der vil tillige kunne indberettes i tilfælde af mistanke om overtrædelse af den finansielle regulering.

Den finansielle regulering omfatter den til enhver tid gældende lovgivning, der hører under Erhvervsministeriets ressortområde, som vedrører det område, som Finanstilsynet fører tilsyn med, og som er vedtaget af Folketinget samt bekendtgørelser og anden lovgivning udstedt i medfør heraf samt den til enhver tid direkte gældende EU-retlige regulering på det finansielle område, heriblandt forordninger og direkte gældende niveau 2-regulering (f.eks. bindende tekniske standarder), som har direkte virkning for danske virksomheder i den finansielle sektor, og som Finanstilsynet fører tilsyn med. For love, som både Finanstilsynet og andre myndigheder fører tilsyn med, omfattes den eller de bestemmelser, som andre fører tilsyn med, ikke af lovforslaget. Det medfører, at overtrædelser af f.eks. markedsføringsloven eller straffeloven (f.eks. i form af underslæb, bedrageri, m.v.) ikke er omfattet af begrebet finansiell regulering.

At indberetninger skal kunne foretages anonymt indebærer, at den, der indberetter en overtrædelse, kan gøre dette fuldstændigt anonymt f.eks. via en løsning på formidlerens intranet, hvor der kan indsendes indberetninger uden angivelse af navn, uden mulighed for sporing af computerens IP-adresse og lignende. Indberetningerne bør som udgangspunkt alene være tilgængelige for den afdeling eller medarbejder, som behandler indberetningerne. Dette vil eksempelvis kunne være den complianceansvarlige.

Anonyme henvendelser til en whistblowerordning kan svække mulighederne for at bevise, at der er sket forskelsbehandling som følge af indberetningen, da kravet om anonymitet medfører, at formidleren i tilfælde af anonyme indberetninger ikke ved, hvem der har foretaget indberetningen. Det er imidlertid vigtigt at sikre, at de ansatte, der anvender ordningen, kan være fuldstændig anonyme, idet det kan være svært for en ansat at beslutte at indberette en overtrædelse til formidleren, hvis det ikke kan ske anonymt. En ansat kan eksempelvis være bange for at miste sit arbejde, imens andre ansatte kan føle, at de har handlet illoyalt over for en kollega eller over for formidleren.

En overtrædelse eller en potentiel overtrædelse begået af formidleren, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen, omfatter enhver overtrædelse eller potentiel overtrædelse af formidlerens forpligtelser, også selvom denne ikke kan henføres til en enkelt person, men eksempelvis skyldes en grundlæggende systemfejl i formidleren. Der vil tillige kunne blive indberettet om overtrædelser, der skyldes undladelser. Hvis en formidler har valgt at outsource en del af de forpligtelser, der påhviler den enkelte formidler

til en ekstern virksomhed, vil de ansatte i formidleren også kunne indberette til formidlerens whistleblowerordning om manglende efterlevelse af forpligtelserne, som sker hos den eksterne virksomhed. Ansatte hos den eksterne virksomhed vil kunne indberette overtrædelser til Finanstilsynet.

En forsikringsformidler og en genforsikringsformidler kan outsource en whistleblowerordning til en ekstern leverandør. En forsikringsformidler og en genforsikringsformidler kan imidlertid ikke fraskrive sig sine forpligtelser efter lovgivningen, og en formidler, der benytter sig af outsourcing, er således fortsat ansvarlig for, at ordningen lever op til lovgivningens krav.

En virksomhed, som varetager, administrerer eller på anden måde håndterer en ordning på vegne af en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler, skal være opmærksom på anden særlovgivning, der kan være til hinder herfor. En virksomhed, der varetager, administrerer eller på anden måde håndterer en ordning på vegne af en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler, skal endvidere også være opmærksom på eventuelle lovbestemte oplysningsforpligtelser efter f.eks. hvidvaskloven, m.fl., som formidlerne er underlagt, idet nærværende lovforslag ikke ændrer herpå.

Da det oftest er ansatte i formidlerne, som er tættest på oplysninger om eventuelle overtrædelser af reguleringen, er det særligt relevant, at de har mulighed for at indberette disse oplysninger til formidleren via en særlig kanal, som er selvstændig og uafhængig af den daglige ledelse, således at formidleren får mulighed for at rette op på lovstridige forhold. Ansatte, herunder direktionens, indberetning til whistleblowerordningen vil ikke være i strid med § 132 i selskabsloven om tavshedspligt. Dette gælder tillige i tilfælde, hvor ordningen er outsourcet til en ekstern leverandør.

Ifølge forslaget er det ikke et krav, at medlemmer af bestyrelsen i en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler skal kunne indberette til ordningen. Medlemmer af bestyrelsen kan fortroligt indberette overtrædelser og potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynets ordning.

Artikel 35 i forsikringsdistributionsdirektivet omfatter ikke accessoriske forsikringsformidlere, hvorfor lovforslaget ikke fastlægger krav om, at accessoriske forsikringsformidlere etablerer en intern whistleblowerordning. Ansatte i accessoriske forsikringsformidlere kan derfor fortroligt indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynets ordning.

Overtrædelse af stk. 1, foreslås med § 42, stk. 2, straffebelagt med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelser af stk. 1 er en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at ansatte kan indberette overtrædelser og potentielle overtrædelser til formidleren, så disse overtrædelser og potentielle overtrædelser kan afværges hurtigst muligt af hensyn til formidleren og dens kunder. Dette er baggrunden for, at bestemmelsen foreslås straffebelagt.

Det foreslåede *stk. 2* fastslår, at en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler kan opfylde kravet om en whistleblowerordning i stk. 1 via kollektiv overenskomst.

Det gældende § 18 a, stk. 2, i lov om forsikringsformidling videreføres uændret for en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler i det foreslåede § 17, stk. 2.

I praksis betyder det, at arbejdsmarkedets parter efter aftale med formidleren har mulighed for at etablere en ordning i f.eks. et fagforbund, hvortil ansatte i formidleren kan indberette overtrædelser. En whistleblowerordning, der baserer sig på en aftale mellem de forhandlingsberettigede parter, skal leve op til kravene i stk. 1 som beskrevet ovenfor.

Arbejdsmarkedets parter skal forstås i overensstemmelse med artikel 152, artikel 154, stk. 1, og artikel 155, stk. 1, TEUF samt artikel 28 i den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder.

Den foreslåede bestemmelse regulerer ikke, om informationerne skal videregives til Finanstilsynet. Pligten til at videregive informationerne kan følge af anden særlovgivning, jf. eksempelvis hvidvaskloven.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* alene finder anvendelse for en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i *stk. 1* og *2* skal være etableret senest tre måneder efter, at formidleren har ansat den sjette ansatte.

I det omfang en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler kun beskæftiger fem ansatte eller færre, findes det ikke at være proportionalt at kræve, at formidleren skal etablere en whistleblowerordning. Den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) fastsætter en bagatelgrænse på fem ansatte eller derunder. Det foreslås derfor i § 17, *stk. 3*, 1. pkt., at bestemmelsens *stk. 1* alene finder anvendelse for formidlere, som beskæftiger flere end fem ansatte.

Den gældende § 18 a, *stk. 3*, i lov om forsikringsformidling videreføres uændret for en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler i det foreslåede *stk. 3*.

For at sikre, at formidlere har den fornødne tid til at etablere ordningen ved overskridelser af grænsen på fem ansatte, foreslås det i *stk. 3*, 2. pkt., at ordningen nævnt i *stk. 1* og *2* skal være etableret senest tre måneder efter, at formidleren har ansat den sjette ansatte, hvilket regnes fra den dag, personen tiltræder sin stilling.

Det foreslås endvidere i *stk. 4*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, skal kunne dispensere fra kravet i det foreslåede *stk. 1*. Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning. Eksempler herpå kan være, hvis overskridelsen af grænsen på fem ansatte er midlertidig, eller hvis formidleren er under afvikling.

Den gældende § 18 a, *stk. 4*, i lov om forsikringsformidling videreføres uændret med det foreslåede *stk. 4*.

Den foreslåede bestemmelse regulerer ikke, hvorvidt informationerne skal videregives til Finanstilsynet. Pligten til at videregive informationerne kan følge af anden særlovgivning, jf. eksempelvis hvidvaskloven.

Til § 18

Det følger af det gældende § 18 b, *stk. 1*, i lov om forsikringsformidling, at en forsikringsmæglervirksomhed ikke må forskelsbehandle en ansat, som indberetter en overtrædelse til virksomheden eller Finanstilsynet. Det følger af den gældende § 18 b, *stk. 2*, i lov om forsikringsformidling, at ansatte kan tilkendes en godtgørelse, hvis virksomheden har forskelsbehandlet den ansatte på baggrund af dennes indberetning. Ifølge det gældende § 18 b, *stk. 3*, i lov om forsikringsformidling, kan § 18 b, *stk. 1-2*, i lov om forsikringsformidling ikke fraviges til ugunst for den ansatte. Den foreslåede bestemmelse fastlægger en beskyttelse for ansatte, som indberetter overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til virksomheden eller Finanstilsynets indberetningsordning.

Det foreslås i *stk. 1*, at en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler ikke må udsætte ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte har indberettet formidlerens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning hos formidleren.

Det gældende § 18 b, *stk. 1*, i lov om forsikringsformidling videreføres uændret for en forsikringsformid-

ler og en genforsikringsformidler i det foreslåede § 18, stk. 1, og implementerer artikel 35, stk. 2, litra b, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Indberetning til whistleblowerordninger etableret via kollektiv overenskomst efter det foreslåede § 17, stk. 2, er også omfattet af bestemmelsen.

Indberetning omfatter bl.a. enhver anmeldelse eller meddelelse til Finanstilsynet eller til en formidlers whistleblowerordning omhandlende en formidlers, herunder en ansat eller et bestyrelsesmedlems overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering.

Som udgangspunkt er alle former for ufordelagtig behandling omfattet. Ufordelagtig behandling kan foruden afskedigelse, f.eks. være degradering, forflyttelse, chikane eller lignende.

Det er en forudsætning for bestemmelsens anvendelsesområde, at den ansatte har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en formidlers whistleblowerordning, og det er en forudsætning, at der er årsagssammenhæng mellem den ufordelagtige behandling eller de ufordelagtige følger og det forhold, at den ansatte har indberettet en overtrædelse til Finanstilsynet eller til formidlerens whistleblowerordning. Som udgangspunkt er alle former for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger omfattet.

At der skal foreligge årsagssammenhæng medfører bl.a., at bestemmelsen alene finder anvendelse i forbindelse med ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som besluttet efter den ansatte har indberettet en formidlers overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller via formidlerens whistleblowerordning.

Det foreslås i *stk. 2*, at ansatte, hvis rettigheder er krænkede ved overtrædelse af *stk. 1*, kan tilkendes en godtgørelse i overensstemmelse med principperne i ligebehandlingsloven. Godtgørelsen fastsættes under hensyn til den ansattes ansættelsestid og sagens omstændigheder i øvrigt.

Den gældende § 18 b, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, videreføres uændret med det foreslåede § 18, stk. 2, som implementerer artikel 35, stk. 2, litra b, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Godtgørelsen kan ikke fastsættes efter almindelige erstatningsretlige regler, da den ikke skal modsvare et tab for den ansatte. Der er ikke fastsat et maksimum for godtgørelsen, men denne fastsættes af domstolene og voldgiftsretterne med hensyntagen til den ansattes ansættelsestid og den enkelte sags omstændigheder, herunder med iagttagelse af det EU-retlige effektivitetsprincip. Godtgørelsen skal dække den ikke-økonomiske skade, den ansatte har lidt, jf. herved princippet i § 26 i lov om erstatningsansvar. En eventuel godtgørelse er dog ikke til hinder for, at den ansatte modtager erstatning for et økonomisk tab, forudsat at betingelserne i henhold til de almindelige erstatningsretlige regler er opfyldt.

Den ansatte kan ikke få ret til godtgørelse i medfør af flere forskellige regelsæt for samme hændelse. Det samme gør sig gældende, hvis den ansatte er berettiget til en godtgørelse i henhold til overenskomster og andre arbejdsretlige aftaler.

I forbindelse med fastsættelse af godtgørelsen skal domstolene tage udgangspunkt i praksis efter § 16, stk. 3, i ligebehandlingsloven.

En ansat, der mener at have været udsat for repressalier med videre som følge af en indberetning om overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en formidlers whistleblowerordning, skal gøre krav på godtgørelse gældende over for formidleren ved de almindelige domstole, som på baggrund af sagens omstændigheder vil kunne tilkende den ansatte

en godtgørelse. Uoverensstemmelser efter bestemmelsen kan for det overenskomstdækkede områdes vedkommende også behandles i det fagretlige system, f.eks. voldgift.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* og *2* ikke kan fraviges til ugunst for den ansatte.

Bestemmelsen indebærer, at *stk. 1* og *2* ikke ved forudgående eller efterfølgende aftale kan fraviges til ugunst for den ansatte. Lovforslaget er en videreførelse af den gældende § 18 b, *stk. 3*, i lov om forsikringsformidling uden materielle ændringer.

Det foreslåede *stk. 3* er ikke til hinder for aftaler, der stiller den ansatte bedre, end den ansatte er stillet efter lovens bestemmelser.

Til § 19

De gældende regler om grænseoverskridende virksomhed i §§ 42 og 43 i lov om forsikringsformidling er indsat i forbindelse med gennemførelsen af forsikringsformidlingsdirektivet. Reglerne indeholder krav om formidlerens underretning til hjemlandet om, at formidleren agter at udøve forsikringsformidlingsvirksomhed for første gang i en eller flere medlemslande i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller bestemmelserne om etableringsfrihed. Reglerne forpligter hjemlandet til at meddele dette til de værtslande, som har ønsket at blive underrettet.

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder langt mere detaljerede bestemmelser om grænseoverskridende virksomhed end forsikringsformidlingsdirektivet og dermed også end de gældende regler. Derudover kan værtslande ikke længere undlade at blive orienteret om grænseoverskridende aktiviteter.

De gældende regler skelner ikke mellem, om formidleren ønsker at udøve grænseoverskridende virksomhed i form af fri udveksling af tjenesteydelser eller i form af udnyttelse af etableringsfrihed. De gældende regler herom findes i lovens § 42. I forsikringsdistributionsdirektivet er der sket en opdeling i grænseoverskridende virksomhed i form af enten fri udveksling af tjenesteydelser i artikel 4 og i form af udnyttelse af etableringsfrihed i artikel 6.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører forsikringsdistributionsdirektivets artikel 4. I forhold til den gældende § 42, foreslås det at tilføje yderligere oplysningsforpligtelser, ligesom værtslandet ikke længere kan undlade at blive underrettet om formidlerens grænseoverskridende virksomhed. Derudover indfører forslaget et krav om, at formidleren skal meddele hjemlandet, hvis der sker ændringer i de oplysninger, de har afgivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at virksomheden skal meddele Finanstilsynet om, i hvilke lande og på hvilken måde formidleren ønsker at udøve sine aktiviteter. Det vil i alle tilfælde være Finanstilsynet, der skal have denne meddelelse. Efter den gældende § 42 i lov om forsikringsformidling skal det oplyses i hvilket land grænseoverskridende tjenesteydelser ønskes udbudt.

I henhold til den foreslåede bestemmelse skal formidleren, jf. *stk. 1, nr. 1*, angive navn, adresse og CVR-nummer. I *stk. 1, nr. 2*, foreslås det, at formidleren skal angive, i hvilket land eller i hvilke lande forsikringsformidlingen ønskes påbegyndt. Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at formidleren skal oplyse, hvilke aktiviteter, der ønskes udøvet, og navnene på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikrings-selskaber. Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at formidleren skal oplyse den relevante forsikringsklasse, hvis det er muligt.

Det afhænger af en konkret vurdering, om en forsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidlers distribution af forsikringsprodukter via internettet til kunder i andre lande vil være at betragte som en grænseoverskridende tjenesteydelse. Indretter virksomheden sin markedsføring via internettet, så den

måletter sig andre markeder end det danske, vil der være tale om en grænseoverskridende tjenesteydelse, der er omfattet af bestemmelsen. I den forbindelse vil Finanstilsynet skulle lægge vægt på, om virksomhedens hjemmeside har et internationalt domænenavn, om virksomhedens hjemmeside anvender et andet sprog end dansk, og hvor virksomheden markedsfører sine forsikringsprodukter.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet efter modtagelse af meddelelse skal videresende denne til den kompetente myndighed i værtslandet senest en måned efter modtagelsen af meddelelsen og samtidig skriftligt underrette formidleren om videresendelsen. Værtslandet kan ikke længere undlade at blive underrettet om formidlerens grænseoverskridende virksomhed. Som noget nyt medfører den foreslåede bestemmelse, at hvis værtslandet har regler om almene hensyn, herunder hvis værtslandet har fastsat strengere regler, end hvad der følger af forsikringsdistributionsdirektivet, så skal Finanstilsynet orientere formidleren herom samtidig med underretningen om videresendelsen. Det kan f.eks. være regler om yderlige oplysningskrav eller strengere aflønningsregler end dem, der er fastsat i direktivet.

Artikel 11 i forsikringsdistributionsdirektivet indeholder krav om, at hvert medlemsland skal sikre, at landets kompetente myndigheder, offentliggør de relevante nationale bestemmelser om almene hensyn, herunder oplysninger om, hvorvidt medlemslandet har valgt at anvende strengere bestemmelser end forsikringsdistributionsdirektivets regler. Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (herefter EIOPA) skal på sin hjemmeside indsætte links til de kompetente myndigheders hjemmesider, hvor offentliggørelsen af de nationale bestemmelser fremgår. Medlemslandene skal endvidere oprette et fællesinformationssted, som er ansvarligt for at formidle oplysninger om bestemmelser om almene hensyn i de respektive medlemslande.

Det foreslås i *stk. 3*, at formidleren kan påbegynde sin virksomhed, når Finanstilsynet efter *stk. 2* har underrettet virksomheden om, at Finanstilsynet har videresendt oplysningerne til myndighederne i værtslandet. Dette svarer til den gældende § 42, *stk. 2, 2. pkt.* Formidleren er dog forpligtet til at overholde eventuelle strengere regler i værtslandet.

Det foreslås i *stk. 4*, foreslås det, at formidleren er forpligtet til at meddele Finanstilsynet ændringer i de oplysninger, der er afgivet efter *stk. 1*, mindst en måned inden ændringerne foretages. Reglen er ny og findes ikke i den gældende lov om forsikringsformidling.

Finanstilsynet skal i henhold til det foreslåede *stk. 5* videresende oplysninger nævnt i *stk. 4*, til tilsynsmyndighederne i værtslandet hurtigst muligt og senest 1 måned efter modtagelsen af meddelelsen om ændringerne. Reglen er ny og findes ikke i den gældende lov om forsikringsformidling.

Overtrædelse af *stk. 3*, jf. *stk. 1 og 2*, foreslås med § 42, *stk. 2*, strafbelagt med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 3*, jf. *stk. 1 og 2*, er forsikringsformidleren, genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler. Den strafbare handling består i at påbegynde de grænseoverskridende tjenesteydelser i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område uden at give meddelelse efter *stk. 1*, eller påbegynde de grænseoverskridende tjenesteydelser før, der er gået en måned efter underretning efter *stk. 2* er sket.

Det er afgørende for at sikre en effektiv forbrugerbeskyttelse inden for Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område, at hjem- og værtslande samarbejder tæt omkring håndhævelsen af bestemmelserne i forsikringsdistributionsdirektivet. Et effektivt tilsyn med virksomheder, der udøver grænseoverskridende tjenesteydelser, kræver, at procedurerne for behørig underretning mellem de kompetente myndigheder er fulgt.

Overtrædelse af § 19, *stk. 4*, jf. *stk. 1*, foreslås med § 42, *stk. 2*, strafbelagt med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 4*, jf. *stk. 1*, er forsikringsformidleren, genforsikringsformidleren eller den

accessoriske forsikringsformidler. Den strafbare handling består i at undlade at meddele Finanstilsynet om påtænkte ændringer i de oplysninger, der er afgivet efter stk. 1, senest en måned inden ændringerne foretages.

Det er afgørende for at sikre en effektiv forbrugerbeskyttelse inden for Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område, at hjem- og værtslande samarbejder tæt omkring håndhævelsen af bestemmelserne i forsikringsdistributionsdirektivet. Et effektivt tilsyn med virksomheder, der udøver grænseoverskridende tjenesteydelser, kræver, at de oplysninger, som virksomhederne skal meddele Finanstilsynet, er korrekte.

Til § 20

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 6 i forsikringsdistributionsdirektivet om, at en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler med tilladelse i et medlemsland har ret til at udøve virksomhed gennem en filial i alle øvrige medlemslande. I forhold til den gældende lov om forsikringsformidling, § 42, tilføjer forslaget § 20 yderligere oplysningsforpligtelser, ligesom værtslandet ikke længere kan undlade at blive underrettet om formidlerens grænseoverskridende virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at virksomheden skal meddele Finanstilsynet, i hvilke lande og på hvilken måde formidleren ønsker at udøve sine aktiviteter. Det vil i alle tilfælde være Finanstilsynet, der skal have denne meddelelse. Efter den gældende § 42 i lov om forsikringsformidling skal det oplyses i hvilket land en filial ønskes etableret og filialens adresse. I henhold til det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, skal formidleren angive formidlerens navn, adresse og CVR-nummer. Formidleren skal, jf. *stk. 1, nr. 2*, endvidere oplyse, i hvilket land eller i hvilke lande formidleren har til hensigt at oprette en filial. Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at formidleren skal oplyse, hvilke aktiviteter, der ønskes udøvet, og navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber. Formidleren skal, jf. *stk. 1, nr. 4*, oplyse den relevante forsikringsklasse, hvis det er muligt. Formidleren skal, jf. *stk. 1, nr. 5*, oplyse en adresse i værtslandet, hvorfra dokumenter kan indhentes. Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at formidleren skal oplyse navnene på de personer, der er ansvarlige for administrationen af filialen.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet efter modtagelse af meddelelsen efter stk. 1 skal videresende denne til den kompetente myndighed i værtslandet senest en måned efter modtagelsen af meddelelsen. Samtidig skal Finanstilsynet skriftligt underrette formidleren om videresendelsen.

Som noget nyt foreslås det i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om at afvise at videresende meddelelsen, hvis Finanstilsynet har grund til at betvivle tilstrækkeligheden af formidlerens organisatoriske struktur eller økonomiske situation, når denne ses i betragtning af den aktivitet, der ønskes udøvet. Afgørelsen skal begrundes og er underlagt mulighed for domstolsprøvelse. Finanstilsynet skal desuden straks meddele formidleren om afgørelsen.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet senest en måned efter, at værtslandet har modtaget oplysninger efter stk. 2, skal meddele formidleren om værtslandets eventuelle regler om almene hensyn, herunder hvis værtslandet har fastsat strengere regler, end hvad der følger af forsikringsdistributionsdirektivet. Samtidig meddeler Finanstilsynet formidleren, at denne kan påbegynde sin virksomhed i værtslandet, forudsat at formidleren overholder de eventuelle strengere regler i værtslandet. Reglen er ny og findes ikke i den gældende lov om forsikringsformidling.

Det foreslås i *stk. 5*, at i tilfælde af, at en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler ikke har modtaget meddelelse indenfor fristen i stk. 4, kan formidleren påbegynde sin virksomhed i værtslandet.

I henhold til det foreslåede *stk. 6*, er en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler forpligtet til at meddele Finanstilsynet ændringer i de oplysninger, der er afgivet efter *stk. 1*, mindst en måned inden, at ændringerne foretages. Reglen er ny og findes ikke i den gældende lov om forsikringsformidling.

Finanstilsynet skal i henhold til det foreslåede *stk. 7* videregende oplysninger, der er nævnt i *stk. 6*, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest en måned efter modtagelsen af meddelelsen om ændringerne. Reglen er ny og findes ikke i den gældende lov om forsikringsformidling.

Overtrædelse af *stk. 5*, jf. *stk. 1-4*, foreslås med § 42, *stk. 2*, strafbelagt med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 5*, jf. *stk. 1-4*, er forsikringsformidleren, genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler.

Den strafbare handling består i at etablere en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område uden at give meddelelse efter *stk. 1*, uanset at Finanstilsynet har afvist at videregende meddelelse, jf. *stk. 3*, eller at etablere filialen før der er gået en måned, efter underretning efter *stk. 2* er sket.

Det er afgørende for at sikre en effektiv forbrugerbeskyttelse inden for Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område, at hjem- og værtslande samarbejder tæt omkring håndhævelsen af bestemmelserne i forsikringsdistributionsdirektivet. Et effektivt tilsyn med virksomheder, der udøver grænseoverskridende tjenesteydelser, kræver, at procedurerne for behørig underretning mellem de kompetente myndigheder er fulgt.

Overtrædelse af *stk. 6*, jf. *stk. 1*, foreslås med § 42, *stk. 2*, strafbelagt med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 6*, jf. *stk. 1*, er forsikringsformidleren, genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler. Den strafbare handling består i ikke at meddele Finanstilsynet om påtænkte ændringer i de oplysninger, der er afgivet efter *stk. 1*, senest en måned inden ændringerne foretages.

Det er afgørende for at sikre en effektiv forbrugerbeskyttelse inden for Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område, at hjem- og værtslande samarbejder tæt omkring håndhævelsen af bestemmelserne i forsikringsdistributionsdirektivet. Et effektivt tilsyn med virksomheder der etablerer filialer i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område, kræver, at de oplysninger, som virksomhederne skal meddele Finanstilsynet er korrekte.

Til § 21

Forslaget gennemfører artikel 4 og 6 i forsikringsdistributionsdirektivet og fastsætter reglerne vedrørende udenlandske formidlers udøvelse af grænseoverskridende virksomhed i Danmark. Forslaget er en videreførelse af § 43, *stk. 1*, i lov om forsikringsformidling, dog således at indholdet af meddelelserne fra hjemlandene afspejler de oplysningskrav, der er fastsat i lovforslagets §§ 19 og 20.

Det foreslås i *stk. 1*, at når Finanstilsynet modtager meddelelse fra en kompetent myndighed om, at en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret i et andet EU/EØS-land m.v., ønsker at udøve virksomhed i Danmark som udbyder af grænseoverskridende tjenesteydelser, skal Finanstilsynet straks bekræfte modtagelsen af denne meddelelse. Når hjemlandets kompetente myndighed har meddelt formidleren om, at Finanstilsynet har bekræftet modtagelsen, kan formidleren påbegynde sin grænseoverskridende virksomhed i Danmark.

Det foreslås i *stk. 2*, at når Finanstilsynet modtager meddelelse fra en kompetent myndighed om, at en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er regi-

streret i et andet EU/EØS-land m.v., ønsker at udøve virksomhed i Danmark gennem en filial, skal Finanstilsynet straks bekræfte modtagelsen af denne meddelelse. Senest en måned efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelsen, skal Finanstilsynet meddele hjemlandets kompetente myndighed om bestemmelser om almene hensyn, der finder anvendelse på det danske marked. Det kan bl.a. være danske særregler på området for god skik, som Finanstilsynet skal meddele hjemlandets kompetente myndighed om.

En formidler kan påbegynde sin grænseoverskridende virksomhed i Danmark, når denne har modtaget meddelelse fra sit hjemlands kompetente myndighed om bestemmelser om almene hensyn, der finder anvendelse, eller i tilfælde af, at formidleren ikke modtager sådan meddelelse, en måned efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelsen efter 1. pkt.

Bestemmelsen fastslår, at en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler i et andet EU/EØS-land m.v. kan påbegynde at udbyde grænseoverskridende tjenesteydelser ved udnyttelse af retten til etableringsfrihed, jf. lovforslagets § 20, når hjemlandets kompetente myndighed har meddelt formidleren om bestemmelser om almene hensyn, der finder anvendelse her i landet. Modtager formidleren ikke meddelelse om, hvilke bestemmelser om almene hensyn, der gælder i Danmark, senest en måned efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse om, at formidleren ønsker at oprette en filial i Danmark, kan formidleren endvidere oprette filialen og påbegynde sin virksomhed i Danmark.

Til § 22

Det følger af § 44 i den gældende lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet påser overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør heraf. Bestemmelsen fastsætter ligeledes de nærmere rammer for Finanstilsynets tilsyn med loven.

Den foreslåede bestemmelse viderefører Finanstilsynets kompetence til at føre tilsyn med overholdelse af loven. Forslaget indeholder imidlertid en nyaffattelse af tilsynsbestemmelsen, som ikke er helt identisk med den gældende.

Bestemmelsen gennemfører artikel 12 i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet påser overholdelsen af loven bortset fra § 18 om forbud mod ufordelagtig behandling m.v. af ansatte, som har indberettet overtrædelser til en whistleblowerordning og godtgørelsesbestemmelsen knyttet til overtrædelse af dette forbud. Finanstilsynet påser også overholdelsen af regler udstedt i medfør af loven. Dette svarer til, hvad der gælder i dag.

Det foreslås som noget nyt i *stk. 1, 2. pkt.*, at Finanstilsynet påser overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet.

Finanstilsynets behandling af spørgsmål om overtrædelse af disse regler vil ofte opstå på baggrund af en klage fra en forbruger. Finanstilsynet kan dog også behandle et spørgsmål af egen drift eller efter anmodning herom fra Finanstilsynets bestyrelse eller fra Forbrugerombudsmanden, som har mulighed for at gøre opmærksom på mere generelle forhold, som Forbrugerombudsmanden finder urimelige i forhold til forbrugere. Finanstilsynet er ikke forpligtet til at behandle alle sager på forbrugerområdet, som Finanstilsynet får forelagt. Sager, hvor privatpersoner ønsker en afgørelse af en konkret tvist, skal på samme måde som det øvrige forbrugertilsyn på det finansielle område, afgøres af de private finansielle ankenævn, der i dette tilfælde vil være Ankenævnet for Forsikring og Forbrugerklagenævnet. En forbruger kan tillige indbringe sagen for domstolene.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter *stk. 1* med den kompetence, som

bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed. Dette svarer til, hvad der gælder i dag.

Med forslaget vil bestyrelsen, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, skulle træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, men reaktioner dækker også over risikoplysninger m.v. Med bestemmelsen vil Finanstilsynets bestyrelse eksempelvis være kompetent til at træffe en beslutning om en reaktion, som retter sig mod en konkret forsikringsformidlingsvirksomhed, der er omfattet af loven, men bestyrelsen vil også være kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets praksis, hvor der ikke nødvendigvis er en konkret forsikringsformidlingsvirksomhed, som reaktionen retter sig mod.

En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller hvis en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger for en eller flere virksomheder eller hele branchen kan f.eks. være afgørelser, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for virksomhederne.

Derudover skal bestyrelsen, træffe beslutning om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, og godkende regler og vejledninger, der skal udstedes af Finanstilsynet i medfør af nærværende lovforslag, jf. § 345, stk. 7, nr. 7.

Ved regler forstås bekendtgørelser og cirkulærer. Finanstilsynets bestyrelse skal også godkende de vejledninger, som Finanstilsynet måtte finde behov for at udstede i medfør af loven. Forslaget skal ses som en naturlig konsekvens af bestyrelsens øvrige beføjelser, idet vejledninger dels er en kodificering af praksis i henhold til loven, som bestyrelsen med tiden vil fastlægge, og dels angiver fortolkningsbidrag m.v. vedrørende lovens bestemmelser. En vejledning retter sig mod de virksomheder, der skal administrere de regler, som vejledningen udmønter, og en vejledning forklarer, hvad virksomhederne i praksis skal gøre for at efterleve lovgivningens regler. En vejledning indeholder ikke lovkrav eller regler, men derimod en vejledning til forståelse af den lovmæssige regulering.

Efter § 44, stk. 2, i den gældende lov om forsikringsformidling kan Finanstilsynet give et påbud om at berigtige forhold, der er i strid med lovens § 19, stk. 1, om overholdelse af redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Tilsvarende kan der under nærmere angivne omstændigheder udstedes påbud om afsættelse af et ledelsesmedlem, jf. den gældende lovs § 22 a.

Den foreslåede *stk. 3* giver Finanstilsynet mulighed for at meddele juridiske og fysiske personer et påbud om at ændre en bestemt adfærd eller handling. Det kan være fordi en virksomhed eller person handler i strid med loven, eller fordi en virksomhed eller person undlader at handle, hvor handling er påkrævet efter loven. Et påbud kan også gives til en sammenslutning af personer.

Muligheden for at udstede påbud om afsættelse af ledelsesmedlemmer fremgår særskilt af lovforslagets § 27. Der er også foreslået indført en mulighed for at afsætte ansatte med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, jf. den foreslåede § 28. Meddelelse af disse påbud omfattes ikke af nærværende bestemmelse og der henvises derfor til §§ 27 og 28 med tilhørende bemærkninger.

Finanstilsynet fastsætter sin frist ud fra en konkret vurdering i den enkelte sag henset til overtrædelsens karakter. En alvorlig overtrædelse vil f.eks. kunne medføre, at fristen for efterlevelse af påbuddet er kortere end ved mindre alvorlige overtrædelser.

Forvaltningsretligt er et påbud en afgørelse, og den skal derfor ledsages af en begrundelse samt en klagevejledning.

Der bør ikke udstedes påbud for enhver overtrædelse af lovgivningen. Som udgangspunkt skal påbudsmuligheden anvendes i forbindelse med virksomheders og personers overtrædelse af kravene, når overtrædelserne er alvorlige, gentagne, systematiske eller en kombination heraf.

Med muligheden for at udstede påbud sikres Finanstilsynet et smidigt og hurtigt redskab til at sikre overholdelse af lovens regler. Et påbud kan eksempelvis anvendes i tilfælde, hvor en virksomhed har så store mangler i sine interne procedurer, at Finanstilsynet anser det for nødvendigt at udstede påbud om forbedring af forholdet.

Der kan meddeles påbud for overtrædelse af både bestemmelser i denne lov, bekendtgørelser udstedt i medfør heraf samt forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet.

Der forventes udstedt en række bekendtgørelser, som skal udmønte en række nærmere angivne bestemmelser i lovforslaget. Derudover forventes der fra Kommissionens side, at blive vedtaget en eller flere delegerede retsakter indenfor dette lovforslags område, jf. forsikringsdistributionsdirektivets artikel 38. De delegerede retsakter forventes vedtaget efter lovforslagets fremsættelse, og indholdet af de delegerede retsakter kendes derfor ikke til fulde. Det foreslås derfor at Finanstilsynet kan udstede påbud om overholdelse af forordninger udstedt i medfør af distributionsdirektivet, således at dette kan foretages, når indholdet af de delegerede retsakter kendes.

Ved ukomplicerede og ikke væsentlige overtrædelser af formalia, og hvor virksomheden eller personen i forbindelse med Finanstilsynets undersøgelse erkender, at der er begået en fejl, kan Finanstilsynet som et alternativ til et påbud vælge at indgå en mundtlig aftale med virksomheden eller personen om en straksforbedring. Med begrebet straksforbedring forstås, at virksomheden eller personen indvilliger i straks at rette op på forholdet i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud herom, og straksforbedring anvendes, hvor det vurderes, at et påbud vil fremstå unødigt formalistisk.

Et påbud skal ikke forveksles med en påtale. En påtale anvendes i forbindelse med en konstateret lovovertrædelse, der ikke længere består. Situationen foreligger både, hvor lovovertrædelsen vedrører en situation af midlertidig karakter, der nu er afsluttet, og hvor virksomheden af egen drift har bragt forholdet i orden. Består lovovertrædelsen stadig, kan en påtale ikke anvendes som reaktion. Det bemærkes dog, at ved grovere eller gentagne lovovertrædelser vil der i stedet eventuelt kunne foretages politianmeldelse.

Efter lovforslagets § 42, stk. 3, kan undladelse af at efterkomme et påbud straffes med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse heraf er den person, som er modtager af påbuddet. For så vidt angår juridiske personer henvises der også til lovforslagets § 42, stk. 5, og bemærkningerne hertil.

Til § 23

Den foreslåede bestemmelse er ny og giver Forbrugerombudsmanden kompetence til at anlægge sager om handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. lovforslagets § 12, således at Forbrugerombudsmanden har samme beføjelser på området for forsikringsdistribution som på resten af det finansielle område.

I medfør af § 345, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed skal Forbrugerombudsmanden indkaldes ved bestyrelsens behandling af sager om god skik efter denne lov. Det vil sige, hvis der er tale om sager om god skik af principiel karakter, eller sager som har videregående betydelige følger. Forbrugerombudsmandens beføjelser omfatter også stemmeret ved bestyrelsens behandling af disse sager. For øvrige sager indkaldes Forbrugerombudsmanden ikke.

Det foreslås i *stk. 1*, at Forbrugerombudsmanden kan anlægge en sag om handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 12, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb.

Bestemmelsen svarer til, hvad der gælder ifølge den øvrige finansielle lovgivning. Forbrugerombudsmanden kan allerede i dag efter markedsføringsloven anlægge forbudssager mod finansielle virksomheder på de områder, hvor erhvervsministeren ikke udsteder regler om god skik. Forbrugerombudsmanden kan endvidere udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

Som det fremgår af lovforslagets § 22, stk. 1, fører Finanstilsynet tilsyn med efterlevelse af loven. Forbrugerombudsmanden har i den forbindelse mulighed for at gøre Finanstilsynet opmærksom på konkrete sager.

Det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, skal sikre, at Forbrugerombudsmanden ikke afskæres fra at indbringe en sag for domstolene, hvis han i særlige tilfælde måtte finde, at der er behov for et sådant skridt. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvor Finanstilsynet vælger ikke at tage en sag op, der af Forbrugerombudsmanden vurderes at være principiel eller af vidtgående betydning.

Forbrugerombudsmanden har endvidere adgang til at anlægge sager om civilretlige krav, herunder krav om erstatning og tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævede beløb m.v. Det følger af *stk. 1, 2. pkt.*, at Forbrugerombudsmanden også kan behandle sager om overtrædelse af straffelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 12, stk. 2.

I sådanne sager følger det af det foreslåede *stk. 1, 3. pkt.*, at § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, §§ 33 og 34 i markedsføringsloven om bl.a. erstatningssøgsmål tilsvarende finder anvendelse, og at Forbrugerombudsmanden har hjemmel efter § 28, stk. 1, i markedsføringsloven til at forhandle med virksomhederne med henblik på at opnå en eventuel forligsmæssig løsning af sagen. Forslaget tilsigter i øvrigt ikke nogen ændring i det forhold, at Finanstilsynet har kompetence til at træffe afgørelse m.v. i sager om god skik.

Det er ikke hensigten, at Forbrugerombudsmanden skal behandle konkrete henvendelser fra forbrugere om overtrædelser af denne lov. Sådanne henvendelser skal behandles ved, at Forbrugerombudsmanden oversender henvendelserne til Finanstilsynet eller henviser forbrugeren til at indbringe sagen for et af de finansielle klagenævn, som vil være Ankenævnet for Forsikring eller Forbrugerklagenævnet, hvis der er tale om en konkret formueretlig tvist mellem forbrugeren og en virksomhed. Derimod kan henvendelser fra forbrugere i lighed med oplysninger i pressen, udtalelser fra organisationer og rapporter om det finansielle område danne baggrund for Forbrugerombudsmandens vurdering af, om der bør anlægges en retssag.

Det foreslås i *stk. 1, 4. pkt.*, at Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i gruppesøgsmål i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, hvorefter offentlige myndigheder kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, hvis de ved lov er bemyndiget til det.

Det følger af § 254 a, stk. 1, i retsplejeloven, at ensartede krav, som fremsættes på vegne af flere personer, kan behandles under et gruppesøgsmål efter reglerne i dette kapitel.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at kunder hos en forsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler kan have lidt et tab som følge af, at formidleren har overtrådt det foreslåede § 12, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af det foreslåede § 12, stk. 2.

Efter det foreslåede *stk. 1* har Forbrugerombudsmanden mulighed for at hjælpe forbrugerne i konkrete

sager på det finansielle område ved at anlægge gruppesøgsmål eller ved at indtræde som mandatar efter retsplejelovens almindelige regler i civile retssager. Finansstilsynets underretning af Forbrugerombudsmanden i henhold til det foreslåede stk. 2, er derfor vigtig for at sikre forbrugerbeskyttelsen på det finansielle område. Den foreslåede bestemmelse medfører endvidere, at Finanstillsynet som led i sin tilsynsvirksomhed skal være særlig opmærksom på sager, hvor kunderne kan have lidt tab for at kunne opfylde sin underretningspligt. Finanstillsynet skal orientere Forbrugerombudsmanden senest i forbindelse med, at Finanstillsynet træffer afgørelse i sagen.

Det foreslås i *stk. 3*, at Forbrugerombudsmanden uanset § 31 har adgang til samtlige oplysninger i Finansstilsynets sager omfattet af *stk. 1*. Baggrunden for en sådan bestemmelse er, at Forbrugerombudsmanden bør have alle oplysninger i sagerne omfattet af *stk. 1*, således at Forbrugerombudsmanden har mulighed for at vurdere, om en retssag bør anlægges. Det gælder også fortrolige oplysninger.

Til § 24

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 5 i forsikringsdistributionsdirektivet, som angiver de forholdsregler, som hjemlandets kompetente myndigheder kan træffe i forbindelse med aktiviteter, der udøves i værtslandet gennem bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Det foreslås i *stk. 1*, at i tilfælde af, at Finanstillsynet konstaterer eller har grund til at antage, at en udenlandsk forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der leverer tjenesteydelser i Danmark, og som Danmark er værtsland for, ikke overholder reglerne i denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet, da skal Finanstillsynet underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet med henblik på at afklare, hvorvidt der foreligger overtrædelse af reglerne.

Hvis hjemlandets tilsynsmyndigheder finder, at virksomheden har overtrådt reglerne, iværksætter hjemlandets myndigheder passende forholdsregler for at sikre, at virksomheden afhjælper dets manglende overholdelse eller iværksætter forholdsregler til at afværge risikoen for den manglende overholdelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis en udenlandsk forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler fortsætter det ulovlige forhold på trods af de foranstaltninger, der er truffet i hjemlandet, eller fordi disse viser sig at være utilstrækkelige eller mangelfulde, så kan Finansstilsynet iværksætte de nødvendige foranstaltninger, hvis det ulovlige forhold klart skader forbrugernes interesser i væsentligt omfang i Danmark eller skader markedet i Danmark for forsikringsformidling og genforsikringsformidling. Er det nødvendigt, kan Finanstillsynet forbyde formidleren at udøve virksomhed i Danmark. Finanstillsynet kan endvidere henvise sagen til Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF.

Ved vurdering af, om det ulovlige forhold skader forbrugernes interesser i Danmark, vil der bl.a. blive lagt vægt på, om den udenlandske forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler distribuerer forsikringer uden overholdelse af lovens regler om aflønning, uden at have den fornødne tilladelse eller registrering i hjemlandet eller uden at efterleve de informationskrav og god skik regler, som er fastsat i forsikringsdistributionsdirektivet. Ved vurderingen af, om det ulovlige forhold skader markedet i Danmark for forsikringsformidling og genforsikringsformidling, vil der bl.a. blive lagt vægt på, om den udenlandske forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler foretager konkurrenceforvridende handlinger.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet, uanset *stk. 2*, i hastende tilfælde kan iværksætte de nødvendige forholdsregler for at beskytte forbrugernes interesser.

Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet i en situation, hvor omgående handling er nødvendig for at beskytte forbrugernes interesser, kan iværksætte forholdsregler over for den udenlandske forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler. Finanstilsynet vil i en sådan situation kunne iværksætte forholdsregler i form af påbud eller forbyde formidleren at udøve virksomhed i Danmark. Bestemmelsen forventes kun anvendt i yderst sjældne tilfælde.

Det foreslås i *stk. 4*, at foranstaltninger, som Finanstilsynet træffer i medfør af *stk. 1-3*, skal meddeles til den pågældende forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler. Finanstilsynet skal desuden straks meddele den kompetente myndighed i formidlerens hjemland, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Kommissionen om de iværksatte tiltag.

Til § 25

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 8 i forsikringsdistributionsdirektivet, som angiver de forholdsregler, som hjemlandets kompetente myndigheder kan træffe i forbindelse med aktiviteter, der udøves i værtslandet gennem bestemmelserne om udnyttelse af etableringsfrihed.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet påser, at filialer i Danmark af en udenlandsk forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler, der er meddelt tilladelse i et andet land EU/EØS land, overholder reglerne i §§ 12-14 og regler udstedt i medfør heraf. Der er således tale om danske filialer af udenlandske forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere. Finanstilsynet kan påbyde sådanne filialer, at et ulovligt forhold bringes til ophør.

Bestemmelsen fastsætter Finanstilsynets kompetence til at føre tilsyn med de adfærdsregulerende bestemmelser i lovforslagets §§ 12-14 og regler udstedt i medfør heraf over for filialer af forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der er meddelt tilladelse i et andet EU/EØS land.

Lovforslagets § 12 fastsætter krav om, at forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere handler i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis for virksomhedsområdet. Lovforslagets § 13 fastsætter regler om en forsikringsformidler og accessorisk forsikringsformidlers aflønning. Lovforslagets § 14 fastsætter regler om, at forsikringsformidlere, der udarbejder forsikringsprodukter, skal have effektive procedurer for godkendelse af nye produkter, væsentlige ændringer i eksisterende produkter samt distribution af disse, ligesom forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som de ikke selv har udarbejdet, skal have effektive procedurer for indhentelse af relevante oplysninger om forsikringsprodukterne.

Det foreslås i *stk. 2*, at i tilfælde af, at Finanstilsynet konstaterer, at en filial af en udenlandsk forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er hjemmehørende i et andet EU/EØS-land m.v., ikke overholder de øvrige regler i denne lov, jf. *stk. 1*, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet, meddeler Finanstilsynet dette til formidlerens hjemland.

Hvis hjemlandets tilsynsmyndigheder finder, at virksomheden eller filialen har overtrådt reglerne, iværksætter hjemlandets myndigheder passende forholdsregler for at sikre, at virksomheden afhjælper dets manglende overholdelse eller iværksætter forholdsregler til at afværge risikoen for den manglende overholdelse.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at hvis en udenlandsk forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler fortsætter det ulovlige forhold på trods af de foranstaltninger, der er truffet i hjemlandet, eller fordi disse viser sig at være utilstrækkelige eller mangelfulde, så kan Finanstilsynet iværksætte de nødvendige foranstaltninger, hvis det ulovlige forhold klart skader forbrugernes interesser i væsentligt omfang i Danmark eller skader markedet i Danmark for forsikringsformidling og genforsikringsformidling.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at hvis det er nødvendigt, så kan Finanstilsynet forbyde formidleren at udøve virksomhed i Danmark.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, at Finanstilsynet endvidere kan henvise sagen til Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF.

Ved vurdering af, om det ulovlige forhold skader forbrugernes interesser i Danmark, vil der bl.a. blive lagt vægt på, om den udenlandske forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler distribuerer forsikringer uden overholdelse af lovens regler om aflønning, uden at have den fornødne tilladelse eller registrering i hjemlandet eller uden at efterleve de informationskrav og god skik regler, som er fastsat i forsikringsdistributionsdirektivet. Ved vurderingen af, om det ulovlige forhold skader markedet i Danmark for forsikringsformidling og genforsikringsformidling, vil der bl.a. blive lagt vægt på, om den udenlandske forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler foretager konkurrenceforvridende handlinger.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet, uanset *stk. 2 og 3*, i hastende tilfælde kan iværksætte de nødvendige forholdsregler for at beskytte forbrugernes interesser.

Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet i en situation, hvor omgående handling er nødvendig for at beskytte forbrugernes interesser, kan iværksætte forholdsregler over for den udenlandske forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler. Finanstilsynet vil i en sådan situation kunne iværksætte forholdsregler i form af påbud eller forbyde formidleren at udøve virksomhed i Danmark. Bestemmelsen forventes kun anvendt i yderst sjældne tilfælde.

Efter forslaget *stk. 5* skal foranstaltninger, som træffes, jf. *stk. 1-4*, meddeles den pågældende forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler. Formidlerens hjemlandsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Kommissionen skal straks meddeles om de iværksatte tiltag.

Til § 26

§ 47 i den gældende lov om forsikringsformidling vedrører Finanstilsynets beføjelse til at indhente oplysninger til brug for Finanstilsynets virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger Finanstilsynets beføjelse til at indhente oplysninger til brug for Finanstilsynets virksomhed og Finanstilsynets beføjelse til at foretage tilsyns- og kontrolundersøgelser uden retskendelse hos virksomheder omfattet af lovforslaget.

Bestemmelsen udvider den gældende § 47 og gennemfører artikel 31, *stk. 6*, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at virksomheder omfattet af denne lovsamt leverandører og underleverandører til disse, har pligt til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Som tvangsmiddel kan Finanstilsynet udstede tvangsbøder, jf. lovforslagets § 43, stk. 1.

Stk. 1, 1. pkt., omfatter også leverandører og underleverandører, hvormed bestemmelsen svarer til, hvad der gælder efter de øvrige tilsynslove, herunder lov om finansiel virksomhed. De opgaver, som Finanstilsynet skal kunne indhente oplysninger om hos leverandører henholdsvis underleverandører, er opgaver, som Finanstilsynet ville kunne indhente oplysninger om hos outsourcingvirksomheden, hvis opgaverne ikke var outsourcet. Formålet med at omfatte leverandører og underleverandører er således, at Finanstilsynets indhentelse af oplysninger ikke kan hindres eller omgås ved outsourcing.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at pligten til at give oplysninger til Finanstilsynet også gælder for udenlandske forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere, accessoriske forsikringsformidlere, som har hjemsted i et andet EU/EØS-land m.v., og som udøver virksomhed her i landet gennem etablering af en filial. Som udgangspunkt er det hjemlandets tilsynsmyndigheder, der ud fra princippet om hjemlandstilsyn, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets §§ 24 og 25, foretager inspektion i de her i landet beliggende filialer eller agenter. Eksempelvis er det nødvendigt for Finanstilsynet at kunne opkræve oplysninger fra en filial af en formidler med hjemsted i et andet EU/EØS-land m.v. til brug for udveksling heraf med tilsynsmyndighederne i hjemlandet, hvor Finanstilsynet gennem en kunde har fået mistanke om, at filialen har begået overtrædelser af loven. Indhentelse af oplysninger kan også være nødvendig i tilfælde, hvor tilsynsmyndighederne i hjemlandet har uddelegeret til Finanstilsynet at foretage inspektioner på stedet i filialen.

Overtrædelse af bestemmelsen er strafbelagt, jf. § 42, stk. 3. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af § 26, stk. 1, er virksomheder omfattet af loven, filialer og agenter af forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere samt leverandører og underleverandører til disse. Den strafbare handling består i ikke at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er en virksomhed, der ikke vil udlevere virksomhedens interne retningslinjer på god skik området.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til virksomheder omfattet af loven, med henblik på indhentning af oplysninger til brug for Finanstilsynets virksomhed, herunder ved inspektioner.

Beskyttelsen efter § 72 i grundloven, som omhandler boligens ukrænkelighed, omfatter både bolig og erhverv. Indgreb kan kun ske på grundlag af forudgående retskendelse, medmindre loven indeholder en særegen hjemmel til, at retskendelse er unødvendig. Bestemmelsen gennemfører artikel 31, stk. 6, i forsikringsdistributionsdirektivet, som efter 1. pkt. kræver, at de kompetente myndigheder skal tillægges alle de undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at myndigheden kan varetage dennes funktioner. Bestemmelsen om Finanstilsynets adgang til virksomheder uden retskendelse udgør således en undtagelse til at fravige kravet om retskendelse efter grundlovens § 72, 2. pkt., for foretagelse af husundersøgelse.

Finanstilsynet har som udgangspunkt udelukkende adgang til forretningslokaler og således ikke til private boliger. I tilfælde, hvor en virksomhed er af så begrænset størrelse, at virksomhedens forretningslokale befinder sig i et privat hjem, har Finanstilsynet dog adgang hertil i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Finanstilsynet har behov for at kunne udøve sin tilsynsvirksomhed også i de særlige tilfælde, hvor en virksomhed måtte nægte at give Finanstilsynet de oplysninger, som er nødvendige til brug for tilsynsvirksomheden, samt tilfælde hvor en virksomhed på anden vis modvirker en inspektion.

Finanstilsynet har mulighed for at foretage inspektion uden forudgående varslings. Denne hjemmel skal alene anvendes af Finanstilsynet efter et almindeligt proportionalitetsprincip i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at formålet med inspektionen ville blive forspildt, hvis inspektionen blev varslet. Udgangspunktet er således fortsat, at inspektioner hos de virksomheder, som er omfattet af lovforslaget skal varsles på forhånd i det omfang, det er muligt. Hjemlen kan derfor tænkes anvendt, f.eks. hvor en tilsynsbelagt virksomhed undtagelsesvist nægter Finanstilsynet adgang til virksomheden i forbindelse med en ordinær inspektion. Der kan også være tale om en krisesituation, der kræver, at Finanstilsynet skridter til omgående handling, og hvor en umiddelbar adgang til virksomheden eller personen er en forudsætning for at håndtere situationen. Hvis en virksomhed undtagelsesvist skulle modarbejde en inspektion i disse situationer, er der ikke fundet grundlag for at foretage begrænsninger i Finanstilsynets adgang til at foretage inspektioner uden retskendelse.

Finanstilsynet må kun skaffe sig adgang til en virksomheds eller persons forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Det er en betingelse, at formålet ikke kan opnås ved brug af mindre indgribende foranstaltninger som f.eks. tvangsbøder.

Finanstilsynets mulighed for at få adgang uden retskendelse kan kun anvendes i tilsynsmæssigt øjemed. Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af den finansielle lovgivning, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse.

I tilfælde, hvor det efter Finanstilsynets konkrete vurdering anses for nødvendigt at foretage kontrolbesøg uden forudgående varslings, vil inspektionen blive foretaget i overensstemmelse med lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter. Dette indebærer, at inspektionen skal foretages under iagttagelse af almindelige retssikkerhedsmæssige principper, herunder eksempelvis forbuddet mod selvinkriminering, jf. § 10, stk. 1, i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, hvilket betyder, at en person, der er anklaget for et strafbart forhold, har ret til ikke at udtale sig om den påståede lovovertrædelse, ligesom vedkommende ikke kan blive tvunget til at medvirke til at opklare det påståede strafbare forhold.

En forudsætning for at anvende hjemlen til at foretage en uanmeldt inspektion er desuden, at Finanstilsynet ikke har en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af lovgivningen, idet sagen i sådanne tilfælde skal behandles efter retsplejelovens regler om strafferetspleje. Sagen vil i sådanne tilfælde således skulle behandles af politiet.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet.

Finanstilsynets adgang til fysisk at indhente oplysninger uden retskendelse foreslås med lovforslaget udvidet til at omfatte leverandører og underleverandører, hvortil en outsourcingvirksomheds opgaver outsources. Hjemlen foreslås blandt andet etableret med henblik på at sikre, at Finanstilsynets tilsynsmuligheder lever op til internationale standarder. Udgangspunktet er, at adgang til de nævnte leverandører og underleverandører skal varsles på forhånd i det omfang, det er muligt.

Bestemmelsen tænkes anvendt i situationer, hvor det ikke er muligt for Finanstilsynet at få adgang til de nødvendige oplysninger gennem outsourcingvirksomheden. Finanstilsynets fysiske adgang til leverandørens lokaler skal indgå som et krav i den outsourcingkontrakt, som indgås mellem outsourcingvirksomheden og leverandøren. Indeholder en outsourcingkontrakt ikke kravet om Finanstilsynets fysiske adgang til leverandørens virksomhed, kan Finanstilsynet kræve, at den outsourcete aktivitet fremover enten varetages af outsourcingvirksomheden selv eller outsources til en anden leverandør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist.

Det vil ved outsourcing til udlandet være vigtigt, at der i kontrakten mellem outsourcingvirksomheden og leverandøren er adgang for Finanstilsynet til at få alle de nødvendige oplysninger. Ved outsourcing til en leverandør eller underleverandør i udlandet, vil Finanstilsynet have mulighed for at anmode den kompetente myndighed i det pågældende land om at indhente oplysningerne.

Finanstilsynets adgang til oplysninger hos leverandører henholdsvis underleverandører skal kun omfatte disses forretningslokaler og kun de opgaver, som leverandøren eller underleverandøren varetager i henhold til en outsourcingkontrakt med outsourcingvirksomheden. Finanstilsynet vil som udgangspunkt skaffe de nødvendige oplysninger hos outsourcingvirksomheden, som har pligt til at få de nødvendige oplysninger fra leverandøren. For at sikre et effektivt tilsyn også i særlige situationer, hvor det for eksempel viser sig, at outsourcingvirksomheden ikke loyalt samarbejder med Finanstilsynet, skal Finanstilsynet have fysisk adgang til oplysningerne direkte hos leverandøren uden retskendelse.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet kan kræve udlevering af alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendig for Finanstilsynets afgørelse af, om en virksomhed eller person er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet ud over oplysninger fra virksomheder omfattet af loven, kan kræve oplysninger af virksomheder og fysiske personer, der ikke udøver tilsynsbelagt virksomhed, som er nødvendige for, at Finanstilsynet kan vurdere, om en virksomhed eller den fysiske person udøver tilsynsbelagt virksomhed i henhold til loven, hvis disse har informationer, som er nødvendige for, at Finanstilsynet kan vurdere, hvorvidt en virksomhed udøver tilsynsbelagt virksomhed og således burde have tilladelse som forsikringsformidler eller genforsikringsformidler eller burde være registreret som accessorisk forsikringsformidler.

Indhentning af oplysninger vil ske under iagttagelse af retssikkerhedsloven, herunder retssikkerhedslovens § 10 om forbuddet mod selvinkriminering.

Finanstilsynet kan i henhold til det foreslåede *stk. 5* indhente oplysninger efter *stk. 1-3* til brug for de de myndigheder og organer, der er nævnt i § 31, *stk. 4*, nr. 11-16. Den foreslåede bestemmelse sikrer, at Finanstilsynet kan samarbejde med udenlandske tilsynsmyndigheder og organer i andre EU/EØS-lande m.v., EIOPA m.fl.

Det foreslås i *stk. 6*, at tilsynsmyndighederne i et andet EU/EØS-land m.v., med Finanstilsynets tilladelse kan foretage verifikation af oplysninger, som er afgivet af de virksomheder her i landet, som er omfattet af denne lov, og som er underlagt supplerende tilsyn af den pågældende tilsynsmyndighed efter bestemmelser fastsat i direktiver på det finansielle område.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en tilsynsmyndighed i et andet EU/EØS-land m.v. kan foretage verifikation af oplysninger afgivet af virksomheder omfattet af loven til brug for det supplerende tilsyn af en finansiell koncern. Som udgangspunkt vil Finanstilsynet som hidtil selv verificere oplysningerne fra den danske virksomhed og videresende oplysningerne til den udenlandske tilsynsmyndighed.

Den kompetente myndighed, der har fremsat anmodningen kan dog, hvis den ønsker det, deltage i verifikationen.

Til § 27

Ifølge § 22 a i den gældende lov om forsikringsformidling kan Finanstilsynet under nogle givne forudsæt-

ninger påbyde en forsikringsmæglervirksomhed under tilsyn at afsætte en direktør eller et medlem af bestyrelsen i virksomheden.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger regler om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler.

Bestemmelsen viderefører § 22 a i den gældende lov om forsikringsformidling for forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere, hvorefter Finanstilsynet har mulighed for at give en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler et påbud om at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, hvis de pågældende ikke lever op til kravene om egnethed og hæderlighed.

Bestemmelsen gennemfører artikel 10, stk. 3, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis bestyrelsesmedlemmet efter § 9, stk. 1, nr. 2-5, ikke kan varetage hvervet. Et bestyrelsesmedlem kan eksempelvis ikke varetage hvervet, hvis personen er under rekonstruktionsbehandling, jf. § 9, stk. 1, nr. 4.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind direkte over for bestyrelsesmedlemmer i forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere, som ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, ved at påbyde personen at nedlægge sit hverv. Det vil være hurtigt, effektivt og mindre indgribende over for formidleren og dennes fortsatte drift end at inddrage formidlerens tilladelse.

Det er forventningen, at en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler selv griber ind over for det bestyrelsesmedlem, der ikke længere viser sig at være egnet og hæderlig til at varetage hvervet. Finanstilsynets indgrebsmuligheder skal derfor alene anvendes i de ganske særlige tilfælde, hvor det pågældende bestyrelsesmedlem ikke selv har nedlagt sit hverv.

Det foreslås i *stk. 2*, at varigheden af et påbud meddelt efter stk. 1, som gives på baggrund af lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 2, 4 og 5, skal fremgå af påbuddet. Lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 3, er ikke en del af opremsningen i stk. 2, da påbud til bestyrelsesmedlemmer i medfør af den bestemmelse, er særskilt reguleret i stk. 3.

Et ledelsesmedlem vil ikke kunne forvente, at vedkommende straks efter afslutningen af en konkurs eller en gældssanering på ny kan anses for at opfylde kravene til egnethed og hæderlighed. Det vil bero på en konkret vurdering, hvor længe påbuddet skal gælde. Finanstilsynets afgørelser kan påklages til Erhvervsankenævnet af den forsikringsformidler, den genforsikringsformidler eller det bestyrelsesmedlem, som påbuddet retter sig imod, jf. lovforslagets § 37. Denne klageadgang opretholdes lig gældende ret.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at bestyrelsesmedlemmet ikke opfylder kravene i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet får mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen i en forsikringsformidler eller i en genforsikringsformidler at nedlægge sit hverv allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Det er en forudsætning for udstedelse af et påbud efter denne bestemmelse, at der er rejst tiltale mod den pågældende.

Det kan i nogle tilfælde være tidsmæssigt krævende at placere et strafansvar. Imidlertid tilsiger hensynet til forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren, kunderne og de almene samfundsinteresser,

som ligger bag kravene om egnethed og hæderlighed, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over for et bestyrelsesmedlem på et tidligere tidspunkt for at afværge risikoen for, at vedkommende påfører en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler skade. Finanstilsynets reaktion vil derfor ofte være påkrævet, så snart der er en bestyrket mistanke om, at det pågældende bestyrelsesmedlem har begået et strafbart forhold.

Ved vurderingen af, om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af denne bestemmelse, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne bestyrelsesmedlemmet over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed.

Den endelige stillingtagen til, om en person opfylder betingelserne for at være bestyrelsesmedlem i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, i tilfælde hvor denne midlertidigt er fjernet fra virksomhedens ledelse, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen, jf. § 79 i straffeloven. Det følger af denne bestemmelse, at man i forbindelse med domfældelse for en strafbar handling ved dom kan fratage en person retten til at udøve erhverv, som er underlagt krav om autorisation eller godkendelse. Hermed sikres det, at der foretages et samlet opgør med retsfølgerne af en lovovertrædelse.

Bliver der under straffesagen nedlagt påstand om, at tiltalte ikke opfylder betingelsen i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 2-5, men der ved en fejl ikke sker pådømmelse af spørgsmålet, vil denne fejl kunne rettes gennem en anke af rettens afgørelse.

Sker der i en straffesag ikke samtidig pådømmelse af spørgsmålet om egnethed og hæderlighed, vil spørgsmålet efterfølgende kunne prøves ved domstolene. Det kan bl.a. ske ved, at Finanstilsynet udsteder et påbud direkte til personen, jf. det foreslåede stk. 1, og den, som påbuddet retter sig imod, forlanger, at påbuddet indbringes for domstolene, jf. det foreslåede stk. 8. Der vil ved en prøvelse af Finanstilsynets påbud kunne tages hensyn til den allerede udmålte straf, således som det ville være sket, hvis strafudmålingen og rettighedsfrakendelsen var sket samtidig med afgørelse af straffesagen.

Inden Finanstilsynet påbyder et medlem af bestyrelsen i en forsikringsformidler eller i en genforsikringsformidler at nedlægge sit hverv, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af formidleren og af den, som påbuddet retter sig mod. Inden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet bestyrelsen i Finanstilsynet, som i medfør af lovforslagets § 22, stk. 2, der henviser til § 345, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, træffer afgørelse i tilsynssager af principiel karakter.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet af egen drift eller efter ansøgning kan tilbagekalde et påbud meddelt et bestyrelsesmedlem efter stk. 1 og stk. 3. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Bestemmelsen vil især være relevant i forhold til påbud, som ikke er tidsbegrænsede.

I tilfælde hvor en person, som er blevet påbudt at nedlægge sit hverv, ansøger om at få påbuddet tilbagekaldt, men hvor Finanstilsynet afslår denne ansøgning, indføres der som udgangspunkt samme mulighed for at kunne forlange et afslag på ansøgning om tilbagekaldelse indbragt for domstolene af Finanstilsynet som efter det foreslåede stk. 8, hvor der gives mulighed for at kunne forlange et påbud indbragt for

domstolene af Finanstilsynet. Det indebærer, at ansøgeren vil kunne forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene senest 4 uger efter, at vedkommende har indgivet begæring herom til Finanstilsynet.

Det er ikke muligt at begære et afslag på at omgøre et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Det er heller ikke muligt at begære et afslag på tilbagekaldelse af et tidsubegrænset påbud indbragt for domstolene, før der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år efter, at en domstol senest har stadfæstet et afslag på tilbagekaldelse. Tidsbegrænsningen for, hvornår et afslag kan forlanges indbragt for domstolene, foreslås indført for at sikre, at ikke ethvert afslag på tilbagekaldelse af et påbud vil kunne forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Dette skyldes, at der må forventes at forløbe en tilstrækkelig tidsperiode fra påbuddet er udstedt, til forholdene, der har dannet grundlag for det af Finanstilsynet udstedte påbud eller har dannet grundlag for, at en domstol har stadfæstet et afslag på tilbagekaldelse, har ændret sig.

De foreslåede begrænsninger har kun betydning for muligheden for at kræve sagen indbragt for domstolene af Finanstilsynet. En person, som har modtaget et afslag på sin ansøgning, vil til enhver tid have mulighed for selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan inddrage formidlerens tilladelse, jf. § 29, stk. 1, nr. 5, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 1 eller 3.

Herved sikres Finanstilsynet en sanktionsmulighed, som vil kunne benyttes i de helt særlige situationer, hvor den person, som påbuddet retter sig mod, ignorerer såvel påbud som bøder.

Finanstilsynet kan i henhold til det foreslåede *stk. 6* påbyde en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at afsætte en direktør i virksomheden inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis direktøren efter § 9, stk. 1, nr. 2-5, ikke kan varetage stillingen.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet vil kunne påbyde en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at afsætte en direktør, som ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 2-5.

Efterlever en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler ikke påbuddet, vil Finanstilsynet kunne benytte sin hjemmel i lovforslagets § 43, stk. 2, til at give tvangsbøder. Tvangsbøder anses for at være et bedre tvangsmiddel til at sikre et hurtigt, effektivt og mindre indgribende indgreb end muligheden for at inddrage formidlerens tilladelse. Sidstnævnte mulighed bevares dog, men vil kun finde anvendelse i særlige situationer, hvor alle andre indgrebsmuligheder er udtømte. Der henvises til bemærkningerne til stk. 9.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet kan påbyde en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod denne i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 2-5. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet får mulighed for at påbyde en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler midlertidigt at fjerne en direktør allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Det er en forudsætning for udstedelse af et påbud efter denne bestemmelse, at der er rejst tiltale mod den pågældende.

Det kan i nogle tilfælde være tidsmæssigt krævende at placere et strafansvar. Imidlertid tilsiger hensynet til forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren, kunderne og de almene samfundsinteresser, som ligger bag kravene om egnethed og hæderlighed, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over

for et medlem af direktionen på et tidligere tidspunkt for at afværge risikoen for, at personen påfører en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler skade. Finanstilsynets reaktion vil derfor ofte være påkrævet, så snart der er en bestyrket mistanke om, at det pågældende medlem af direktionen har begået et strafbart forhold.

Ved vurderingen af, om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af denne bestemmelse, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne vedkommende over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed.

Den endelige stillingtagen til, om en person opfylder betingelserne for at være direktør i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, i tilfælde hvor denne midlertidigt er fjernet fra formidlerens ledelse, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen, jf. § 79 i straffeloven. Det følger af denne bestemmelse, at man i forbindelse med domfældelse for en strafbar handling ved dom kan fratage en person retten til at udøve erhverv, som er underlagt krav om autorisation eller godkendelse. Hermed sikres det, at der foretages et samlet opgør med retsfølgerne af en lovovertrædelse.

Bliver der under straffesagen nedlagt påstand om, at tiltalte ikke opfylder betingelserne til egnethed og hæderlighed i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 2-5, men der ved en fejl ikke sker pådømmelse af spørgsmålet, vil denne fejl kunne rettes gennem en anke af rettens afgørelse.

Sker der i en straffesag ikke samtidig pådømmelse af spørgsmålet om egnethed og hæderlighed, vil spørgsmålet efterfølgende kunne prøves ved domstolene. Det kan bl.a. ske ved, at Finanstilsynet udsteder et påbud til formidleren, jf. det foreslåede stk. 6 og 7, og formidleren forlanger, at påbuddet indbringes for domstolene, jf. det foreslåede stk. 8. Der vil ved en prøvelse af Finanstilsynets påbud kunne tages hensyn til den allerede udmålte straf, således som det ville være sket, hvis strafudmålingen og rettighedsfrakendelsen var sket samtidig med afgørelse af straffesagen.

Inden Finanstilsynet påbyder en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at afsætte en direktør, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af formidleren og af den, som påbuddet retter sig mod. I denne fase vil bestyrelsen have mulighed for af egen drift at afsætte en direktør. Inden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet bestyrelsen i Finanstilsynet, som i medfør af lovforslagets § 22, stk. 2, der henviser til § 345, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, træffer afgørelse i tilsynssager af principiel karakter.

Det foreslås i *stk. 8*, at en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler og den person, som påbuddet er rettet mod, kan forlange påbud meddelt efter *stk. 1-7* indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Der stilles ingen formkrav til anmodningen. Den foreslåede bestemmelse afskærer ikke den pågældende forsikringsformidler, genforsikringsformidler og den person, som påbuddet retter sig mod, fra selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene tillægges som udgangspunkt ikke opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen verserer for retten.

Det foreslås i *stk. 9*, at Finanstilsynet kan inddrage formidlerens tilladelse, hvis en forsikringsformidler

eller en genforsikringsformidler ikke har afsat direktøren inden for den fastsatte frist, jf. stk. 6 og 7. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 29, stk. 1, nr. 5. Virksomheden kan derefter ikke fortsætte med at udøve forsikringsformidling eller genforsikringsformidling. Fortsætter virksomheden med at udøve forsikrings- eller genforsikringsformidling uden tilladelse, kan virksomheden ifalde straf efter lovforslagets § 42, stk. 1.

Herved sikres Finanstilsynet en sanktionsmulighed, som vil kunne benyttes i de helt særlige situationer, hvor en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, ignorerer såvel påbud som bøder.

Det foreslås i *stk. 10*, at stk. 1-9 også gælder for den eller de ledelsesansvarlige i formidleren, hvis en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler drives som en juridisk person uden bestyrelse eller en direktion.

Forslaget medfører, at i de tilfælde hvor en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, får Finanstilsynet de samme muligheder for at kunne gribe ind over for de ledelsesansvarlige i formidleren som i de tilfælde, hvor formidleren drives som en juridisk person med en egentlig direktion og/eller bestyrelse. På den måde sikres en effektiv håndhævelse af lovforslagets § 9, stk. 3, for så vidt angår formidlere, der drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion.

Med den eller de ledelsesansvarlige i formidleren forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis daglige ledelse af formidleren. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den for formidleren ledelsesansvarlige.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 9, stk. 3, og § 29, stk. 1-4. Et bestyrelsesmedlem, som ikke efterkommer et påbud udstedt af Finanstilsynet i medfør af det foreslåede stk. 1 og 3, foreslås straffet med bøde, jf. lovforslagets § 42, stk. 4.

Til § 28

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 10, stk. 3, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås med *stk. 1*, at Finanstilsynet kan påbyde en accessorisk forsikringsformidler at afsætte en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis den ansatte efter § 10, stk. 1, ikke kan varetage stillingen.

Dette betyder, at Finanstilsynet i medfør af stk. 1 kan påbyde en accessorisk forsikringsformidler at afskedige den ansatte eller fratage den ansatte det overordnede ledelsesansvar for distribution af accessoriske forsikringer, når Finanstilsynet vurderer, at personen ikke opfylder hæderlighedskravene i lovforslagets § 10, stk. 1.

Efterkommer en accessorisk forsikringsformidler ikke påbuddet, vil Finanstilsynet kunne benytte sin hjemmel i lovforslagets § 43, stk. 2, til at give tvangsbøder. Tvangsbøder anses for at være et bedre tvangsmiddel til at sikre et hurtigt, effektivt og mindre indgribende indgreb end muligheden for at slette formidlerens registrering. Sidstnævnte mulighed bevares dog, men vil kun finde anvendelse i særlige situationer, hvor alle andre indgrebsmuligheder er udtømte. Der henvises til bemærkningerne til § 43.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan påbyde en accessorisk forsikringsformidler at afsætte en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, når der er rejst tiltale mod den ansatte i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at personen ikke opfylder kravene i § 10, stk. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet får mulighed for at påbyde en accessorisk forsikringsformidler at fjerne en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer midlertidigt allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Det er en forudsætning for udstedelse af et påbud efter denne bestemmelse, at der er rejst tiltale mod den pågældende.

Det kan i nogle tilfælde være tidsmæssigt krævende at placere et strafansvar. Imidlertid tilsiger hensynet til den accessoriske forsikringsformidler, kunderne og de almene samfundsinteresser, som ligger bag kravene om hæderlighed, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over for en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer på et tidligere tidspunkt for at afværge risikoen for, at personen påfører en accessorisk forsikringsformidler skade. Finanstilsynets reaktion vil derfor ofte være påkrævet, så snart der er en bestyrket mistanke om, at den ansatte har begået et strafbart forhold.

Ved vurderingen af, om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af denne bestemmelse, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne personen over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed.

Bliver der under straffesagen nedlagt påstand om, at tiltalte ikke opfylder betingelserne til hæderlighed i lovforslagets § 10, stk. 1, men der ved en fejl ikke sker pådømmelse af spørgsmålet, vil denne fejl kunne rettes gennem en anke af rettens afgørelse.

Sker der i en straffesag ikke samtidig pådømmelse af spørgsmålet om hæderlighed i medfør af § 10, stk. 1, nr. 2 og 3, vil spørgsmålet efterfølgende kunne prøves ved domstolene. Det kan bl.a. ske ved, at Finanstilsynet udsteder et påbud til formidleren, jf. det foreslåede stk. 1, og den, som påbuddet retter sig imod, forlanger, at påbuddet indbringes for domstolene, jf. det foreslåede stk. 3. Der vil ved en prøvelse af Finanstilsynets påbud kunne tages hensyn til den allerede udmålte straf, således som det ville være sket, hvis strafudmålingen og rettighedsfrakendelsen var sket samtidig med afgørelse af straffesagen.

Inden Finanstilsynet påbyder en accessorisk forsikringsformidler at afsætte en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af formidleren og af den, som påbuddet retter sig mod. I denne fase vil bestyrelsen og direktionen have mulighed for af egen drift at afsætte den ansatte. Inden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet bestyrelsen i Finanstilsynet, som i medfør af lovforslagets § 22, stk. 2, der henviser til § 345, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, træffer afgørelse i tilsynssager af principiel karakter.

Det foreslås i *stk. 3*, at en accessorisk forsikringsformidler og den person, som påbuddet vedrører, kan forlange påbud meddelt efter stk. 1 og 2 indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Der stilles ingen formkrav til anmodningen. Den foreslåede bestemmelse afskærer ikke den pågældende accessoriske forsikringsformidler og den person, som påbuddet retter sig mod, fra selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene tillægges som udgangspunkt ikke opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen verserer for retten.

Til § 29

§ 22 i den gældende lov om forsikringsformidling fastsætter under hvilke nærmere omstændigheder, Finanstilsynet har mulighed for at inddrage en virksomheds tilladelse som forsikringsmægler.

Indholdet af den gældende § 22, stk. 1, videreføres med visse indholdsmæssige ændringer, idet den foreslåede bestemmelse indeholder regler om inddragelse af alle forsikringsformidlers og genforsikringsformidlers tilladelser. Den gældende § 22, stk. 2, i lov om forsikringsformidling videreføres ikke, da det ikke længere er muligt at få en personlig tilladelse som forsikringsmægler. De gældende § 22, stk. 3 og 4, videreføres med visse indholdsmæssige ændringer, idet indholdet af bestemmelsen er tilpasset de indholdsmæssige ændringer i stk. 1. Den gældende § 22, stk. 5, videreføres ikke.

Forslaget til § 29, stk. 2 og 3, er nye bestemmelser.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 3, stk. 4, sjette afsnit, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse som forsikringsformidler eller genforsikringsformidler, hvis virksomheden anmoder herom. Det er en betingelse for inddragelse af en tilladelse, at virksomheden ophører med de aktiviteter, som tilladelsen er givet til.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at en tilladelse kan inddrages, hvis en virksomhed ikke gør brug af tilladelsen senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt virksomheden tilladelse.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at en tilladelse kan inddrages, hvis en virksomhed ikke har udøvet forsikringsformidling eller genforsikringsformidling i en samlet periode på over 6 måneder.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at en tilladelse kan inddrages, hvis tilladelsen er opnået på baggrund af urigtige eller vildledende oplysninger eller på anden uretmæssig vis. Det er en forudsætning, at oplysningerne har haft en vis betydning for Finanstilsynets beslutning. Endvidere er det en forudsætning, at oplysningerne har været bevidst urigtige. Er det sidste ikke tilfældet, må Finanstilsynet vurdere forholdet efter forslaget til nr. 5.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at en tilladelse kan inddrages, hvis virksomheden ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse efter kapitel 2.

Finanstilsynet kan inddrage en forsikringsformidlers og en genforsikringsformidlers tilladelse, hvis medlemmer af ledelsen eller direktion eller, hvis formidleren drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, den eller de for formidleren ledelsesansvarlige, ikke opfylder kravene i lovforslagets § 9, da opfyldelsen af disse bestemmelser er en betingelse for, at Finanstilsynet kan meddele tilladelse efter lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 2. Hvis et ledelsesmedlem eller en ledelsesansvarlig ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed, vil Finanstilsynet kunne inddrage forsikringsformidlerens eller genforsikringsformidlerens tilladelse. Om det nærmere indhold af bestemmelserne henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 9.

Inddragelse af tilladelse med henvisning til, at bestemmelserne i lovforslagets § 9 ikke er opfyldt, forudsætter, at Finanstilsynet har meddelt en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler påbud om at afsætte direktøren eller har meddelt et medlem af bestyrelsen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler påbud om at nedlægge hvervet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Hvis forsikringsformidleren eller genforsikringsformidleren ikke har afsat direktøren, eller bestyrelsesmedlemmet ikke har nedlagt hvervet inden for den fastsatte frist, vil tilladelsen kunne blive inddraget. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 27, stk. 5 og 9. Dette skyldes, at Finanstilsynet som offentlig myndighed er underlagt et proportionalitetsprincip, hvilket betyder, at den mindst indgribende beføjelse altid skal anvendes.

En indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, er ikke omfattet af den foreslåede påbudsbestemmelse i lovforslagets § 27. Dette skyldes, at en enkeltmandsvirksomhed er en personligt drevet virksomhed og ikke en juridisk person. Virksomheden er således identisk med indehaveren, der som følge heraf ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem kan afsættes eller nedlægge sit hverv. I tilfælde hvor en indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke længere lever op til kravene i § 9, kan Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 29, stk. 1, nr. 6, derfor inddrage tilladelsen til at udøve forsikringsformidling uden forudgående påbud. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til denne bestemmelses stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 3, når der er rejst tiltale mod indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, for overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at personen ikke opfylder kravene i § 9, stk. 1, nr. 3.

Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at udøve forsikringsformidling og genforsikringsformidling, når formidleren er en enkeltmandsvirksomhed, allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst mod indehaveren i en sag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, og indtil straffesagen er afsluttet, hvis en domfældelse vil indebære, at indehaveren ikke længere vil opfylde kravene i § 9, stk. 1, nr. 3. Det er en forudsætning for at kunne inddrage tilladelsen efter stk. 1, nr. 6, at der er rejst tiltale mod den pågældende indehaver.

Den foreslåede bestemmelse svarer til lovforslagets § 27, stk. 7, som giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der ikke er en enkeltmandsvirksomhed, midlertidigt at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem midlertidigt at nedlægge sit hverv allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 27, stk. 3.

En indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler kan ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, i tilfælde af at der er rejst tiltale mod den pågældende. Konsekvensen af, at der rejses tiltale mod en indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, er derfor, at Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 29, stk. 1, nr. 6, kan inddrage tilladelsen til at udøve forsikringsformidling og genforsikringsformidling.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 7*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 3, når formidleren, groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov og regler fastsat i medfør af loven eller regler udstedt i medfør heraf eller forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet. Hvis en formidler ikke efterkommer et påbud fra Finanstilsynet om at afsætte sin direktør, jf. § 27, stk. 6, vil dette være en grov tilsidesættelse af formidlerens pligter efter denne lov.

Bestemmelsen giver derved Finanstilsynet mulighed for at inddrage tilladelsen, hvis indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler groft eller gentagne gange har overtrådt specifikke bestemmelser i loven og regler fastsat i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet. Inddragelsen af tilladelsen må kun ske, hvis der ikke findes en mindre vidtgående reaktion, som vil kunne opnå samme resultat.

Det foreslås i *stk. 2*, at inddragelse af tilladelse, jf. stk. 1, nr. 4 og 5, skal offentliggøres af Finanstilsynet. I lovforslaget er der ikke angivet et tidspunkt for, hvornår Finanstilsynet skal offentliggøre inddragelsen af tilladelsen. Det er dog hensigten, at offentliggørelsen som udgangspunkt sker senest dagen efter, at der er truffet afgørelse om at inddrage tilladelsen. Finanstilsynet orienterer forinden den pågældende formidler,

hvis navn vil fremgå af offentliggørelsen, om den forestående offentliggørelse, således at formidleren har mulighed for at kunne forberede sig herpå.

Der kan alene ske offentliggørelse af navnet på en formidler, der er en juridisk person. For så vidt angår interessentskaber, hvor en eller flere interessenter er fysiske personer, er disse omfattet af begrebet personoplysninger i henhold til persondataloven. Det bemærkes, at oplysninger om, at fysiske personer har overtrådt lovgivningen, hvormed en tilladelse er inddraget, er at anse for oplysninger om andre rent private forhold i henhold til § 8 i persondataloven. Der kan som udgangspunkt ikke inden for rammerne i persondataloven ske offentliggørelse af sådanne oplysninger, som beskrevet i lovforslaget. I nogle tilfælde kan der godt ske videregivelse i form af offentliggørelse i medfør af persondatalovens § 8, stk. 2, nr. 2. Fravigelsen af persondataloven består i, at der som udgangspunkt altid vil ske offentliggørelse, hvorfor den konkrete vurdering, som forudsættes i persondataloven, fraviges. Den foreslåede bestemmelse udgør således en fravigelse af reglerne i persondataloven. Artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesdirektivet) fastsætter bl.a., at behandling af personoplysninger kan finde sted, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller henhørende under offentlig myndighedsudøvelse, som den registeransvarlige eller en tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, har fået pålagt. Det vurderes, at den foreslåede fravigelse ligger inden for databeskyttelsesdirektivets rammer.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet sletter virksomhederne fra det offentlige register, når tilladelsen er inddraget efter *stk. 1*.

Det foreslås i *stk. 4*, at inddragelse af tilladelse i henhold til *stk. 1*, nr. 5, på baggrund af manglende opfyldelse af kravene i § 9, stk. 1, nr. 2-5, og inddragelse i henhold til *stk. 1*, nr. 6, kan af indehaveren af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at inddragelse af tilladelse er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Den foreslåede bestemmelse afskærer ikke den pågældende indehaver, som en afgørelse om inddragelse af tilladelse retter sig mod, fra selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene tillægges som udgangspunkt ikke opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde tilladelsen, mens sagen verserer for retten.

Den foreslåede bestemmelse svarer til lovforslagets § 27, stk. 8, som giver mulighed for at prøve påbud om, at en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler skal afsætte en direktør, eller påbud om, at et bestyrelsesmedlem skal nedlægge sit hverv, ved domstolene.

Baggrunden for det foreslåede *stk. 4* er, at en indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler er identisk med formidleren og derfor ikke kan afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, når indehaveren ikke opfylder kravene om hæderlighed i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 2-5, eller i de tilfælde hvor der rejses tiltale mod en indehaver af en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 3.

Konsekvensen af manglende opfyldelse af kravene i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 2-5, eller af at der rejses

tiltale mod indehaveren, er derfor, at Finanstilsynet kan inddrage indehaverens tilladelse til at udøve forsikringsformidling eller genforsikringsformidling, jf. lovforslagets § 29, stk. 1, nr. 6.

Af retssikkerhedsmæssige årsager foreslås det med lovforslagets § 29, stk. 4, at Finanstilsynets inddragelse af tilladelse i henhold til lovforslagets § 29, stk. 1, nr. 6, kan forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet.

Til § 30

Det foreslås, at Finanstilsynet kan slette registreringen af en accessoriske forsikringsformidler, der er registreret i Finanstilsynets register, jf. § 5, stk. 1, i de tilfælde, som er nævnt i nr. 1-7.

Bestemmelsen er ny, og gennemfører artikel 3, stk. 4, 6. afsnit i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at en accessorisk forsikringsformidler vil blive slettet fra registreret, hvis den pågældende anmoder herom. Det er en betingelse for sletningen fra registreret, at virksomheden ophører med at udøve accessorisk forsikringsformidling.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at en accessorisk forsikringsformidler vil blive slettet fra registreret, hvis den pågældende ikke udøver accessorisk forsikringsformidling senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har foretaget registreringen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at en accessorisk forsikringsformidler vil blive slettet fra registreret, hvis den pågældende ikke har udøvet virksomhed som accessorisk forsikringsformidler i en samlet periode på over 6 måneder.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at en accessorisk forsikringsformidler vil blive slette fra registreret, hvis den accessoriske forsikringsformidler har opnået registrering på baggrund af urigtige eller vildledende oplysninger eller på anden uretmæssig vis. Det er en forudsætning, at oplysningerne har haft en vis betydning for Finanstilsynets beslutning. Endvidere er det en forudsætning, at oplysningerne har været bevidst urigtige. Er det sidste ikke tilfældet, må Finanstilsynet vurdere forholdet efter forslaget til nr. 5.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at en accessorisk forsikringsformidler vil blive slettet fra registreret, hvis den pågældende ikke længere opfylder betingelserne for at blive registreret, jf. § 4, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at en accessorisk forsikringsformidler bliver slettet fra registeret, hvis virksomheden groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet.

Til § 31

§ 49 i den gældende lov om forsikringsformidling omhandler Finanstilsynets tavshedspligt og undtagelserne til denne samt forbud mod, at Finanstilsynets medarbejdere har anden beskæftigelse eller deltager i spekulationsforretninger og Finanstilsynets direktørs engagementer eller sikkerhedsstillelser.

Den foreslåede bestemmelse nyaffatter den del af § 49, der vedrører Finanstilsynets tavshedspligt ved at erstatte henvisningen til § 354 i lov om finansiel virksomhed med en affattelse af bestemmelsen i § 354 i lovforslaget med de fornødne tilpasninger.

Forslaget gennemfører artikel 13 i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynets ansatte efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme

gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Ved fortrolige oplysninger i den foreslåede bestemmelses forstand forstås oplysninger om en virksomheds forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt andre oplysninger, som efter deres karakter er fortrolige. Oplysninger, som efter deres karakter er offentlige, f.eks. regnskaber og fondsbørsmeddelelser, er ikke omfattet af tavshedspligten. Tilsvarende gælder oprindeligt fortrolige oplysninger, som uden om tilsynet er blevet offentliggjort af andre kanaler i en grad, at det er blevet almindeligt kendt.

Ved oplysninger, der efter deres karakter er fortrolige, forstås, oplysninger, der ikke direkte relaterer sig til enkelte kunders eller virksomheders forhold. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om økonomiske eller forretningsmæssige forhold for personer og selskaber, som ikke er kunder i egentlig forstand, men som f.eks. kautionerer for kunder, har ejerandele i virksomhedens kunder eller på anden vis har en personlig, økonomisk eller forretningsmæssig tilknytning til kunder uden selv at være det.

Tavshedspligten er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Derudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at Finanstilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomhederne og kunderne kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Stk. 1 er ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, eksempelvis årsberetninger m.v., når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres. Begrundelsen for dette er, at når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres i den summariske eller sammenfattede form, da vil oplysningerne ikke længere anses for at være fortrolige.

Begrebet tilsynsvirksomhed skal ses i forhold til de pligter, der er pålagt Finanstilsynet i medfør af lovforslagets kapitel 8. Det medfører bl.a., at sager, der relaterer sig til tilsynsforpligtelsen i § 22, hvorefter Finanstilsynet påser overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør heraf, er omfattet af tilsynsvirksomheden. I modsætning hertil er oplysninger, som Finanstilsynet modtager som led i sin reguleringsvirksomhed og informationsvirksomhed ikke omfattet. Udstedelse af bekendtgørelser med hjemmel i loven er eksempelvis ikke omfattet af tilsynsvirksomheden.

Tavshedspligten omfatter også fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager i forbindelse med sin tilsynsvirksomhed fra udenlandske myndigheder.

Derudover er eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne, samt personer, der er ansat i virksomheder, som Finanstilsynet har indgået kontrakt med om udførelsen af serviceopgaver som led i tilsynets drift, også er omfattet af bestemmelsen om tavshedspligt. Serviceopgaver som led i driften vil f.eks. være rengøring, vagttjeneste, reparation og vedligeholdelse af elektronisk materiel og kantinedrift.

Der vil som udgangspunkt være aktindsigt i oplysninger, der ikke er omfattet af den særlige tavshedspligt, uanset om disse findes i en sag, som udelukkende vedrører forbrugerområdet eller om de findes i andre sager i Finanstilsynet, som er omfattet af tilsynets generelle tavshedspligt. Hvis der for eksempel ønskes aktindsigt i oplysninger, som findes i en tilsynssag, som i øvrigt ikke vedrører god skik, vil oplysningerne vedrørende god skik blive ekstraheret fra denne sag og udleveret, mens resten af sagen vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt.

Når Finanstilsynet anmoder en virksomhed om en redegørelse, vil Finanstilsynet sædvanligvis angive de

relevante bestemmelser i den finansielle lovgivning, som vil være tema for redegørelsen. Virksomheden vil heraf kunne udlede om de oplysninger, som den efterfølgende afgiver til Finanstilsynet, vil kunne udleveres i forbindelse med en begæring om aktindsigt. Ligeledes vil Finanstilsynet ved en inspektion, som specifikt vedrører forbrugerreglerne, særligt gøre virksomheden opmærksom på, at materiale, som indsendes til Finanstilsynet, og oplysninger, som afgives, vil være omfattet af aktindsigt med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens § 30.

Når Finanstilsynet træffer afgørelse i sager på forbrugerområdet, vurderer Finanstilsynet, hvorvidt virksomheden overholder de offentligretlige adfærdsregler. Derimod behandler Finanstilsynet ikke konkrete tvister mellem en forbruger og en virksomhed omfattet af denne lov. Derfor vil sagerne typisk ikke indeholde oplysninger om konkrete kundeforhold. Det kan dog ikke udelukkes, at der i visse sager findes sådanne oplysninger, for eksempel fordi kunden selv har indsendt dem til Finanstilsynet, eller fordi virksomheden i en redegørelse til Finanstilsynet har kommenteret en konkret sag, som har givet Finanstilsynet anledning til at undersøge virksomhedens praksis på et konkret område.

Hvis der søges aktindsigt i en sag, som indeholder oplysninger om konkrete kundeforhold, vil Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af aktindsigtsbegæringen skulle tage stilling til, om disse oplysninger kan udleveres. Drejer det sig om oplysninger om en privat kundes økonomiske forhold, vil disse oplysninger ikke kunne udleveres, idet der ikke er aktindsigt i enkeltpersoners private forhold, herunder økonomiske forhold, efter offentlighedslovens § 30, nr. 1.

Hvis Finanstilsynet modtager en aktindsigtsbegæring, som vil indebære udlevering af oplysninger om kunder, vil Finanstilsynet i overensstemmelse med praksis i sager om aktindsigt i oplysninger vedrørende privatpersoner eller juridiske personer, indhente en udtalelse fra den kunde, hvis oplysninger, der ønskes aktindsigt i. Hvis spørgsmålet om, hvorvidt der kan meddeles aktindsigt i konkrete kundeoplysninger, er af principiel karakter, vil Finanstilsynet forelægge sagen for Finanstilsynets bestyrelse, jf. lovforslagets § 22, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 2*, at samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, ikke berettiger de personer, som nævnt i *stk. 1*, til at videregive fortrolige oplysninger.

Da de fortrolige oplysninger i langt overvejende grad hidrører fra virksomhederne, vil det være mest korrekt og sikrest, at det er den pågældende virksomhed selv, der meddeler oplysningerne til tredjemand. Oplysninger om virksomhedens kunder kan kun videregives med disses samtykke.

Det foreslås i *stk. 3*, at fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en virksomhed omfattet af denne lov er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og hvis oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet under visse omstændigheder videregive fortrolige oplysninger til parterne i en civil retssag. Grunden til, at bestemmelsen ikke er medtaget i undtagelsesbestemmelsen i det foreslåede *stk. 4*, er, at bestemmelsen er atypisk i forhold til de i det foreslåede *stk. 4* opregnede undtagelser, da der ikke er tale om en myndighed eller lignende. Oplysninger om enkeltpersoners forhold kan ikke videregives. Fortrolighed med hensyn til oplysninger om tredjemand, der medvirker i forsøg på at redde en forvalter, gælder også efter, at denne medvirken er ophørt.

Det foreslås i *stk. 4*, at *stk. 1* ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives i henhold til de i nr. 1-16 opregnede undtagelser.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 1*, at fortrolige oplysninger kan videregives til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige

strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen på det finansielle område. Afgørelsen af, om der foreligger en overtrædelse af tilsynslovgivningen eller straffeloven, kræver ofte en grundig efterforskning og bevisbedømmelse. Som følge heraf kan fortrolige oplysninger også videregives til brug for efterforskningen af en formodet lovovertrædelse af tilsynslovgivningen eller straffeloven.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 2*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, jf. dog stk. 9. Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. lovforslagets stk. 9.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 3*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet. Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet videregive oplysninger til Erhvervsankenævnet, som er klageinstans for afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven, regler udstedt i medfør af loven m.v., jf. lovforslagets § 37. Indbringes Finanstilsynets afgørelse for domstolene, kan oplysningerne også videregives til domstolene.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 4*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Folketingets Ombudsmand. Vælger en part i en sag at klage over en afgørelse, der er afsagt af Finanstilsynet, til Folketingets Ombudsmand, og vurderer ombudsmanden, at klagen giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse, vil ombudsmanden både skulle bedømme, om en afgørelse er i strid med det regelsæt, som Finanstilsynet har truffet sin afgørelse på baggrund af, og om Finanstilsynet i sin sagsbehandling har handlet i strid med god forvaltningskik. I forbindelse med ombudsmandens prøvelse af en sag, vil Finanstilsynet være forpligtet til at meddele ombudsmanden de oplysninger samt udlevere de dokumenter m.v., som forlanges af ombudsmanden.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 5*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til en parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog stk. 8 og 9. Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. stk. 8 og 9.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 6*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelseskommissioner nedsat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommissioner, jf. dog stk. 8 og 9. Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. stk. 8 og 9.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 7*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Statsrevisorerne og Rigsrevisionen. Fortrolige oplysninger kan videregives til disse institutioner på baggrund af deres rolle i den parlamentariske kontrol med forvaltningen. Statsrevisorerne og Rigsrevisionen kan således indhente alle oplysninger, der er i Finanstilsynets besiddelse, og som skønnes af betydning for deres arbejde.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 8*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til skifteretten, jf. dog stk. 8, andre myndigheder, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for en virksomhed omfattet af denne lov, og kurator, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en virksomhed omfattet af denne lov, under forudsætning af, at modtagerne af oplysninger har behov herfor til varetagelse af deres opgaver.

I lovforslaget findes der ikke regler om en særlig procedure for afvikling af virksomheder omfattet af

loven. Derfor vil det kun være skifteretten og kurator, som Finanstilsynet vil kunne videregive oplysninger til i henhold til denne bestemmelse. Det er en forudsætning for at videregive oplysningerne, at de pågældende modtagere har behov herfor til varetagelse af deres opgaver. Har personerne derfor ikke selv redegjort nærmere for deres behov for at indhente oplysningerne, eller finder Finanstilsynet ikke, at vedkommende har givet en fyldestgørende redegørelse herfor, vil Finanstilsynet spørge nærmere ind til behovet for indhentelse af oplysningerne, før at Finanstilsynet træffer endelig beslutning om at udlevere disse.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan således alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 9*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog stk. 8, Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov, jf. dog stk. 8. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske, under forudsætning af at modtageren har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver.

Den foreslåede bestemmelse giver mulighed for, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i kraft af styrelsens egenskab af ansvarlig tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen. Ved efterlevelse af selskabslovgivningen menes de regler, som Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med, herunder f.eks. bestemmelser i selskabsloven, fondslovgivningen osv. Det er i den forbindelse et krav, at videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, dvs. at der er et legitimt formål med videregivelsen, og at Erhvervsstyrelsen har behov for oplysningerne til varetagelsen af styrelsens opgaver.

Den foreslåede bestemmelse giver endvidere mulighed for, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i kraft af, at Erhvervsstyrelsen har ansvaret for det offentlige tilsyn med revisorer og revisionsvirksomheder, jf. § 32 i lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder, og i den forbindelse kan iværksætte undersøgelser. I den forbindelse er det endvidere fundet relevant, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger direkte til Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet inden for deres respektive ansvarsområder.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 10*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, med udførelsen af deres tilsynsopgaver, under forudsætning af at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog stk. 8 og 9. Ved anvendelsen af denne bestemmelse finder det foreslåede stk. 8 og 9 anvendelse.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 11*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til tilsynsmyndigheder i andre lande inden for EU/EØS, der har ansvaret for tilsyn med virksomheder omfattet af denne lov samt myndigheder og organer, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for virksomheder omfattet af denne lov, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov, under forudsætning af, at modtagerne af oplysninger har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Med den foreslåede bestemmelse får Finanstilsynet hjemmel til at udveksle oplysninger med myndigheder inden for EU/EØS, som har tilsynet med virksomheder omfattet af denne lov.

Med forslaget sikres det, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til de tilsvarende myndig-

heder, organer m.v., som varetager de omhandlede funktioner i andre EU/EØS-lande m.v. Tilsvarende får Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til organer, der medvirker til likvidation, konkursbehandling m.v. Dette vil eksempelvis være organer svarende til skifteretten i Danmark. Det kan også være andre organer, som i det pågældende land medvirker til afvikling af en virksomhed omfattet af loven, ligesom Finansiell Stabilitet og Nationalbanken i Danmark medvirker til afviklingen af finansielle virksomheder.

Med bestemmelsen vil Finanstilsynet også kunne videregive oplysninger til personer, der i det pågældende land er ansvarlige for den lovpligtige revision af virksomheder omfattet af loven. I forhold til kravet om, at modtageren skal have behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver, henvises til bemærkningerne til forslaget i stk. 4, nr. 8.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 12*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til organer i andre EU/EØS-lande m.v., der er ansvarlige for at påvise overtrædelser af selskabsretten, under forudsætning af, at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver, og at videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog stk. 9. Ved selskabsretten menes de regler, som myndigheder i andre lande svarende til Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med, herunder f.eks. bestemmelser i selskabsloven, fondslovgivningen osv.

I modsætning til forslaget til stk. 4, nr. 11, regulerer denne bestemmelse de organer i et land inden for EU/EØS, der fører tilsyn med organer, der medvirker til afvikling af en virksomhed omfattet af loven og personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af loven.

Som nævnt i bemærkningerne til forslagets stk. 4, nr. 11, kan der være flere organer i et andet land inden for EU/EØS, der medvirker til afviklingen af en virksomhed omfattet af loven.

I forhold til kravet om, at modtageren skal have behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver, henvises til bemærkningerne til forslagets stk. 4, nr. 8. Ved brug af undtagelsen er det ligeledes en betingelse, at organerne kan redegøre for, at oplysningerne er til brug for at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet. Ved anvendelsen af bestemmelsen finder det foreslåede stk. 8 endvidere anvendelse, hvorfor videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, alene kan ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 13*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til sagkyndige, som bistår myndigheder i andre EU/EØS-lande m.v., der fører tilsyn med organer, der medvirker ved likvidation eller konkursbehandling for virksomhed omfattet af denne lov, eller lignende procedurer, og myndigheder, der fører tilsyn med personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov, under forudsætning af, at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog stk. 8.

Ligesom Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet, sikres det med den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til sagkyndige, der bistår de tilsvarende myndigheder, organer m.v., som varetager de omhandlede funktioner i andre EU/EØS-lande m.v.

Ved anvendelsen af bestemmelsen finder det foreslåede stk. 9 endvidere anvendelse. Det medfører, at videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, alene kan ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Endvidere skal det meddeles de myndigheder, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige, som oplysningerne vil blive videresendt til.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 14*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. I henhold til artikel 226 i TEUF kan Europa-Parlamentet, efter anmodning fra en fjerdedel af sine medlemmer, nedsætte et midlertidigt undersøgelsesudvalg, der skal undersøge påstande om overtrædelser eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten. For at kunne foretage de hjemlede undersøgelser er det nødvendigt, at undersøgelsesudvalget har adgang til at få udleveret fortroligt materiale.

Det fremgår af artikel 198 i Europa-Parlamentets forretningsorden (juli 2014), at Europa-Parlamentet kan anvende bestemmelsen til at nedsætte et undersøgelsesudvalg til at undersøge påstande om overtrædelser af EU-retten eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten, hvad enten disse skulle være begået af en EU-institution eller et EU-organ, af en offentlig myndighed i et medlemsland eller af personer, som i henhold til EU-retten er bemyndiget til at anvende denne. Bestemmelsens krav om, at undersøgelsesudvalget skal være nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF betyder, at andre former for undersøgelsesorganer ikke kan få oplysninger om fortrolige forhold i henhold til denne bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 15*, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB), Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) samt organer etableret af disse under forudsætning af, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Tilsynsmyndighederne er oprettet af Kommissionen i samarbejde mellem de finansielle tilsynsmyndigheder i andre EU/EØS-lande m.v. I forbindelse med det daglige internationale samarbejde er det nødvendigt at have mulighed for at kunne videregive fortrolige oplysninger til disse tilsynsmyndigheder.

Videregivelsen af fortrolige oplysninger er dog betinget af, at tilsynsmyndighederne har behov for oplysningerne til brug for varetagelsen af deres opgaver.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 16*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til de færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område under forudsætning af, at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver, jf. dog stk. 8.

Ved anvendelsen af bestemmelsen finder det foreslåede stk. 9 endvidere anvendelse, hvorfor videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet EU/EØS-land m.v., alene kan ske, hvis myndighederne har givet deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Det foreslås i *stk. 5*, at alle, der i henhold til stk. 3 og 4, modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, med hensyn til disse oplysninger er undergivet den tavshedspligt, som er nævnt i stk. 1. Med den foreslåede bestemmelse bliver den, der modtager oplysninger fra Finanstilsynet i medfør af en af de undtagelser, som er nævnt i forslaget til stk. 3 og 4, omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt, i det omfang der er tale om fortrolige oplysninger. Bestemmelsen indebærer ikke indskrænkninger i grundlæggende principper inden for retsplejen. Bestemmelsen har derfor bl.a. ingen indflydelse på en forsvarers ret til at blive gjort bekendt med sagens materiale, jf. herved det foreslåede stk. 4, nr. 1. Når Finanstilsynet videre giver denne type oplysninger skal Finanstilsynet samtidig orientere modtager om, at det er fortrolige oplysninger omfattet af § 31.

Det foreslås i *stk. 6*, at fortrolige oplysninger, som er modtaget i medfør af stk. 4, nr. 15, uanset tavsheds-

pligten som nævnt i stk. 5, kan udveksles direkte mellem på den ene side Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Som udgangspunkt er alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, undergivet den tavshedspligt, som påhviler Finanstilsynet med hensyn til disse oplysninger. Der indsættes ved den foreslåede ændring en særlig bestemmelse, som sikrer, at fortrolige oplysninger modtaget fra Finanstilsynet kan udveksles direkte mellem på den ene side de europæiske tilsynsmyndigheder og organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Bestemmelsen stammer fra forordningerne, og gengivelsen i lovforslaget er alene begrundet i praktiske hensyn.

Det foreslås i *stk. 7*, at de fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, kun må anvendes i forbindelse med tilsynshvervet, til pålæggelse af sanktioner eller hvis tilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene. Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet alene må anvende fortrolige oplysninger, som led i varetagelsen af Finanstilsynets opgaver efter lovgivningen.

Det foreslås i *stk. 8*, at videregivelse efter stk. 4, nr. 5, 6, 8-13 og 16, af fortrolige oplysninger, der hidrører fra andre EU/EØS-lande m.v., endvidere alene kan ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Ved videregivelse af oplysninger efter stk. 4, nr. 11 og 13, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videresendt til med angivelse af de sagkyndiges beføjelser. Ved afgivelse af fortrolige oplysninger i medfør af den foreslåede bestemmelse vil det kræve, at Finanstilsynet på forhånd specifikt informerer myndighederne om, hvilke oplysninger de har tænkt sig at videregive og til hvilket formål. Kravet om udtrykkelig tilladelse betyder, at en stiltiende eller indirekte tilladelse ikke er tilstrækkelig. Ud over kravet om indhentelse af udtrykkelig tilladelse vil Finanstilsynet i de tilfælde, hvor der sker videregivelse af fortrolige oplysninger, ud over at indhente en udtrykkelig tilladelse, også være forpligtet til at oplyse hvilke sagkyndige, oplysningerne vil blive videregivet til, og hvilke beføjelser den sagkyndige person har.

Det foreslås i *stk. 9*, at videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af stk. 4, nr. 2, 5, 6 og 10, alene kan ske, hvis de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i det medlemsland, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, hvor oplysningerne er modtaget enten fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB), Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) eller Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) og organer etableret under disse samt i henhold til denne lov, bestemmelser udstedt i medfør af denne lov, artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, bestemmelser udstedt i medfør af denne lov, artikel 31, 35 og 36 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) samt artikel 31 og 36 i forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), jf. *stk. 9, nr. 1*, eller fra myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med virksomheder omfattet af denne lov, myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, organer, der medvirker ved likvidation eller konkursbehandling af virksomheder omfattet af denne lov, eller lignende procedurer, og personer,

der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov, jf. *stk. 9, nr. 2*.

Til § 32

§ 49 i den gældende lov om forsikringsformidling, som henviser til § 354 g i lov om finansiel virksomhed, medfører, at der i dag er et forbud mod videregivelse af oplysninger om en person, der har lavet en indberetning til Finanstilsynets whistleblowerordning.

Den foreslåede bestemmelse i § 32 nyaffatter § 49 ved at erstatte henvisningen til § 354 g i lov om finansiel virksomhed med en affattelse af bestemmelsen med de nødvendige tilpasninger.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 35, stk. 2, nr. 3, i forsikringsdistributionsdirektivet og gennemfører desuden den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (bankpakke 6).

Det fremgår af lovforslagets § 31, stk. 1, at Finanstilsynets ansatte er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver, som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på tilsynets vegne. Tavshedspligten gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Tavshedspligtsbestemmelsen i lovforslagets § 31 medfører bl.a., at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager er begrænset, jf. § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen. Tavshedspligtsbestemmelsen i lovforslagets § 31 begrænser dog ikke parter ret til aktindsigt efter forvaltningsloven, jf. § 9, stk. 2, i forvaltningsloven.

Det fremgår udtømmende af forslaget til § 36, hvem der anses som part i forhold Finanstilsynets afgørelser efter denne lov. Det særlige partsbegreb afviger fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb og er nødvendigt for at undgå en udhulning af Finanstilsynets tavshedspligt, da parter adgang til aktindsigt efter forvaltningsloven ikke tilsidesættes af tavshedspligtsreglerne.

Den foreslåede bestemmelse er en særregel, der udvider tavshedspligten i forhold til oplysninger om personer, der indberetter overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet, således at heller ikke parter vil kunne få aktindsigt i personoplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomheds, herunder en ansats, overtrædelse eller potentielle overtrædelse af reglerne på det finansielle område til Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynets ansatte ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med.

Lovforslaget medfører bl.a., at oplysninger om en person, der har indberettet en virksomhed eller en person for overtrædelse af den finansielle regulering for så vidt angår indberetningen, ikke er undergivet aktindsigt i medfør af forvaltningsloven eller reglerne om underretning i medfør af retssikkerhedsloven.

Oplysninger om en person skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i § 3, nr. 1, i lov om behandling af personoplysninger, hvorefter personoplysninger omfatter enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Bestemmelsen omfatter bl.a. oplysninger, som identificerer personen, der indberetter overtrædelser, i form af oplysninger om dennes identitet, eller enhver oplysning, der indirekte gør det muligt at udlede dennes identitet.

Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres,

er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelsen af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Bestemmelsen vil kun kunne finde anvendelse i sager om indberetning af overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet indberettet af en person om en virksomhed under tilsyn af Finanstilsynet, herunder ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheder, der er under tilsyn.

Bestyrelsens eller ansattes indberetning til Finanstilsynet vil ikke være i strid med tavshedspligten i den foreslåede bestemmelse eller § 132 i selskabsloven.

Såvel overtrædelser som potentielle overtrædelser, f.eks. i tilfælde hvor en indberetning ikke fører til yderligere sagsbehandlingsskridt eller i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at der ikke er tale om en overtrædelse af reglerne på det finansielle område, er omfattet af forslaget.

Det er et krav, at overtrædelserne vedrører regler, som er under Erhvervsministeriets ressortområde, som vedrører det område, som er under tilsyn af Finanstilsynet, forstået som love, bekendtgørelser og direkte gældende EU-retlig regulering, herunder forordninger og direkte gældende niveau 2-regulering (f.eks. bindende tekniske standarder).

Forslaget medfører, at Finanstilsynets ansatte – med de undtagelser der følger af stk. 2 – er forpligtet til ikke at videregive oplysninger om personer, der til Finanstilsynet indberetter overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering. Forslaget udgør en specialregel (*lex specialis*) i forhold til de almindeligt gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven. Hvis en part f.eks. har ret til aktindsigt efter forvaltningsloven, vil Finanstilsynet i medfør af lovforslaget være forpligtet til enten ikke at videregive eller at anonymisere enhver oplysning, der gør det muligt at identificere personen, der har indberettet overtrædelserne.

Forslaget ændrer ikke på, at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager som følge af bestemmelsens ordlyd er begrænset i henhold til § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen, og adgangen til indsigt efter persondataloven er som følge af bestemmelsens ordlyd begrænset i henhold til § 32, stk. 2, i persondataloven.

Ligeledes vil det i henhold til forslaget f.eks. ikke være tilladt for Finanstilsynet at videregive personoplysninger om en person, der har indberettet en overtrædelse af den finansielle regulering, i forbindelse med en eventuel underretning forud for gennemførelsen af en beslutning om iværksættelse af et tvangsindgreb efter § 5 i retssikkerhedsloven.

Det foreslås i *stk. 2*, at *stk. 1* ikke er til hinder for, at oplysninger videregives i medfør af § 31, stk. 4.

Dette er f.eks. i forhold til videregivelse til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen m.v.

Videregivelse i forbindelse med retssager anlagt af den virksomhed eller den ansatte, om hvem der er blevet indberettet overtrædelser af, vedrørende f.eks. bagvaskelse, æreskrænkelser, osv., er ikke omfattet af § 31, stk. 4. Det vil følgelig i disse tilfælde ikke være tilladt for Finanstilsynet at videregive personoplysninger omfattet af det foreslåede § 32, stk. 1, til den virksomhed eller den ansatte, der er blevet indberettet om.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* endvidere ikke er til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde,

videregives til en virksomhed i forbindelse med sager omfattet af §§ 11, 12, 15 og 16, når kunden har givet samtykke til videregivelsen.

Det foreslås således, at Finanstilsynet i disse angivne typer af sager skal kunne videregive personoplysninger om en kunde til en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler, hvis kunden samtykker til videregivelsen.

Det er en betingelse for, at Finanstilsynet kan videregive personoplysninger om en kunde, at denne har givet samtykke til videregivelsen. Bestemmelsen stiller ikke formkrav til dette samtykke, men Finanstilsynet bør tilstræbe at indhente et skriftligt samtykke fra den berørte kunde for at sikre dokumentation for, at Finanstilsynet berettiget kan videregive en personoplysning.

Personoplysninger skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i § 3, nr. 1, i lov om behandling af personoplysninger, hvorefter personoplysninger omfatter enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Dette omfatter bl.a. oplysninger, som identificerer personen, der indberetter overtrædelsen, i form af oplysninger om dennes identitet eller enhver oplysning, der indirekte gør det muligt at udlede dennes identitet. Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelse af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende, enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Som det fremgår af bemærkningerne til stk. 1, er den foreslåede bestemmelse en specialregel (lex specialis) i forhold til de almindeligt gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven. Dette forslag ændrer ikke herpå. Finanstilsynet vil derfor være forpligtet til enten ikke at videregive eller at anonymisere enhver oplysning, der gør det muligt at identificere personen, der har indberettet overtrædelsen – også selvom personen i medfør af det foreslåede stk. 3 har givet sit samtykke til videregivelsen af personoplysninger om denne til en finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 4*, at alle, der i henhold til stk. 3, modtager personoplysninger, er undergivet den tavshedspligt, som er nævnt i stk. 1, for så vidt angår disse oplysninger. Dette svarer til, hvad der gælder efter det foreslåede § 31, stk. 5.

Den gældende § 49, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, videreføres uændret med det foreslåede stk. 4.

Til § 33

§ 49 a i den gældende lov om forsikringsformidling regulerer offentliggørelse af reaktioner, givet til en virksomhed, efter den gældende lovs § 44, stk. 2, og givet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse.

Den foreslåede bestemmelse viderefører med sproglige ændringer § 49 a i loven, ligesom den foreslåede bestemmelse indeholder præciseringer af § 49 a, så bestemmelsen svarer til, hvad der i øvrigt gælder på det finansielle område.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 32 i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at reaktioner givet til en virksomhed omfattet af denne lov i henhold til § 22, stk. 2, i nærværende lovforslag, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse skal offentliggøres med angivelse af navnet på virksomheden. Offentliggørelse skal ske på både virksomhedens og Finanstilsynets hjemmeside.

Med virksomhedens hjemmeside menes den hjemmeside, som virksomheden normalt anvender til kommunikation med kunder m.v. Det er ikke afgørende, om virksomheden selv ejer hjemmesiden. Kom-

munikerer virksomheden eksempelvis via en koncernhjemmeside, er det denne hjemmeside, der skal anvendes. Retter reaktionen sig eksempelvis mod et datterselskab i en koncern, er det på datterselskabets hjemmeside, at reaktionen skal offentliggøres, uanset om hjemmesiden måtte være ejet af moderselskabet eller et koncernforbundet selskab. Virksomhedens offentliggørelse af reaktionen skal ske med et link på forsiden. Med forsiden menes hjemmesidens indgangsside eller den side, som er tænkt til at være den første side, som man kommer ind på, når man vil anvende virksomhedens hjemmeside. Det skal af linket (og en eventuel dertil knyttet tekst) tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Kommentarerer virksomheden reaktionen, skal dette ske i forlængelse af reaktionen, og kommentarerne skal være klart adskilt fra denne.

Har virksomheden ikke en hjemmeside, skal offentliggørelse alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Af forslaget følger, at virksomhedens offentliggørelse af reaktionen skal ske hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter, at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder. Ved offentliggørelsen af reaktionen skal lov om kapitalmarkeder iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse.

Skal virksomheden efter markedsmisbrugsforordningen offentliggøre intern viden, jf. artikel 17 i forordningen, skal offentliggørelse af reaktionen eller beslutningen afvente selskabsmeddelelsen. Kan virksomheden udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for virksomheden at offentliggøre forholdet, jf. artikel 17, stk. 4 og 5, i forordningen, vil Finanstilsynets offentliggørelse skulle afvente, at hensynet bag udsættelsen bortfalder. Fjernelse af reaktionen fra virksomhedens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i tre måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

I lovforslaget er der ikke angivet et tidspunkt for, hvornår Finanstilsynet skal offentliggøre en reaktion. Det er dog hensigten, at offentliggørelsen som udgangspunkt sker senest dagen efter, at der er truffet afgørelse eller beslutning om at meddele reaktionen. Finanstilsynet orienterer forinden den pågældende virksomhed, hvis navn vil fremgå af offentliggørelsen, om den forestående offentliggørelse, således at virksomheden har mulighed for at kunne forberede sig herpå.

Der kan alene ske offentliggørelse af navnet på en virksomhed, der er en juridisk person. Derimod kan der ikke offentliggøres reaktioner med navns nævnelse, som angår fysiske personer. For så vidt angår interessentskaber, hvor en eller flere interessenter er fysiske personer, er disse omfattet af begrebet personoplysninger i henhold til persondataloven.

Det bemærkes, at oplysninger om, at fysiske personer har overtrådt lovgivningen og modtaget påbud og påtaler, er at anse for oplysninger om andre rent private forhold i henhold til § 8 i persondataloven. Der kan som udgangspunkt ikke inden for rammerne i persondataloven ske offentliggørelse af sådanne oplysninger, som beskrevet i lovforslaget. I nogle tilfælde kan der ske videregivelse i form af offentliggørelse i medfør af persondatalovens § 8, stk. 2, nr. 2. Fravigelsen af persondataloven består i, at der som udgangspunkt altid vil ske offentliggørelse, hvorfor den konkrete vurdering, som forudsættes i persondataloven, fraviges. Den foreslåede bestemmelse udgør således en fravigelse af reglerne i persondataloven. Artikel 7 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv nr. 95/46 af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (herefter databeskyttelsesdirektivet) fastsætter bl.a., at behandling af personoplysninger kan finde sted, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller henhørende under offentlig myndighedsudøvelse, som den registeransvarlige eller en tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, har fået pålagt. Det vurderes, at den foreslåede fravigelse ligger inden

for databeskyttelsesdirektivets rammer. Der er lagt vægt på, at de øvrige bestemmelser i persondataloven finder anvendelse.

Ved en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning, jf. § 22, stk. 2, i nærværende lovforslag, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, er det kun Finanstilsynet, som forpligtes til at offentliggøre en sådan beslutning på sin hjemmeside. Offentliggørelse skal ske i form af et resumé. Offentliggørelse skal ske med navns nævnelse, hvis beslutningen vedrører en juridisk person. Er der derimod tale om fysiske personer vil der ikke ske offentliggørelse. Herudover kan der ikke ske offentliggørelse, hvis offentliggørelse vil kunne skade den politimæssige efterforskning, eller hvis den vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden. Der skal derfor ved vurderingen af, om der skal ske offentliggørelse, foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse over for de betænkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til.

Oversendelse af sager til politimæssig efterforskning er en processuel beslutning, som ikke kan påklages. Det forudsættes, at offentliggørelse af en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning alene sker efter høring af den relevante politimyndighed. Det kan aftales med anklagemyndigheden, at visse sagskategorier kan offentliggøres uden forudgående høring. I forbindelse med Finanstilsynets bestyrelses behandling af sager om afgivelse af reaktioner træffer bestyrelsen også beslutning om offentliggørelse. Udkast til bestyrelsens reaktion vil derfor indeholde en indstilling vedrørende offentliggørelse.

Gør en eller flere af undtagelserne til offentliggørelsespligten sig gældende, vil dette således fremgå af udkastet til afgørelse. Undtagelserne til offentliggørelsespligten fremgår af den foreslåede § 33, stk. 4, jf. nærmere herom nedenfor. Indstilles det, at reaktionen offentliggøres, vil et udkast til pressemeddelelse blive vedlagt udkastet til reaktionen. Beslutningen om offentliggørelse er endelig og kan således ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Finanstilsynets bestyrelse kan blive mødt med krav om erstatning efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt. Dette vil kunne ske, hvis bestyrelsen træffer beslutning om offentliggørelse, men hvor en domstol efterfølgende vurderer, at der ikke skulle have været sket offentliggørelse, og at Finanstilsynet som følge af dette kan ifalde et erstatningsansvar. Udbetaling af en erstatning kræver dog bl.a., at virksomheden kan dokumentere, at den har lidt et økonomisk tab, der kan henføres direkte til den fejlagtige offentliggørelse. Bestyrelsens beslutning om offentliggørelse skal i det hele følge de almindelige forvaltningsretlige principper. Dertil kommer, at det følger af reglerne for bestyrelsens behandling af sager, at partens sædvanlige ret til partshøring i henhold til forvaltningsloven tillige omfatter udkastet til afgørelsen. Det betyder, at udkast til bestyrelsens reaktion i sin helhed skal sendes i partshøring hos de berørte virksomheder. Virksomheden vil i forbindelse med høringen få mulighed for at kommentere på selve indstillingen i relation til spørgsmålet om offentliggørelse, samt – hvis det indstilles, at reaktionen offentliggøres – hvilke oplysninger, virksomheden eventuelt finder, bør fjernes fra udkastet til pressemeddelelse inden offentliggørelse.

Vil en offentliggørelse med navn i en konkret sag ikke kunne ske, vil det fortsat være muligt for Finanstilsynet at offentliggøre afgørelsen i anonymiseret form. Det forudsætter dog, at man ikke ud fra beskrivelsen af sagens faktum med stor sandsynlighed kan udlede, hvilken virksomhed reaktionen vedrører. Det følger endvidere af bestemmelsen, at den også omfatter reaktioner givet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse samt beslutninger om at overgive sager efter lovforslaget eller regler udstedt i medfør af lovforslaget eller efter forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet til politimæssig efterforskning, som er truffet af Finanstilsynet, uden at sagen har været behandlet af Finanstilsynets bestyrelse. Finanstilsynet vil ved behandlingen af disse sager følge samme praksis som Finanstilsynets bestyrelse gør i tilsvarende sager, herunder også i forhold til eventuel høring af parten og den relevante politimyndighed. Derudover gælder i øvrigt reglerne om bl.a. erstatningspligt, anonymisering og aktindsigt i de pågældende sager, som beskrevet i bemærkningerne ovenfor.

Reaktioner givet i henhold til denne lovs § 22, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog stk. 3.

Indbringes en reaktion for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af Finanstilsynets offentliggørelse, og status samt det efterfølgende resultat af anken skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt. Status kan f.eks. være, at parten efterfølgende trækker sin klage tilbage, eller at sagen afvises, hvorimod status quo ikke skal offentliggøres.

Det foreslås i *stk. 2*, at reaktioner givet i henhold til lovforslagets § 22, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed, der ikke er under tilsyn, skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4. Bestemmelsen regulerer offentliggørelse af de reaktioner og overgivelse af sager til politimæssig efterforskning vedrørende virksomheder, der ikke er under tilsyn, dvs. de virksomheder, der ikke er omfattet af stk. 1.

Bestemmelsen i stk. 2 medfører, at ved reaktioner for virksomheder, der ikke er under tilsyn, vil der alene ske offentliggørelse fra Finanstilsynets side. Virksomheden skal derfor ikke selv offentliggøre reaktionen på virksomhedens hjemmeside. I lovforslaget er der ikke angivet et tidspunkt for, hvornår Finanstilsynet skal offentliggøre en reaktion. Det er dog hensigten, at offentliggørelsen som udgangspunkt sker dagen efter, at der er truffet afgørelse eller beslutning om at meddele reaktionen. Finanstilsynet orienterer forinden den pågældende virksomhed, hvis navn vil fremgå af offentliggørelsen, om den forestående offentliggørelse, således at virksomheden har mulighed for at kunne forberede sig herpå. Der kan alene ske offentliggørelse af navnet på en virksomhed, der er en juridisk person.

Med forslaget til *stk. 3, 1. pkt.*, får de virksomheder, der er omfattet af loven, pligt til at offentliggøre udfaldet af en straffesag på virksomhedens hjemmeside, når der er faldet fældende dom eller vedtaget bøde, ligesom Finanstilsynet skal offentliggøre sådanne resultater på Finanstilsynets hjemmeside. Det følger af forslaget til *stk. 3, 2. pkt.*, at i de tilfælde, hvor dommen ikke endelig, eller den er anket eller genoptaget, skal det fremgå af offentliggørelsen.

Det følger af forslaget til *stk. 3, 3. pkt.*, at offentliggørelsen skal ske på virksomhedens hjemmeside hurtigst muligt og senest 10 hverdage efter, der er faldet fældende dom eller vedtaget bøde eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder. Hvis den fældende dom eller afgørelse ikke er endelig, eller hvis den er anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Pligten til at offentliggøre domme og afgørelser gælder således, selvom en dom eller afgørelse ikke er endelig. Med virksomhedens hjemmeside menes den hjemmeside, som virksomheden normalt anvender til kommunikation med kunder m.v. Det er ikke afgørende, om virksomheden selv ejer hjemmesiden. kommunikerer virksomheden eksempelvis via en koncernhjemmeside, er det denne hjemmeside, der skal anvendes.

Retter dommen eller bøden sig eksempelvis mod et datterselskab i en koncern, skal offentliggørelse ske på datterselskabets hjemmeside, uanset om hjemmesiden måtte være ejet af moderselskabet eller et koncernforbundet selskab. Virksomhedens offentliggørelse af dommen eller bødevedtagelsen skal ske med et link på forsiden, jf. forslaget til *stk. 3, 4. pkt.* Med forsiden menes hjemmesidens indgangsside eller den side, som er tænkt til at være den første side, som kunderne m.v. kommer ind på, når de vil anvende virksomhedens hjemmeside. Det skal af linket (og en eventuel dertil knyttet tekst) tydeligt fremgå, om der er tale om en dom eller en bødevedtagelse.

Kommenterer virksomheden dommen eller bødevedtagelsen, skal dette ske i forlængelse af gengivelsen, og kommentarerne skal være klart adskilt herfra, jf. det foreslåede *stk. 3, 5. pkt.* Når virksomheden har

offentliggjort dommen eller bødevedtagelsen, skal virksomheden give Finanstilsynet meddelelse herom, herunder fremsende kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen eller bødevedtagelsen eller et resumé heraf på Finanstilsynets hjemmeside. Har virksomheden ikke en hjemmeside, sker offentliggørelse alene på Finanstilsynets hjemmeside. Fjernelse af informationerne fra virksomhedens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommende generalforsamling eller repræsentantskabsmøde, jf. det foreslåede *stk. 3, 6. pkt.*

Ved offentliggørelsen skal markedsmisbrugsforordningen iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse. Skal virksomheden efter markedsmisbrugsforordningen offentliggøre intern viden, jf. artikel 17 i forordningen, skal offentliggørelse af reaktionen eller beslutningen afvente selskabsmeddelelsen. Kan virksomheden udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for virksomheden at offentliggøre forholdet, jf. artikel 17, stk. 4 og 5, i forordningen, vil Finanstilsynets offentliggørelse skulle afvente, at hensynet bag udsættelsen bortfalder.

Det foreslås i *stk. 3, 7. pkt.*, at virksomheden skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen, og i *stk. 3, 8. pkt.*, at Finanstilsynet herefter skal offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside.

Virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens hjemmeside gælder kun for oplysninger om juridiske personer, jf. det foreslåede *stk. 3, 9. pkt.*

Det foreslåede *stk. 4* indeholder undtagelserne til det klare udgangspunkt om offentliggørelse med angivelse af virksomhedens navn. Det drejer sig om de tilfælde, hvor en offentliggørelse med navns nævnelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvor en offentliggørelse vil kunne skade en politimæssig efterforskning. Det forhold, at offentliggørelse af en virksomheds navn vil kunne medføre tab af kunder, eller at en offentliggørelse vil kunne bane vej for et erstatningskrav mod virksomheden, vil ikke i sig selv være nok til at undtage for offentliggørelse. Den foreslåede undtagelse finder således kun anvendelse på de tilfælde, hvor virksomhedens væsentlige interesser krænkes. I forbindelse med offentliggørelse af politianmeldelser skal der derfor foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse over for de betænkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til.

Videre fremgår det af det foreslåede *stk. 4*, at offentliggørelsen ikke må indeholde oplysninger omfattet af § 30 i offentlighedsloven, hvilket bl.a. vil være oplysninger om virksomhedens private kunders økonomiske forhold, jf. § 30, nr. 1. For så vidt angår interessentskaber, hvor en eller flere interessenter er fysiske personer, vil oplysninger om interessentskabet, som reaktionen, den fældende dom eller den vedtagne bøde retter sig imod, ikke kunne undtages efter § 30, nr. 1. Oplysninger, som er af væsentlig økonomisk betydning for virksomheden, såsom erhvervshemmeligheder, vil efter omstændighederne være omfattet af § 30, nr. 2. Finder Finanstilsynet det nødvendigt at offentliggøre oplysninger om fysiske personer, der ikke er omfattet af § 30, nr. 1, i offentlighedsloven, finder reglerne i persondataloven i øvrigt anvendelse. For så vidt angår fortrolige oplysninger, der er modtaget fra finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for EU, fremgår det til sidst af forslaget til *stk. 3*, at disse oplysninger ikke må offentliggøres, medmindre tilsynsmyndighederne har givet deres udtrykkelige samtykke hertil.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis offentliggørelse af en reaktion er blevet undladt på grund af tungtvejende hensyn til virksomheden eller efterforskning, og disse hensyn efterfølgende ikke længere gør sig gældende, vil reaktionen samt virksomhedens navn blive offentliggjort. Dette gælder dog kun i en periode op til to år efter reaktionen eller beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. Baggrunden

herfor er, at den offentlige interesse i sådanne reaktioner aftager kraftigt hen over tid, og af administrative årsager. På denne baggrund foreslås en grænse på to år. Kravet til efterfølgende offentliggørelse af en reaktion gælder dog kun, hvis der ikke er sket påtaleopgivelse eller tiltalefrafald efter retsplejelovens regler.

I *stk. 6* foreslås det, at i sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter *stk. 1, 8. pkt.*, og *stk. 2*, og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet offentliggøre oplysninger herom. Den foreslåede ændring er begrundet i hensynet til den, som sagen vedrører, og har til formål at give offentligheden et retvisende billede af praksis. Da det ikke er givet, at den virksomhed, som er blevet politianmeldt, ønsker offentliggørelse af påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller den frifindende dom, skal der i henhold til det foreslåede *stk. 6, 1. pkt.*, kun ske offentliggørelse af sådanne oplysninger, hvis virksomheden anmoder Finanstilsynet herom.

Det følger af det foreslåede *stk. 6, 2. pkt.*, at virksomheden skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Baggrunden herfor er, at Finanstilsynet ikke nødvendigvis vil være i besiddelse af afgørelsen eller dommen. Finanstilsynet skal offentliggøre afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, eller at der er afsagt frifindende dom i sagen i umiddelbar og naturlig sammenhæng med Finanstilsynets offentliggørelse efter *stk. 1, 8. pkt.*, og *stk. 2*, dvs. det sted på Finanstilsynets hjemmeside, hvor Finanstilsynet tidligere har offentliggjort beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. De supplerende oplysninger om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller frifindende dom skal fremgå tydeligt af Finanstilsynets hjemmeside. Offentliggørelse efter den foreslåede bestemmelse omfatter tillige tilfælde, hvor der er tale om en dom afsagt af en ankeinstans.

Det følger af det foreslåede *stk. 6, 3. pkt.*, at er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. En afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er ikke endelig i de tilfælde, hvor afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er påklaget til den overordnede anklagemyndighed. En dom er ikke endelig i de tilfælde, hvor dommen er anket til en højere retsinstans.

Det foreslås i *stk. 6, 4. pkt.*, at modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside. I de tilfælde hvor den, som sagen vedrører, ikke anmoder Finanstilsynet om at offentliggøre oplysninger om, at sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom i medfør af det foreslåede *stk. 6, 1. pkt.*, men ønsker Finanstilsynets offentliggørelse af beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning, herunder eventuelle supplerende oplysninger om efterfølgende domme i sagen, slettet fra Finanstilsynets hjemmeside, kan dette således ske ved indsendelse af dokumentation for sagens afslutning til Finanstilsynet. Finanstilsynet vil herefter i medfør af det foreslåede *stk. 6, 4. pkt.*, slette offentliggørelsen af beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning m.v. fra Finanstilsynets hjemmeside.

Finanstilsynet modtager ikke nødvendigvis oplysninger om og dokumentation for, at en sag overgivet til politimæssig efterforskning er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom. Finanstilsynets forpligtelse til at fjerne oplysninger om en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning indtræder derfor først i det tilfælde, hvor Finanstilsynet modtager dokumentation herfor. Det er ikke afgørende, hvem der indsender eller overleverer en sådan dokumentation, og Finanstilsynets forpligtelse til at slette oplysninger om overgivelse af en sag til politimæssig efterforskning indtræder således, uanset om den fornødne dokumentation modtages fra

anklagemyndigheden, den pågældende virksomhed, som sagen vedrører, eller af tredjemand. En afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er ikke endelig i de tilfælde, hvor afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er påklaget til den overordnede anklagemyndighed.

En dom er ikke endelig i de tilfælde, hvor dommen er anket til højere retsinstans. Fjernelse af offentliggørelsen af en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning i tilfælde, hvor en sag er afsluttet ved frifindende dom eller afsluttet ved påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, vil således først ske efter udløbet af henholdsvis ankefristen eller fristen for at påklage påtaleopgivelsen eller tiltalefrafaldet, da afgørelsen skal være endelig.

Til § 34

§ 49 b i den gældende lov om forsikringsformidling omhandler Finanstilsynets pligt til at orientere offentligheden om sager, som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af de bestemmelser i loven, der vedrører forbrugerbeskyttelse.

Den foreslåede bestemmelse viderefører med sproglige ændringer § 49 b i loven, dog således at den foreslåede bestemmelse er ændret i forhold til bestemmelserne i lovforslaget.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 32, stk. 1, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i denne lov bortset fra forslagets kapitel 2, §§ 13-15 og 17-21.

Kapitel 2 omhandler betingelserne for at opnå tilladelse som forsikrings- og genforsikringsformidler og de krav, der gælder for at blive registreret som accessorisk forsikringsformidler. § 13 vedrører krav til aflønning af virksomhedens ansatte, og § 14 vedrører effektive procedurer for godkendelse af nye produkter, væsentlige ændringer i eksisterende produkter samt distribution af disse. § 15 vedrørende virksomhederne og deres ansattes forbud mod videregivelse af fortrolige oplysninger. §§ 17 og 18 vedrører whistleblowerordning, og §§ 19-21 vedrører regler for grænseoverskridende virksomhed.

Det vil som udgangspunkt kun kunne komme på tale at offentliggøre virksomhedens navn i sager, der udtrykker en generel adfærd hos virksomheden. En række af de klager, som Finanstilsynet modtager, vedrører enkeltstående tvister mellem en kunde og en virksomhed. I disse sager foreligger der derfor typisk ikke den fornødne offentlige interesse til, at der kan ske offentliggørelse. Ved enkeltstående overtrædelser kan det dog komme på tale at præcisere forståelsen af de bagvedliggende regler. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvor der er tale om nye regler, som Finanstilsynet ønsker at udbrede kendskabet til. Men det vil også kunne være tilfældet, hvis virksomheder gør brug af en ny praksis, som er reguleret af det eksisterende regelsæt. I disse tilfælde, vil der typisk ske en offentliggørelse af Finanstilsynets afgørelse.

Hensynet til den almene interesse vil i de fleste tilfælde medføre, at der ikke er behov for at nævne den involverede virksomheds navn. Baggrunden for at orientere offentligheden om sager vil således typisk være ønsket om at forhindre lignende sager ved at udbrede kendskabet til tilsynets praksis. Derimod kan der være grund til at offentliggøre virksomhedens navn i de sager, hvor der er behov for at advare kunderne mod at handle med virksomheden, eller hvor virksomhedens praksis har medført, at kunderne vil kunne have et erstatningskrav mod virksomheden.

Orientering om Finanstilsynets sager skal efter den foreslåede bestemmelse ske, når Finanstilsynet har truffet afgørelse i en sag. For sager, der ikke er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt, jf. forslagets § 29, vil Finanstilsynet kunne orientere offentligheden om en sag, inden der er truffet afgørelse. Bestem-

melsen gør det også muligt at offentliggøre Finanstilsynets afgørelse i en sag, hvor Finanstilsynet har fundet, at en virksomhed har handlet i overensstemmelse med loven. Særligt i tilfælde, hvor sagen har været omtalt i pressen med oplysning om virksomhedens navn, vil det kunne være nærliggende at offentliggøre navnet.

Når Finanstilsynet udsender en pressemeddelelse om udfaldet af en sag, men uden at offentliggøre virksomhedens navn, vil Finanstilsynet også fremover orientere den relevante brancheforening. Påtænker Finanstilsynet at offentliggøre en virksomheds navn, vil den berørte virksomhed blive orienteret, inden Finanstilsynet udsender en pressemeddelelse. For så vidt angår en række af de bestemmelser, som er omfattet af Finanstilsynets adgang til at foretage offentliggørelse, er overtrædelse heraf sanktioneret med straf. Det foreslåede stk. 1 forhindrer ikke, at Finanstilsynet offentliggør, at en virksomhed vil blive anmeldt til politiet for overtrædelse af en strafbar bestemmelse. En offentliggørelse kan imidlertid have indgribende betydning for den berørte virksomhed. Der skal derfor ved vurderingen af, om der skal ske offentliggørelse, foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse over for de betænkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til. Der kan ikke i medfør af bestemmelsen ske offentliggørelse af enkeltpersoners strafbare forhold.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet endvidere skal orientere offentligheden om navnet på en virksomhed, der overtræder forbuddet mod at udøve virksomhed som forsikringsformidler eller genforsikringsformidler uden tilladelse, jf. § 3, eller overtræder forbuddet mod at udøve virksomhed som accessorisk forsikringsformidler uden registrering jf. § 4.

Til § 35

Den foreslåede bestemmelse vedrører Finanstilsynet mulighed for at fastsætte regler om virksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Den foreslåede bestemmelse er ny og gennemfører artikel 32 og artikel 33, stk. 2, litra a.

Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte regler om større grad af offentlighed vedrørende forholdene i de virksomheder, der er omfattet af loven og underlagt Finanstilsynets tilsyn. Med forslaget får Finanstilsynet således bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlers pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden samt til at fastsætte nærmere regler om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomhederne.

Forslaget giver blandt andet mulighed for, at de virksomheder, der er omfattet af lovforslaget, ved en nyudstedelse af den gældende bekendtgørelse nr. 1567 af 23. december 2014 om finansielle virksomheders m.v. pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden m.v., kan blive omfattet af de regler, som fremgår af bekendtgørelsen.

Efter den gældende bekendtgørelse skal virksomheden blandt andet offentliggøre de redegørelser, som Finanstilsynet udarbejder efter hver inspektion i virksomheden. Også andre af Finanstilsynets redegørelser skal offentliggøres efter bekendtgørelsen.

Der vil være behov for visse undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan for eksempel være, hvor offentliggørelse kan medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, f.eks. hvis virksomhedens fortsatte drift vil blive truet, eller meget væsentlige interesser krænkes.

Finanstilsynet skal ikke nødvendigvis afvente, at virksomheden offentliggør en redegørelse, idet der med bestemmelsen ved bekendtgørelse kan gives hjemmel til, at Finanstilsynet har mulighed for at

offentliggøre oplysningerne før virksomhederne. Denne mulighed kan kun benyttes i de situationer, hvor virksomheden enten har rent tekniske eller praktiske problemer, f.eks. på grund af it-nedbrud, eller tilfælde, hvor den manglende offentliggørelse er begrundet i, at virksomheden ikke – uden en reel begrundelse – ønsker at offentliggøre redegørelsen. Hvis virksomheden efter lov om kapitalmarkeder skal udsende en selskabsmeddelelse, skal Finanstilsynets offentliggørelse dog afvente selskabsmeddelelsen.

Til § 36

§ 50 i den gældende lov om forsikringsformidling fastsætter, hvem der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet.

Den foreslåede bestemmelse nyaffatter § 50, så alle virksomheder omfattet af lovforslaget bliver omfattet af partsbestemmelsen. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

I forhold til den gældende bestemmelse foreslås en ændring, så der fremover ikke er tvivl om, at en virksomhed også vil være part, hvis der vil blive truffet afgørelse. Denne ændring er nødvendiggjort af, at det med den gældende formulering kan være uklart, om det er afgørende for partstatus, at Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsens ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt efter § 355 i lov om finansiel virksomhed afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Med den foreslåede ændring bliver det klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og den tilsvarende bestemmelse i § 50 i den gældende lov om forsikringsformidling i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Det foreslås i *stk. 1*, at alene virksomheder omfattet af denne lov, som Finanstilsynets har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven, anses som parter i forhold til Finanstilsynet, jf. dog *stk. 2*.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en

sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning kan imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Klager en forbruger over en virksomheds adfærd, vil forbrugeren ikke være part i sagen. Forbrugerne opnår derfor ikke forvaltningslovens partsrettigheder men vil i stedet efter offentlighedslovens regler om aktindsigt kunne gøre sig bekendt med de oplysninger, der indgår i Finanstilsynets sag.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at den virksomhed eller person, der udøver forsikringsformidling, genforsikringsformidling eller accessorisk forsikringsformidling uden Finanstilsynets tilladelse, jf. § 3, eller uden at være registreret, jf. § 4, anses som part i forhold til Finanstilsynet for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende.

Dette vil typisk være i en sag, hvor Finanstilsynet udsteder et påbud til en virksomhed uden tilladelse om at ophøre med at udøve forsikringsformidling, genforsikringsformidling eller accessorisk forsikringsformidling.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at en virksomhed eller en person, som ansøger om tilladelse til at udøve forsikringsformidling eller genforsikringsformidling, jf. § 3, anses som part i forhold til Finanstilsynet for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. På samme måde anses en virksomhed eller en person, som søger om at blive registreret som accessorisk forsikringsformidler, jf. § 4, som part i den sag. Den pågældende virksomhed eller person har derfor forvaltningslovens partsrettigheder allerede under behandlingen af en ansøgning om tilladelse eller registrering efter loven.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at et medlem af en virksomheds bestyrelse eller en ledelsesansvarlig, når Finanstilsynet giver en virksomhed afslag på tilladelse til at udøve forsikringsformidling eller genforsikringsformidling, anses som part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. Det samme gør sig gældende når Finanstilsynet nægter at registrere en virksomhed, der ønsker at udøve accessorisk forsikringsformidling. Dette vil eksempelvis være i det tilfælde, hvor Finanstilsynet nægter en virksomhed tilladelse til at udøve virksomhed bl.a. på grund af, at Finanstilsynet i henhold til lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 2, ikke kan godkende et medlem af virksomhedens bestyrelse. I dette tilfælde vil bestyrelsesmedlemmet være at anse som part i forhold til denne del af Finanstilsynets afgørelse om afslag på tilladelse.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 4*, at en virksomhed eller person, som Finanstilsynet kræver oplysninger af til brug for afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i loven, anses som part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. Forud for, at en virksomhed opnår tilladelse efter loven, kan Finanstilsynet, indhente oplysninger til bedømmelse af om virksomheden er omfattet af lovens krav om tilladelse til at udøve forsikringsformidling og genforsikringsformidling. En virksomhed eller person, der modtager en sådan henvendelse, vil have partsstatus efter forslaget til nr. 4.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 5*, at en virksomhed eller person, som omfattes af en afgørelse afsagt af Finanstilsynet om personens egnethed eller hæderlighed i henhold til § 9 og § 10 eller i henhold til §§ 27 og 28 skal anses som part for så vidt angår denne afgørelse. Med bestemmelsen tilsigtes eksempelvis, at

en direktør eller et bestyrelsesmedlem, der ikke vurderes at være egnet eller hæderlig i forbindelse med en ansøgning om tilladelse, eller som afsættes i henhold til en afgørelse, jf. § 27, er part for så vidt angår denne afgørelse.

Finanstilsynet kan tage en sag op om videregivelse af fortrolige oplysninger, jf. § 15. Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet i disse tilfælde kan give visse partsbeføjelser til andre fysiske eller juridiske personer end de, som er nævnt i *stk. 1 og 2*. Partsbeføjelser kan alene gives, for så vidt angår den del af sagen, som har direkte og væsentlig betydning for den pågældende. Partsbeføjelser skal gives under hensyntagen til beskyttelsen af fortrolige oplysninger om de virksomheder, der er under tilsyn.

Bestemmelsen svarer til § 355, *stk. 7*, i lov om finansiel virksomhed og medfører mulighed for, at tildele personer eller virksomheder, der klager over overtrædelser af § 15 om videregivelse af fortrolige kundeoplysninger, visse partsbeføjelser, så vedkommende trods Finanstilsynets skærpede tavshedspligt kan blive orienteret om behandlingen af klagen.

Med dette forslag indføres muligheden for, at en person eller en virksomhed, som har en direkte interesse i sagen, kan blive orienteret om dens udfald i det omfang, dette er af direkte og væsentlig interesse for den pågældende.

Til § 37

§ 53 i den gældende lov om forsikringsformidling regulerer klageadgang til Erhvervsankenævnet i forbindelse med, at Finanstilsynet træffer afgørelse i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven.

Den foreslåede bestemmelse viderefører med indholdsmæssige ændringer den gældende § 53 ved, at det præciseres i bestemmelsen, at også afgørelser truffet i medfør af forordningerne på området kan indbringes for Erhvervsankenævnet.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 31, *stk. 5*, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov, regler udstedt i medfør heraf eller forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Erhvervsankenævnet er også klageinstans for aktindsigtsspørgsmål i henhold til enten forvaltningsloven eller offentlighedsloven, i det omfang aktindsigtsspørgsmålet relaterer sig til en afgørelse, der er truffet i henhold til loven, regler udstedt i medfør heraf eller en af de i bestemmelsen nævnte forordninger.

Til § 38

Det følger af § 52 i den gældende lov om forsikringsformidling, at virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet efter bestemmelser i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed. Denne bestemmelse videreføres uændret.

Det foreslås således, at virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

I henhold til den foreslåede ændring af § 361, *stk. 1*, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 48, nr. 7, betaler genforsikringsformidlere 15.000 kr. årligt i afgift til Finanstilsynet.

I henhold til den foreslåede ændring af § 362, *stk. 3*, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets §

46, nr. 8, vil forsikringsformidlere årligt betale 3,0 promille af deres provision og andre vederlag. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr., som er i 2004-niveau.

Til § 39

Bestemmelsen er ny og præciserer fristerne i loven. Formålet med bestemmelsen er at undgå enhver fortolkningstvivl.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at fristen beregnes fra dagen efter den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Angives fristen i uger, udløber fristen på ugedagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, jf. det foreslåede *stk. 2*. F.eks. vil udløbsdagen for fristen, hvis denne er angivet som ”senest 4 uger efter”, være den sidste dag i den 4. uge efter dagen for handlingen eller beslutningen, der udløser fristen. Træffes beslutningen således på en tirsdag, vil fristen udløbe om tirsdagen 4 uger senere.

Angives fristen i måneder, udløber fristen på månedsdatoen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, jf. det foreslåede *stk. 3*. Hvis eksempelvis fristen er 3 måneder, og den fristudløbende handling foretages den 15. januar, udløber fristen den 15. april. Er den fristudløsende handling foretaget den sidste dag i en måned, udløber fristen altid den sidste dag i den pågældende måned, uanset om der er 28, 29, 30 eller 31 dage i den pågældende måned. Hvis fristen beregningsmæssigt udløber på en månedsdato, der ikke findes, eksempelvis den 30. februar, udløber fristen altid den sidste dag i den pågældende måned – i dette tilfælde den 28. eller i skudår den 29. februar.

Angives fristen i år, udløber fristen på årsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, jf. det foreslåede *stk. 4*. Hvis eksempelvis begivenheden fandt sted den 30. september, udløber fristen samme dato året efter.

Udløber fristen på en helligdag, i en weekend eller på grundlovsdag, juleaftensdag eller nytårsaftensdag, er det tilstrækkeligt, at materialet er modtaget den efterfølgende hverdag, jf. *stk. 5*. Selv om fristen beregningsmæssigt er udløbet, betragtes materialet som modtaget rettidigt den førstkommande hverdag.

Til § 40

§ 45 i den gældende lov om forsikringsformidling indeholder en bemyndigelse til erhvervsministeren til at fastsætte regler om digital kommunikation. Bestemmelsen fastlægger endvidere, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede § 40 indeholder en bemyndigelse til erhvervsministeren til at fastsætte regler om digital kommunikation. Bestemmelsen fastlægger endvidere, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Bestemmelsen viderefører § 45 uden indholdsmæssige ændringer.

Forslaget er en dansk særregel og gennemfører ikke bestemmelser i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, hvornår en digital meddelelse må anses for at være kommet frem til adressaten for meddelelsen, dvs. modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er Finanstilsynet adressat for meddelelsen. For meddelelser, som Finanstilsynet sender, er den pågældende virksomhed, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til Finanstilsynet på det tidspunkt, hvor

meddelelsen er tilgængelig for Finanstilsynet, dvs. når Finanstilsynet kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til en virksomhed eller person på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for den pågældende. En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

For en nærmere gennemgang af betydningen af fremkomsttidspunktet samt hindringer som følge af it-problemer og lignende kan der henvises til afsnit 5.3. i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 16 som fremsat, s. 41 (lov nr. 1231 af 18. december 2012) om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af loven eller regler udstedt i medfør af loven, skal foregå digitalt.

Bemyndigelsen foreslås udnyttet således, at bl.a. skriftlige henvendelser m.v. til Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af de nævnte regler, ikke anses for behørigt modtaget hos Finanstilsynet, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde.

Hvis oplysninger m.v. sendes til Finanstilsynet på anden måde end den foreskrevne digitale måde, eksempelvis pr. brev, følger det af den almindelige vejledningspligt, jf. § 7 i forvaltningsloven, at Finanstilsynet må vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere digitalt.

Samtidig indebærer forslaget, at meddelelser m.v. til eller fra Finanstilsynet, der sendes på den foreskrevne digitale måde, anses for at være kommet frem til modtageren på det tidspunkt, hvor meddelelsen m.v. er tilgængelig digitalt for modtageren, jf. det foreslåede *stk. 3*. Det vil sige med samme retsvirkninger som fysisk post, der anses for at være kommet frem, når den pågældende meddelelse m.v. er lagt i modtagerens fysiske postkasse.

Pligten til at kommunikere digitalt vil også omfatte kommunikation mellem Finanstilsynet og en rådgiver, som optræder på virksomhedens vegne over for Finanstilsynet.

Af bekendtgørelsen, der udmønter bemyndigelsen, vil det komme til at fremgå, hvem der omfattes af pligten til at kommunikere digitalt med Finanstilsynet, om hvilke forhold og på hvilken måde.

Ved henvendelser til Finanstilsynet kan erhvervsministeren stille krav om, at den pågældende oplyser en e-mailadresse, som den pågældende kan kontaktes på i forbindelse med behandlingen af en konkret sag eller henvendelse til Finanstilsynet. I den forbindelse kan der også pålægges den pågældende en pligt til at underrette Finanstilsynet om en eventuel ændring i e-mailadressen, inden den konkrete sag afsluttes eller henvendelsen besvares, medmindre e-mails automatisk bliver videresendt til den nye e-mailadresse.

På sigt kan det komme på tale at udvikle andre digitale løsninger, herunder nye selvbetjeningsløsninger, til brug for kommunikation om forhold, som er omfattet af lovforslaget eller regler udstedt i medfør af forslaget.

I bekendtgørelsen, som udmønter den foreslåede bemyndigelse i *stk. 1*, kan der bl.a. fastsættes regler om, at Finanstilsynet kan sende visse meddelelser, herunder afgørelser, forbud, påbud m.v., til virksomhedens henholdsvis et ledelsesmedlems digitale postkasse med de retsvirkninger, der følger af bekendtgørelse nr. 528 af 11. juni 2012 af lov om Offentlig Digital Post fra offentlige afsendere.

I bekendtgørelsen kan der, som anført i afsnit 5.4.1 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 16 som fremsat, s. 42 (lov nr. 1231 af 18. december 2012) om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v., fastsættes overgangsordninger, som skal lette overgangen til obligatorisk digital kommunikation.

I bekendtgørelsen kan der desuden fastsættes regler om fritagelse fra pligten til digital kommunikation. Fritagelsesmuligheden tænkes navnlig anvendt, hvor det er påkrævet at anvende en dansk digital signatur, og der er tale om en virksomhed med hjemsted i udlandet, som ikke kan få en dansk digital signatur eller en person uden dansk CPR-nummer.

Fritagelsesmuligheden tænkes endvidere anvendt i forbindelse med, at Finanstilsynet har sagstyper, der omfatter meget store mængder materiale, og som det derfor vil være uhensigtsmæssigt for både virksomheder omfattet af denne lov og Finanstilsynet at skulle sende digitalt. Dette er primært i forbindelse med undersøgelsesmateriale. Forud for, at Finanstilsynet tager på undersøgelse hos en virksomhed omfattet af dette lovforslag, anmoder Finanstilsynet virksomheden om at indsende noget materiale. Der er ofte tale om meget omfattende mængder materiale, hvorfor det kan være hensigtsmæssigt, at der ikke er krav om, at det indsendes digitalt.

Derudover skal det bemærkes, at den kommunikation, der er mellem en virksomhed og Finanstilsynet, når Finanstilsynet er på undersøgelse hos virksomheden, vil kunne foregå på stedet. Dette både i forhold til forevisning af legitimation og eventuelt udlevering af dokumenter under undersøgelsen. På samme måde kan kommunikationen på møder i øvrigt, herunder afrapporteringsmødet efter en undersøgelse, fortsat ske uændret.

Da kommunikationen i relation til nærværende lovforslag er rettet til og fra erhvervslivet, vil anvendelse af fritagelsesmulighederne være restriktiv, jf. nærmere herom i afsnit 5.4.2. i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 16 som fremsat, s. 42 (lov nr. 1231 af 18. december 2012) om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v.

Som udgangspunkt gælder, at det forhold, at en virksomhed eller en person oplever, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, at den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde, ikke kan føre til fritagelse fra pligten til digital kommunikation. I så fald må den pågældende eksempelvis anvende en computer på et folkebibliotek eller anmode en rådgiver om at varetage kommunikationen på den pågældendes vegne.

For en nærmere gennemgang af fritagelsesmuligheder og forholdet til EU-retten kan der henvises til henholdsvis afsnit 5.4.2. og 12 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 16 som fremsat, s. 41 og 46 (lov nr. 1231 af 18. december 2012) om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Der kan desuden henvises til afsnit 5.4.3. i samme lovforslag, s. 43, om fravigelse af krav om digital kommunikation af hensyn til myndighedsudøvelsen. Der er tale om fravigelse af kravet i situationer, hvor det er påkrævet, at myndigheder reagerer hurtigt med henblik på at varetage særlige samfundsmæssige hensyn. Det kan eksempelvis være, at der er behov for, at der reageres hurtigt i krisesituationer, hvor en finansiel virksomhed er i akutte vanskeligheder. Det kan ligeledes være tilfældet, hvor der er lovgivningsmæssige tidsfrister, der har store samfundsmæssige konsekvenser, hvis de overskrides på grund af, at det umuligt for myndigheden at kommunikere digitalt.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren gives bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Til § 41

§ 45 b i den gældende lov om forsikringsformidling fastsætter, at hvor et dokument skal være underskrevet, kan dette opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation. Erhvervsministeren bemyndiges endvidere til at fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at hvor et dokument skal være underskrevet, kan dette opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikre entydig identifikation. Erhvervsministeren bemyndiges endvidere til at fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav. Bestemmelsen viderefører § 45 b uden indholdsmæssige ændringer.

Forslaget er en dansk særregel og gennemfører ikke bestemmelser fra forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at hvor det i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf, er krævet, at et dokument som er udstedt af andre end Finanstilsynet, skal være underskrevet, kan kravet opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har underskrevet dokumentet. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift. Der vil f.eks. være tale om dokumenter, som er udstedt af virksomheder eller fysiske personer omfattet af reguleringen i denne lov. Der kan f.eks. være tale om underretninger efter loven, der sammen med eventuelle bilag indsendes til Finanstilsynet som vedhæftede filer til en mail.

For at der ikke skal kunne opstå tvivl om, at underskriftskravet kan opfyldes på anden måde end ved en personlig underskrift, foreslås det, at der indsættes en udtrykkelig bestemmelse i loven om, at underskriftskravet som anført i *stk. 1* kan opfyldes ved, at underskriveren anvender en teknik, der sikrer entydig identifikation af den pågældende, f.eks. digital signatur. Bestemmelsen dækker tillige dokumenter, som er udarbejdet af revisor, således at revisor eksempelvis kan underskrive dokumentet med digital signatur i stedet for med en fysisk underskrift.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter. Der kan i den forbindelse henvises til afsnit 5.5.2 i de almindelige bemærkninger til lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v., jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, side 44.

Til § 42

§ 54 i den gældende lov om forsikringsformidling fastsætter hvilke overtrædelser af loven, der kan straffes.

Den foreslåede § 42 fastsætter, hvilke overtrædelser af loven, der kan straffes. Den foreslåede bestemmelse fastsætter endvidere strafansvar for juridiske personer samt forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser og regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen nyaffatter § 54 i den gældende lov om forsikringsformidling. Efter den gældende lov kan man alene straffes med bøde, hvor det i lovforslaget foreslås, at enkelte bestemmelser fremover kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, ligesom en række nye bestemmelser, som er indført i loven med dette lovforslag bliver strafbelagt. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.12.3. i de almindelige bemærkninger om straffebestemmelser.

Bestemmelsen gennemfører artikel 31, stk. 1, 2 og 4, og artikel 33, stk. 1, litra a-d, og stk. 2, litra a-c, i forsikringsdistributionsdirektivet.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden er de

mulige ansvarssubjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. forslaget til § 42, stk. 5, og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, oftest ledelsen.

Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer, har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og denne ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Det foreslås i *stk. 1*, at overtrædelse af § 3, stk. 1, § 4, stk. 1, § 7, stk. 1 og 2, § 8, § 9, stk. 2 og 3, jf. § 9, stk. 1, nr. 3 og 4, § 10, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, § 15, stk. 1 og § 16, stk. 1, nr. 2 og 3, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. For beskrivelse af ansvarssubjekter og den strafbare handling vedrørende de strafbelagte bestemmelser henvises der til bemærkningerne til de strafbelagte bestemmelser.

Ved udmålingen af bøder bør der, ud over de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10, indgå betragtninger om, at der skal være en sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelsen og bødestørrelsen. Baggrunden herfor, er for at sikre, at sanktionsniveauet for overtrædelser er mærkbart for alle aktører, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold. Anvendelsen af fængselsstraf vil især være relevant, men ikke begrænset til tilfælde af særligt grove, gentagne, systematiske eller forsætlige overtrædelser af lovens krav. Der henvises i øvrigt til straffelovens § 80.

Det er en forudsætning for anvendelsen af bestemmelsen, at den pågældende ikke kan straffes for handlingen eller undladelsen efter andre alvorligere bestemmelser i straffeloven.

Det foreslås i *stk. 2*, at overtrædelse af § 7, stk. 3, § 13, stk. 1 og 2, § 17, stk. 1, § 19, stk. 3, jf. stk. 1 og 2, § 19, stk. 4, jf. stk. 1, § 20, stk. 5, jf. stk. 1-4 og § 20, stk. 6, jf. stk. 1, straffes med bøde.

For en beskrivelse af ansvarssubjekter og den strafbare handling vedrørende de strafbelagte bestemmelser henvises der til bemærkningerne til de strafbelagte bestemmelser.

Det er en forudsætning for anvendelsen af bestemmelsen, at den pågældende ikke kan straffes for handlingen eller undladelsen efter bestemmelser i straffeloven.

Det foreslås i *stk. 3*, at en formidler eller person, der ikke efterkommer et påbud eller forbud, som er givet i medfør af §§ 22-25, 27 og 28, eller undlader at meddele oplysninger efter § 26, stk. 1, straffes med bøde.

§ 22 omhandler Finanstilsynet tilsyn med overholdelsen af loven. § 23 omhandler Forbrugerombudsmandens mulighed for at anlægge sager. § 24 omhandler Finanstilsynets tilsyn med de grænseoverskridende virksomheder, og § 25 omhandler Finanstilsynets tilsyn med de danske filialer af udenlandske virksomheder.

For så vidt angår §§ 27 og 28 omhandler disse bestemmelser påbud til en formidler om at afsætte et direktionsmedlem eller en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer.

For så vidt angår § 26, stk. 1, pålægger bestemmelsen en pligt for virksomheder omfattet af loven samt leverandører og underleverandører til disse til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Det samme gælder udenlandske forsikringsformidlere, genforsikringsformid-

lere og accessoriske forsikringsformidlere, som har hjemsted i et andet EU/EØS-land m.v., og som udøver virksomhed her i landet gennem etablering af en filial eller gennem en agent.

Det er ikke vurderet nødvendigt, at foreslå ændringer i det nuværende bødeniveau.

Det foreslås i *stk. 4*, at et bestyrelsesmedlem i en forsikringsformidler eller i en genforsikringsformidler, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 27, stk. 1 og 3, straffes med bøde.

Et bestyrelsesmedlem i en forsikringsformidler eller i en genforsikringsformidler kan pålægges bøde, hvis den pågældende ikke efterkommer et påbud om at nedlægge sit hverv som følge af, at denne ikke længere lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

Egnetheds- og hæderlighedskravene foreslås videreført i § 9, for så vidt angår forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere.

I lovforslagets § 27, stk. 1, får Finanstilsynet mulighed for at påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, hvis dette ikke lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

I lovforslagets § 27, stk. 3, får Finanstilsynet mulighed for at påbyde et bestyrelsesmedlem i en forsikringsformidler eller i en genforsikringsformidler at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at personen ikke opfylder kravene i § 9, stk. 1, nr. 2-5.

I tilfælde af at et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud om at nedlægge sit hverv, foreslås det, at der gives mulighed for at straffe det pågældende bestyrelsesmedlem med bøde.

Det foreslås i *stk. 5*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Bestemmelsen viderefører uden indholdsmæssige ændringer § 54, stk. 3, i den nugældende lov om forsikringsformidling.

Det fremgår af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de straffelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige strafsubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Det foreslås i *stk. 6*, at forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år.

Bestemmelsen er ny og svarer til, hvad der i øvrigt gælder på det finansielle område.

Med forslaget fraviges den almindelige forældelsesfrist på 2 år efter straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1. Den 5-årige forældelsesfrist svarer til den almindeligt gældende forældelsesfrist i den finansielle lovgivning. Den forlængede forældelsesfrist er begrundet i, at en række overtrædelser først opdages ved undersøgelser i virksomheden. Da tilsynsmyndighedernes undersøgelser ofte foretages med mere end 2

års interval, ville der kunne være indtruffet forældelse ved konstatering af disse overtrædelser, hvis ikke fristen var forlænget.

Det foreslås i *stk. 7*, at for regler udstedt i medfør af loven kan der fastsættes straf i form af bøde.

Derefter kan der i forskrifter, der udstedes af med hjemmel i lovens bestemmelser, fastsættes straf i form af bøde for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne. Der vil ikke i bekendtgørelserne kunne fastsættes straf for simpel uagtsom overtrædelse af bestemmelserne.

Det foreslås i *stk. 8*, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf i form af bøde for overtrædelser af bestemmelser indeholdt i forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet.

I artikel 38 i forsikringsdistributionsdirektivet tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter indenfor dette lovforslags område. De delegerede retsakter forventes først vedtaget efter lovforslagets fremsættelse, og indholdet af de delegerede retsakter kendes således ikke til fulde. Derfor foreslås det, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om muligheden for at straffpålægge overtrædelser af forordninger udstedt i medfør af distributionsdirektivet, således at dette kan fastsættes, når indholdet af de delegerede retsakter kendes.

Til § 43

Den foreslåede bestemmelse fastlægger regler om tvangsbøder. Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 33, stk. 4, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at når en person eller en formidler undlader at opfylde de pligter, som efter loven påhviler dem i medfør af § 26, stk. 1 og 4, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge personen, formidleren eller de ansvarlige personer for formidleren daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler undlader at efterkomme et påbud meddelt efter § 27, stk. 6 og 7, kan formidleren eller de ansvarlige personer for formidleren pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Finanstilsynet er kompetent myndighed i forhold til lovforslagets § 27, stk. 6 og 7. Muligheden for Finanstilsynet til at anvende tvangsbøder for at tvinge fysiske og juridiske personer til at efterleve de pligter, som følger af § 27, stk. 6 og 7, er derfor nødvendig for at sikre en tilstrækkelig håndhævelse af disse regler.

Det foreslås i *stk. 3*, at når en accessorisk forsikringsformidler undlader at efterkomme et påbud meddelt efter § 28, stk. 1 og 2, kan formidleren eller de ansvarlige personer for formidleren pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Finanstilsynet er kompetent myndighed i forhold til lovforslagets § 28, stk. 1 og 2. Muligheden for Finanstilsynet til at anvende tvangsbøder for at tvinge fysiske og juridiske personer til at efterleve de pligter, som følger af § 28, stk. 1 og 2, er derfor nødvendig for at sikre en tilstrækkelig håndhævelse af disse regler.

Administrative tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v.

Til § 44

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 23. februar 2018.

Bestemmelsen følger af artikel 42, stk. 1, i forsikringsdistributionsdirektivet, som fastslår, at medlemslandene skal vedtage og offentliggøre de bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet senest den 23. februar 2018.

Det foreslås i *stk. 2*, at lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013, ophæves.

Med lovforslaget sker der en nyaffattelse af lov om forsikringsformidling, hvilket vil medføre, at den tidligere lov skal ophæves den 23. februar 2018.

Det foreslås i *stk. 3*, at regler fastsat i medfør af lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af denne lov.

Formålet med bestemmelsen er at understrege, at bekendtgørelserne, der er udstedt i medfør af den gældende lov om forsikringsformidling, som ophæves, opretholdes indtil de ophæves eller afløses af bekendtgørelser udstedt i medfør af forslag til lov om forsikringsformidling.

Det foreslås i *stk. 4*, at bekendtgørelse nr. 1111 af 14. november 2004 om forsikringsselskabers register over forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskaber ophæves.

Begrundelsen for ophævelsen af bekendtgørelsen er, at der med lovforslagets § 4 fastsættes nye bestemmelser om registrering af accessoriske forsikringsformidlere. Bekendtgørelsen vil derefter ikke længere være relevant.

Til § 45

Den foreslåede bestemmelse fastsætter overgangsregler for forsikringsmæglere, genforsikringsmæglere, forsikringsagenter og underagenter, der indtil lovens ikrafttræden har haft tilladelse som forsikringsmægler og genforsikringsmægler, eller som har været registreret som forsikringsagent eller underagent.

Det foreslås i *stk. 1*, at juridiske personer, der har en tilladelse som forsikringsmægler i henhold til lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013, kan fortsætte denne virksomhed uden tilladelse efter denne lov indtil den 23. august 2018.

Virksomheder, der har en tilladelse som forsikringsmægler eller genforsikringsmægler i henhold til nugældende lov om forsikringsformidling kan fortsætte deres aktiviteter uden at søge om en ny tilladelse indtil den 23. august 2018. Senest på denne dato skal virksomheden have fremsendt alle relevante oplysninger således, at Finanstilsynet kan vurdere om virksomheden opfylder kravene for at få en tilladelse som forsikringsformidler i lovens kapitel 2, eller vurdere, hvilke foranstaltninger, der skal træffes for at kravene opfyldes.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at virksomheder, der har en tilladelse som forsikringsmægler i henhold til gældende lovgivning kan støtte ret på denne tilladelse, også efter vedtagelsen af den nye lov. Dog stilles der et krav om, at virksomhederne skal indsende de relevante oplysninger, der gør Finanstilsynet i stand til at vurdere om virksomhederne fortsat opfylder kravene til opnåelse af en tilladelse efter den nye lov om forsikringsformidling. Virksomhederne kan støtte ret på deres eksisterende tilladelse indtil den 23. august 2018, eller indtil det konstateres, at virksomheden ikke kan opfylde kravene i kapitel 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at juridiske personer, der er registreret som forsikringsagenter, jf. § 27 i lov om

forsikringsformidling, eller virksomheder, der er registreret som underagenter, jf. § 26 i lov om forsikringsformidling, skal have indgivet en ansøgning om tilladelse efter forslaget § 3 eller en anmodning om registrering efter § 4 senest den 23. august 2018. Disse virksomheder kan fortsætte deres virksomhed uden tilladelse eller uden at være registreret efter denne lov til og med den 23. august 2018.

Virksomheder, der er registreret som forsikringsagenter eller underagenter i henhold til nugældende lov om forsikringsformidling kan fortsætte deres aktiviteter uden at søge om tilladelse som forsikringsformidler eller anmode om at blive registreret som accessorisk forsikringsformidler indtil den 23. august 2018. Senest på denne dato skal virksomheden have fremsendt alle relevante oplysninger således, at Finanstilsynet kan vurdere om virksomheden opfylder kravene for at få en tilladelse som forsikringsformidler eller registreres som accessorisk forsikringsformidler, jf. lovens kapitel 2, eller vurdere, hvilke foranstaltninger, der skal træffes for at kravene opfyldes.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at virksomheder, der er registreret som forsikringsagent eller underagent i henhold til gældende lovgivning kan støtte ret på denne registrering, også efter en eventuel vedtagelse af lovforslaget. Dog stilles der et krav om, at virksomhederne skal indsende ansøgning om tilladelse som forsikringsformidler, jf. § 3 i forslaget, eller en anmodning om registrering som accessorisk forsikringsformidler, jf. § 4 i forslaget, senest den 23. august 2018.

Det foreslås i *stk. 3*, at virksomheder omfattet af denne lov, som den 31. december 2017 udøvede forsikringsdistribution, der ikke krævede tilladelse eller registrering i henhold til lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013, skal have indgivet en ansøgning om tilladelse jf. lovforslagets § 3, eller en anmodning om registrering, jf. lovforslagets § 4, senest den 23. august 2018. Disse virksomheder kan fortsætte den påbegyndte virksomhed uden tilladelse eller uden at være registreret efter denne lov, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen.

Bestemmelsen skal sikre, at de virksomheder, der i dag udøver forsikringsdistribution, der ikke er omfattet af tilladelses- eller registreringskravene i den gældende lov om forsikringsformidling, kan fortsætte deres virksomhed. Det forudsætter dog, at virksomhederne i tilfælde af, at de er forsikringsformidlere i henhold til lovforslaget, senest den 23. august 2018 indsender en ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet, jf. lovforslagets § 3. I tilfælde af, at virksomhederne udøver accessorisk forsikringsvirksomhed, der er omfattet af denne lov, skal virksomheden senest den 23. august 2018 have indsendt en anmodning om registrering, jf. lovforslagets § 4.

Det er forventningen, at meget få virksomheder vil være omfattet af denne overgangsordning, da langt de fleste forsikringsdistributører er omfattet af reglerne i lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013. Der vil dog være enkelte aktører, herunder enkelte sammenligningsportaler, der ikke er omfattet af reglerne i dag, men som efter lovens ikrafttræden skal have tilladelse som forsikringsformidler. Den foreslåede bestemmelse vil sikre, at disse virksomheder ikke skal lukke, indtil de har fået en tilladelse efter denne lov.

Det foreslås i *stk. 4*, at for en ansat i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer gælder lovens § 10 kun for forhold, der er indtruffet efter lovens ikrafttræden. For disse ansatte indgår forhold indtruffet før lovens ikrafttræden ikke ved en senere vurdering af, om § 10, stk. 1, er opfyldt.

Stk. 4 medfører, at ansatte i accessoriske forsikringsformidlere med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer kan fortsætte varetagelsen af deres stillinger uden at meddele Finanstilsynet oplysninger om hæderlighed i medfør af § 10, stk. 2, i forbindelse med lovens ikrafttræden.

Dette indebærer, at en ansat, der allerede på tidspunktet for lovens ikrafttræden, varetager en stilling med

ansvar for distribution af accessoriske forsikringer i en accessorisk forsikringsformidler, er undtaget fra at oplyse Finanstilsynet om sin hæderlighed i medfør af § 10, stk. 2. Som konsekvens heraf vil disse ansatte ikke skulle hæderlighedsvurderes af Finanstilsynet ved lovens ikrafttræden. Den foreslåede overgangsordning indebærer også, at forhold, som er indtruffet før lovens ikrafttræden, f.eks. konkursbegæringer eller dom for strafbare forhold, ikke kan indgå i en eventuel senere vurdering af, om disse ansatte efter lovens ikrafttræden opfylder hæderlighedskravene i § 10, stk. 1, nr. 1-3.

Dette betyder i praksis, at Finanstilsynet i vurderingen af, om ansatte, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden, varetog en stilling med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer i en accessorisk forsikringsformidler, opfylder hæderlighedskravene i § 10, stk. 1, nr. 1-3, kun må lægge vægt på forhold, som er indtruffet på lovens ikrafttrædelsestidspunkt og derefter – altså fremadrettet. Anvendelse af overgangsordningen forudsætter, at ansættelsesforholdet, herunder at stillingen indebærer ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, kan dokumenteres.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at nuværende ansatte i accessoriske forsikringsformidlere med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer kan fortsætte med at varetage sine stillinger, også efter vedtagelsen af den nye lov. Konsekvensen vil i modsat fald være, at en ansat vil kunne miste sin stilling i de tilfælde, hvor personen eksempelvis er dømt for en strafbart forhold før lovens ikrafttræden.

De pågældende ansatte vil være omfattet af den løbende oplysningsforpligtelse efter § 10, stk. 2, fra lovens ikrafttræden. Dette indebærer, at bliver den ansatte eksempelvis dømt for en overtrædelse af straffeloven efter lovens ikrafttræden, da har den ansatte pligt til selv at orientere Finanstilsynet herom. På baggrund af underretningen vil Finanstilsynet foretage en vurdering af, om domfældelsen indebærer risiko for, at den ansatte ikke kan varetage sin stilling på betryggende måde, jf. § 10, stk. 1, nr. 1. Finanstilsynet vil på tilsvarende måde vurdere andre oplysninger om forhold vedrørende den ansattes hæderlighed, jf. § 10, stk. 1, indtruffet efter lovens ikrafttræden, jf. bemærkningerne ovenfor om overgangsordningen.

Finanstilsynet vil kunne påbyde en accessorisk forsikringsformidler at afsætte en ansat omfattet af overgangsordningen, hvis den ansatte efter lovens ikrafttræden eksempelvis bliver pålagt strafansvar eller udviser en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 10, stk. 1.

Skifter en ansat omfattet af overgangsordningen til en anden stilling med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, skal den ansatte hæderlighedsvurderes af Finanstilsynet i medfør af § 10, stk. 1. Dette gælder uanset, at det er tale om en stilling i samme accessoriske forsikringsformidler. I Finanstilsynets hæderlighedsvurdering vil alle oplysninger af relevans for vurderingen indgå, herunder også oplysninger om forhold indtruffet før lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder hvis den ansatte skifter til en stilling eller et hverv, der i medfør af anden finansiel lovgivning kræver, at den ansatte skal hæderlighedsvurderes af Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 5*, at § 13, stk. 1-3, finder anvendelse på en forsikringsformidlers og en accessorisk forsikringsformidlers aftaler, der indgås, genforhandles, forlænges eller fornys efter 23. februar 2018.

Dette betyder, at lovforslagets § 13, stk. 1-3, først finder anvendelse på aftaler, der indgås, genforhandles, forlænges eller fornys efter lovens ikrafttræden, og at aftaler, der er indgået før dette tidspunkt, ikke behøver at iagttage lovforslagets § 13, stk. 1-3.

Stk. 5 skal fortolkes restriktivt, og forsikringsformidlers og accessoriske forsikringsformidlers ansættelsesaftaler, bonusaftaler og lignende skal på sigt efterleve reglerne i lovforslagets § 13, stk. 1-3. Dette indebærer, at hvis en forsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler indgår, genforhandler,

forlænger eller fornyer en ansættelsesaftale, bonusaftaler og lignende den 23. februar 2018 og derefter, vil disse aftaler være omfattet af lovforslagets § 13, stk. 1-3.

Til § 46

Til nr. 1 (fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås at ændre *fodnoten* til lov om finansiel virksomhed som konsekvens af, at dele af forsikringsdistributionsdirektivet med lovforslaget gennemføres i lov om finansiel virksomhed, hvilket således med den foreslåede ændring kommer til at fremgå.

I medfør af artikel 44, 1. afsnit, i forsikringsdistributionsdirektivet ophæves Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling den 23. februar 2018, hvilket den foreslåede ændring ligeledes tager højde for.

Til nr. 2 (§ 43, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 6* i § 43 i lov om finansiel virksomhed, så erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte hos et forsikringsselskab og et genforsikringsselskab.

Bemyndigelsen vil sammen med den tilsvarende bemyndigelse for forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere i forslagets § 11, stk. 2, blive udnyttet til at udarbejde en bekendtgørelse om kompetencekrav, som skal udfylde rammerne til gennemførelse af artikel 10 i forsikringsdistributionsdirektivet. I bekendtgørelsen om kompetencekrav vil artikel 10 i direktivet blive gennemført, så det sikres, at alle forsikringsdistributørerne, herunder formidlere og ansatte i forsikringsselskaber, får passende viden og færdigheder og kan varetage deres opgaver og opfylde deres forpligtelser tilfredsstillende.

De enkelte kompetencekrav tilpasses den jobfunktion, som den pågældende medarbejder udfører. Der vil ikke være krav om et konkret uddannelsesforløb, men det afgørende vil være, om den pågældende har tilstrækkelige kompetencer til at bestride den ønskede stilling. Det vil således være uden betydning, hvorledes kompetencerne er opnået, så længe den pågældende har den nødvendige teoretiske viden og praktiske kunnen. Vurderingen, af om den pågældende opfylder kompetencekravene, vil foregå ved gennemførelse af en test. Den enkelte forsikringsdistributionsvirksomhed vil være ansvarlig for at sikre, at deres medarbejdere har bestået de relevante tests i forhold til deres jobfunktion.

I bekendtgørelsen fastsættes endvidere regler om, på hvilken måde de omfattede personer vedligeholder tilstrækkelige kompetencer.

Der vil blive fastsat en overgangsordning vedrørende kompetencekravene for de ansatte, der er ansat ved lovens ikrafttræden. Overgangsordningen vil fremgå af den kommende bekendtgørelse om kompetencekrav, som udstedes med hjemmel i lovforslagets § 11, stk. 2 og forslaget til § 43, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 3 og 4 (§ 57 a, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

De foreslåede ændringer i § 57 a, stk. 1 og 2, er en nødvendig tilpasning, så bestemmelserne er i overensstemmelse med den nye lov om forsikringsformidling. Der er således alene tale om en konsekvensændring.

Til nr. 5 (§ 77 i, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 4* i § 77 i i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede § 77 i, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed indeholder en ny bemyndigelse, hvorefter Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber om aflønning, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution. Det vil sige både virksomhedens aflønning af dens ansatte og betalinger til virksomheden for udøvelse af forsikringsdistribution.

Bemyndigelsen vil blive udnyttet til at fastsætte nærmere regler om aflønning svarende til lovforslagets § 2, nr. 6 og § 13 i bekendtgørelse om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber og forsikringsholding-virksomheder for herved at implementere artikel 2, stk. 1, nr. 9 og artikel 17, stk. 3, i forsikringsdistributionsdirektivet for forsikringsselskaber.

Til nr. 6 (§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås i § 344, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet også fører tilsyn med de finansielle virksomheders overholdelse af forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet.

Den gældende § 344, stk. 1, opregner de regelsæt som Finanstilsynet fører tilsyn med. Da Finanstilsynet også skal føre tilsyn med forsikringsselskabernes overholdelse af forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet, er dette tilføjet i bestemmelsen.

Til nr. 7 (§ 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget ændres forsikringsmæglerselskaber til forsikringsformidlere i § 361, stk. 1, nr. 11. Med lovforslagets § 44, stk. 2, ophæves den gældende lov om forsikringsformidling, hvorefter definitionen af en forsikringsmægler erstattes af definitionen forsikringsformidler. Der er således alene tale om en nødvendig konsekvensændring.

Til nr. 8 (§ 362, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås i § 362, stk. 3, at ændre forsikringsmæglerselskaber til forsikringsformidlere. Med lovforslagets § 44, stk. 2, ophæves den gældende lov om forsikringsformidling, hvorefter definitionen af en forsikringsmægler erstattes af definitionen forsikringsformidler. Der er således alene tale om en nødvendig konsekvensændring.

Endvidere foreslås det, at ændre det årlige gebyr for forsikringsformidlere fra 4,0 promille til 3,0 promille. Ændringen skyldes, at det er blevet mere simpelt at behandle ansøgninger om tilladelse i og med, at Finanstilsynet ikke længere skal behandle ansøgninger om personlige tilladelser.

Til nr. 9 (§ 368, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås i § 368, stk. 1, 2. pkt., at ændre forsikringsmæglerselskaber til forsikringsformidlere. Med lovforslagets § 44, stk. 2, ophæves den gældende lov om forsikringsformidling, hvorefter definitionen af en forsikringsmægler erstattes af definitionen forsikringsformidler. Der er således alene tale om en nødvendig konsekvensændring.

Til § 47

Den foreslåede bestemmelse angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde og bestemmer, at loven ikke gælder for Grønland og Færøerne men at loven ved kongelig anordning helt eller delvist kan sættes i kraft for Grønland med de ændringer som de grønlandske forhold tilsiger. Forslaget til lov om forsikringsformidling kan ikke sættes i kraft for Færøerne, da forsikringsformidling er et færøsk særanliggende. Det betyder samtidig, at de ændringer til lov om finansiel virksomhed, som lovforslaget indeholder, heller ikke kan sættes i kraft for Færøerne, jf. § 438, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 46

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 174 af 31. januar 2017, som senest ændret ved § 1 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

Lov om finansiel virksomhed

Fodnoten. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 (4. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1978, nr. L 222, side 11, dele af Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 (7. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1983, nr. L 193, side 1, dele af Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 (8. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1984, nr. L 126, side 20, Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1987, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EF-Tidende 2000, nr. L 181, side 65, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger), EF-Tidende 2000, nr. L 290, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens I-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets

1. I *fodnoten* til lovens titel udgår »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), EF-Tidende 2003, nr. L 9, side 3,« og » og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349 (MiFID II) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet)« ændres til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349 (MiFID II) dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19«.

og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EF-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), EF-Tidende 2003, nr. L 9, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (MiFID), EU-Tidende 2004, nr. L 145, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (5. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 14, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF, hvad angår procedurereglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direk-

tiv 2009/65/EF, for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34 (boligkreditdirektivet), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens II), EU-Tidende 2013, nr. L 341, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1 dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, (DGSD), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning

og afvikling af kreditinstitutter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, (BRRD), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349 (MiFID II). I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 84, Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompeten-

te myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1 (CRR). Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 43. ---

Stk. 2.-5. ---

§ 57 a. Et forsikringsselskab må kun benytte en erhvervsvirksomhed til formidling af forsikrings-selskabets produkter, hvis den erhvervsdrivende er registreret i et offentligt register over forsikrings-formidlere, jf. § 10, stk. 1, eller § 27, stk. 1, i lov om forsikringsformidling.

Stk. 2. Et forsikringsselskab kan endvidere benytte forsikringsdistributører, der omfattes af § 3, stk. 2, i lov om forsikringsformidling.

§ 77 i. ---

Stk. 2.-3. ---

§ 344. Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,

2. I § 43 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte hos et forsikringsselskab og genforsikringsselskab.«

3. I § 57 a, *stk. 1*, ændres »§ 10, stk. 1, eller § 27, stk. 1« til: »§ 5, stk. 1-3«.

4. I § 57 a, *stk. 2*, ændres »§ 3, stk. 2« til: »§ 1, stk. 2«.

5. I § 77 i indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om forsikringsselskabers aflønning af ansatte, der udøver forsikringsdistribution.«

forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og denne lov og af de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 75 b og § 77, stk. 1 og 2. Dog påser Erhvervsstyrelsen overholdelsen af § 15, stk. 1, 2 og 4, og §§ 83, 87, 91 og 112. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 183-193 og i regler udstedt i medfør af § 196 er overholdt for finansielle virksomheder, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 83, stk. 2 og 3, og § 83 b i lov om værdipapirhandel m.v. Finanstilsynet er endvidere ansvarligt for tilsynet efter § 32, stk. 3, nr. 1, jf. § 32, stk. 6, i revisorloven, for så vidt angår virksomheder underlagt tilsyn af Finanstilsynet.

Stk. 2.-12. ---

§ 361. Følgende virksomheder betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

1) - 10) ---

11) Genforsikringsmæglerselskaber betaler 15.000 kr.

12) - 35) ---

Stk. 2. ---

§ 362. ---

6. I § 344, stk. 1, 1. pkt. indsættes efter »genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber«: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution«.

7. I § 361, stk. 1, nr. 11, ændres »Genforsikringsmæglerselskaber« til: »Genforsikringsformidlere«.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Forsikringsmæglerselskaber betaler årligt 4,0 promille af deres provision og andre vederlag. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.

Stk. 4. ---

§ 368. Beregning af afgifter fra virksomheder omfattet af § 360, stk. 3, og §§ 362-367 foretages på grundlag af oplysninger i den for seneste regnskabsår aflagte årsrapport eller i mangel af en sådan den senest indsendte regnskabsindberetning. For så vidt angår forsikringsmæglerselskaber, foregår beregningen på grundlag af den senest indsendte indtægtsspecifikation.

Stk. 2.-5. ---

8. I § 362, *stk. 3*, ændres »Forsikringsmæglerselskaber« til: »Forsikringsformidlere, jf. lov om forsikringsformidling,« og »4,0« ændres til: »3,0«.

9. I § 368, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »forsikringsmæglerselskaber« til: »forsikringsformidlere«.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2016/97

af 20. januar 2016

om forsikringsdistribution (omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række ændringer af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2002/92/EF⁽³⁾. Af klarhedshensyn bør direktivet omarbejdes.

(2) Da denne omarbejdningens hovedformål og genstand er at harmonisere nationale bestemmelser vedrørende forsikrings- og genforsikringsdistribution, og da disse aktiviteter udøves i hele Unionen, bør dette nye direktiv baseres på artikel 53, stk. 1, og artikel 62 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Omarbejdningen bør ske i form af et direktiv, således at gennemførelsesbestemmelserne på de områder, det dækker, om nødvendigt kan tilpasses de særlige karakteristika ved hver medlemsstats marked og retssystem. Dette direktiv bør også tage sigte på at koordinere nationale bestemmelser om adgang til at udøve forsikrings- og genforsikringsdistribution.

(3) Dette direktiv tilstræber imidlertid en minimumsharmonisering og bør derfor ikke være til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører strengere bestemmelser for at beskytte kunderne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten, herunder dette direktiv.

(4) Forsikrings- og genforsikringsformidlere spiller en central rolle i forbindelse med distributionen af forsikrings- og genforsikringsprodukter i Unionen.

(5) Forskellige former for personer og institutioner, f.eks. agenter, mæglere og kombinerede udbydere af bank- og forsikringsydelse (»bancassurance«), forsikringsselskaber, rejsebureauer og biludlejningsfirmaer, kan distribuere tilbud om forsikringsprodukter. Lige behandling af udbyderne og forbrugerbeskyttelse forudsætter, at alle disse personer og institutioner er omfattet af dette direktiv.

(6) Forbrugerne bør være omfattet af det samme beskyttelsesniveau på trods af forskellene mellem distributionskanaler. Med henblik på at garantere, at det samme beskyttelsesniveau finder anvendelse, og at forbrugeren kan være omfattet af sammenlignelige standarder, særlig hvad angår videregivelse af oplysninger, er det væsentligt, at der er lige vilkår mellem distributører.

(7) Anvendelsen af direktiv 2002/92/EF har vist, at det er nødvendigt at uddybe en række bestemmelser for at lette forsikringsdistribution, og at det af hensyn til forbrugerbeskyttelsen er nødvendigt at udvide nævnte direktivs anvendelsesområde til at omfatte alle former for salg af forsikringsprodukter. Forsikringsselskaber, som sælger forsikringsprodukter direkte, bør medtages under nærværende direktivs anvendelsesområde på samme grundlag som forsikringsagenter og -mæglere.

(8) For at sikre det samme beskyttelsesniveau, uanset hvordan kunderne køber et forsikringsprodukt, enten direkte fra et forsikringsselskab eller indirekte fra en formidler, skal dette direktiv ikke alene finde anvendelse på forsikringsselskaber eller -formidlere, men også på andre markedsdeltagere, der sælger forsikringsprodukter som en accessorisk aktivitet, såsom rejsebureauer og biludlejningsfirmaer, medmindre de opfylder betingelserne for fritagelse.

(9) Der er stadig betydelige forskelle mellem medlemsstaternes bestemmelser, hvilket skaber hindringer for mulighederne for adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution på det indre marked. Det er nødvendigt at styrke det indre marked yderligere og fremme et reelt indre marked for livs- og skadesforsikringsprodukter og -tjenesteydelser.

(10) Den seneste tids uro på de finansielle markeder har tydeligt vist vigtigheden af at sikre effektiv forbrugerbeskyttelse i alle finansielle sektorer. Kundernes tillid bør derfor styrkes, og reglerne vedrørende distribution af forsikringsprodukter bør gøres mere ensartede for at sikre tilstrækkelig kundebeskyttelse i hele Unionen. Forbrugerbeskyttelsesniveauet bør øges i forbindelse med direktiv 2002/92/EF med henblik på at mindske behovet for forskellige nationale foranstaltninger. Det er vigtigt at tage hensyn til forsikringsaftalers specifikke karakter sammenlignet med investeringsprodukter, der reguleres efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU⁽⁴⁾. Distribution af forsikringsaftaler, herunder forsikringsbaserede investeringsprodukter, bør derfor reguleres i henhold til nærværende direktiv og ensrettes med direktiv 2014/65/EU. Minimumsstandarderne bør hæves hvad angår bestemmelserne vedrørende distribution, og der bør skabes lige vilkår for alle forsikringsbaserede investeringsprodukter.

(11) Dette direktiv bør finde anvendelse på enhver person, hvis virksomhed består i at levere forsikrings- eller genforsikringsdistributionsydelser til tredjemand.

(12) Dette direktiv bør finde anvendelse på personer, hvis virksomhed består i at levere oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler ud fra kriterier, som kunden har valgt, uanset om det sker via et websted eller med andre medier, eller at foretage en rangordning af forsikringsprodukter eller rabat på en forsikringsaftales pris, når kunden ved afslutningen af denne proces kan indgå en forsikringsaftale direkte eller indirekte. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på websteder, der administreres af offentlige myndigheder eller forbrugerorganisationer, og som ikke har til formål at indgå aftaler, men udelukkende sammenligner forsikringsprodukter, der findes på markedet.

(13) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på indledende virksomhed, som blot består i levering af data og oplysninger om potentielle forsikringstagere til forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller -selskaber eller af oplysninger om forsikringsprodukter eller en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller et forsikrings- eller genforsikringsselskab til potentielle forsikringstagere.

(14) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på personer inden for andre erhverv, f.eks. skatteeksperter, revisorer eller advokater, som lejlighedsvis rådgiver om forsikringsdækning i forbindelse med udøvelsen af denne anden erhvervsvirksomhed, eller personer, der blot leverer generelle oplysninger om forsikringsprodukter, når formålet ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en forsikrings- eller genforsikringsaftale. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på erhvervsmæssig administration af skadesanmeldelser på vegne af et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller skadesafregning eller taksation.

(15) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på personer, der udøver forsikringsdistribution som accessorisk virksomhed, hvis præmiebeløbet ikke overstiger et bestemt beløb, og de dækkede risici er begrænsede. Sådan en forsikring kan udgøre et supplement til en vare eller en tjenesteydelse, herunder i forhold til risikoen for, at en tjenesteydelse, der forventes at blive brugt på et vist tidspunkt, ikke bliver brugt, f.eks. en togrejse, en tilmelding til et træningscenter eller et årskort til teatret, og andre risici forbundet med rejser såsom afbestilling af rejser eller bortkomst af bagage. For imidlertid at sikre, at der altid er et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau forbundet med forsikringsdistributionsvirksomhed, bør et forsikringsselskab eller en forsikringsformidler, der udøver distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra kravene i dette direktiv, sikre opfyldelse af visse grundlæggende krav, f.eks. oplysning om sin identitet og om klagemuligheder, og at kundens krav og behov tilgodeses.

(16) Dette direktiv bør sikre, at den samme grad af forbrugerbeskyttelse finder anvendelse, og at alle forbrugere kan drage fordel af sammenlignelige standarder. Dette direktiv bør fremme lige vilkår og konkurrence på lige fod mellem formidlere, uanset om de er tilknyttet et forsikringsselskab eller ej. Det er en fordel for forbrugerne, hvis forsikringsprodukterne distribueres gennem forskellige kanaler og gennem formidlere med forskellige former for samarbejde med forsikringsselskaber, forudsat at det kræves, at de anvender tilsvarende regler om forbrugerbeskyttelse. Medlemsstaterne bør tage højde for sådanne hensyn i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv.

(17) Dette direktiv bør tage højde for forskellene på formerne for distributionskanaler. Det bør for eksempel tage højde for kendetegnene for forsikringsformidlere, der har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber (bundne forsikringsformidlere), der eksisterer på visse medlemsstaters markeder, og bør skabe passende og forholdsmæssigt afpassede vilkår for de forskellige former for distribution. Navnlig bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at den forsikrings- eller genforsikringsdistributør, der er ansvarlig for den virksomhed, som en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler udøver, skal sikre, at en sådan formidler opfylder betingelserne for registrering, og skal registrere den pågældende formidler.

(18) Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som er fysiske personer, bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres bopæl. Med hensyn til de personer, der dagligt pendler mellem den medlemsstat, hvor de har privat bopæl, og den medlemsstat, hvorfra de udøver deres distributionsvirksomhed, det vil sige deres erhvervsmæssige bopæl, bør registreringsmedlemsstaten være den, hvor de har deres erhvervsmæssige bopæl. Disse forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som er juridiske personer, bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis de i henhold til national ret ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted, deres hovedkontor. Medlemsstaterne bør kunne give andre organer mulighed for at samarbejde med de kompetente myndigheder om registrering og regulering af forsikringsformidlere. Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere bør registreres, forudsat at de opfylder strenge faglige krav til deres kompetence, gode omdømme, erhvervsansvarsforsikring og finansielle kapacitet. Formidlere, som allerede er registreret i medlemsstater, bør ikke skulle registreres igen i henhold til dette direktiv.

(19) Forsikringsformidlers manglende mulighed for at udøve deres virksomhed frit i hele Unionen hæmmer det velfungerende indre marked for forsikring. Dette direktiv er et vigtigt skridt imod et øget forbrugerbeskyttelsesniveau og markedsintegration.

(20) Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere bør kunne benytte bestemmelserne i TEUF om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser. Registrering i deres hjemland bør derfor give forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere

ret til at udøve deres virksomhed i andre medlemsstater i henhold til principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at procedurer for behørig underretning mellem de kompetente myndigheder er blevet fulgt.

(21) Med henblik på at sikre en høj kvalitet af tjenesteydelser og effektiv forbrugerbeskyttelse bør hjem- og værtslande samarbejde tæt om at håndhæve forpligtelserne i medfør af dette direktiv. Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere driver virksomhed i forskellige medlemsstater i overensstemmelse med retten til fri udveksling af tjenesteydelser, bør den kompetente myndighed i hjemlandet være ansvarlig for at sikre opfyldelsen af forpligtelserne i dette direktiv med hensyn til den samlede virksomhed på det indre marked. Hvis den kompetente myndighed i et værtsland bliver opmærksom på brud på forpligtelserne på dets område, bør den underrette den kompetente myndighed i hjemlandet, der efterfølgende bør være forpligtet til at træffe passende foranstaltninger. Dette er navnlig tilfældet, for så vidt angår overtrædelse af reglerne om krav til godt omdømme, faglig viden og kompetencer eller om god forretningsskik. Endvidere bør den kompetente myndighed i værtslandet have beføjelse til at gribe ind, hvis hjemlandet undlader at træffe passende foranstaltninger, eller hvis de trufne foranstaltninger er utilstrækkelige.

(22) I tilfælde af oprettelse af en filial eller af en permanent tilstedeværelse i en anden medlemsstat, er det hensigtsmæssigt at fordele ansvaret for håndhævelsen mellem hjem- og værtslandene. Mens ansvaret for opfyldelse af forpligtelser, der berører virksomheden som helhed — som f.eks. reglerne om faglige kvalifikationskrav — fortsat bør ligge hos hjemlandets kompetente myndighed under samme ordning som i tilfælde af levering af tjenesteydelser, bør den kompetente myndighed i værtslandet påtage sig ansvaret for håndhævelsen af regler om oplysningskrav og god forretningsskik hvad angår tjenesteydelser, der leveres på dens område. Hvis den kompetente myndighed i et værtsland imidlertid bliver opmærksom på brud på forpligtelserne på dens område, for hvilke dette direktiv ikke pålægger værtslandet ansvaret, bør den underrette den kompetente myndighed i hjemlandet, der efterfølgende bør være forpligtet til at træffe passende foranstaltninger. Dette er navnlig tilfældet, for så vidt angår overtrædelse af reglerne om krav til godt omdømme, faglig viden og kompetencer. Endvidere bør den kompetente myndighed i værtslandet have beføjelse til at gribe ind, hvis hjemlandet undlader at træffe passende foranstaltninger, eller hvis de trufne foranstaltninger er utilstrækkelige.

(23) Medlemsstaternes kompetente myndigheder bør have alle nødvendige midler til rådighed til at sikre, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere udøver deres virksomhed på betryggende vis i hele Unionen, hvad enten det sker i henhold til reglerne om etableringsfrihed eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. For at sikre et effektivt tilsyn bør alle de kompetente myndigheders tiltag være proportionale med arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med en bestemt distributørs virksomhed, uanset hvilken betydning den pågældende distributør har for den overordnede finansielle stabilitet på markedet.

(24) Medlemsstaterne bør oprette et fælles informationssted, der giver adgang til deres registre for forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere. Dette fælles informationssted bør også have et hyperlink til hver enkelt relevant kompetent myndighed i hver medlemsstat. For at forbedre gennemsigtigheden og lette grænseoverskridende handel bør Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA), der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010⁽⁵⁾, oprette, offentliggøre og løbende ajourføre en fælles elektronisk database med oplysninger om forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har meddelt, at de har til hensigt at udnytte deres ret til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser. Medlemsstaterne bør straks give EIOPA relevante oplysninger for at sætte myndigheden i stand til at gøre dette. Databasen bør have hyperlinks til relevante kompetente myndigheder i medlemsstaterne. Kompetente myndigheder i medlemsstaterne bør have hyperlinks til databasen på deres websted.

(25) En formidlers permanente tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, som svarer til en filial, bør behandles på samme måde som en filial, medmindre formidleren lovligt etablerer tilstedeværelsen i en anden retlig form. Dette kan være tilfældet afhængig af de yderligere omstændigheder, selv hvis tilstedeværelsen ikke formelt har form af en filial, men udelukkende består af et kontor, der administreres af formidlerens eget personale eller af en person, der er uafhængig, men har permanent beføjelse til at handle på vegne af formidleren, på samme måde som et selskab ville handle.

(26) Hjem- og værtslandenes relative rettigheder og forpligtelser i forhold til at føre tilsyn med forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som de har registreret, eller som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed på deres område i forbindelse med udnyttelse af deres ret til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, bør fastlægges entydigt.

(27) Med henblik på at håndtere situationer, hvor en forsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler er etableret i en medlemsstat med det ene formål at undgå overholdelse af reglerne i en anden medlemsstat, hvor den pågældende i fuldt eller primært omfang udøver sin virksomhed, kan værtslandets mulighed for at træffe beskyttelsesforanstaltninger være en passende løsning, hvis virksomheden alvorligt er til fare for, at værtslandets forsikrings- og genforsikringsmarkeders fungerer efter hensigten, og bør ikke hindres af dette direktiv. Disse foranstaltninger bør dog ikke udgøre en hindring for den fri udveksling af tjenesteydelser og etableringsfriheden eller en barriere for adgangen til grænseoverskridende virksomhed.

(28) Det er vigtigt at sikre en høj grad af professionalisme og kompetencer blandt forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber, som er involveret i arbejdet forud for, under og efter salg af forsikrings- og genforsikringsspolicer. Derfor skal formidlere og accessoriske forsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber have faglig viden, som svarer til virksomhedens kompleksitet. Det bør være et krav, at accessoriske forsikringsformidlere kender betingelserne og vilkårene for de policer, de distribuerer, og i givet fald reglerne for håndtering af skadesanmeldelser og klager.

(29) Løbende uddannelse og efteruddannelse bør sikres. Denne uddannelse og efteruddannelse kan omfatte forskellige former for forenklede læringsmuligheder, herunder kurser, e-læring og mentorordninger. Form, indhold og krævede certifikater eller anden passende dokumentation, f.eks. anførelse i et register eller vellykket aflæggelse af eksamen, bør reguleres af medlemsstaterne.

(30) Integritetskravene bidrager til en velfungerende og pålidelig forsikringssektor og til målet om tilstrækkelig beskyttelse af forsikringstagere. Disse krav omfatter at være i besiddelse af en ren straffeattest eller andet nationalt tilsvarende dokument i forbindelse med visse overtrædelser såsom overtrædelser af lovgivningen om finansielle tjenesteydelser, vedrørende uærlighed, svig eller økonomisk kriminalitet og andre overtrædelser af selskabsretten, konkursretten eller insolvensretten.

(31) Det er ligeledes vigtigt, at de relevante personer i ledelsesstrukturen hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, som er beskæftiget med distribution af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, samt de relevante ansatte hos en forsikrings- eller genforsikringsdistributør, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution, har et passende niveau af viden og kompetence i forhold til distributionsvirksomheden. Hensigtsmæssigheden af viden- og kompetenceniveauet bør sikres gennem anvendelse af krav til specifik viden og faglige kvalifikationer hos disse personer.

(32) Medlemsstaterne bør dog ikke behøve at betragte de ledere eller ansatte, der ikke direkte er beskæftiget med distributionen af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, som relevante personer. Hvad angår forsikrings- og genforsikringsformidlere og -selskaber bør alle ansatte, der er direkte beskæftiget med

distributionsvirksomhed, forventes at være i besiddelse af et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau, med visse undtagelser som f.eks. for dem, der udelukkende beskæftiger sig med administrative opgaver. Med hensyn til accessoriske forsikringsformidlere bør i det mindste de personer, der er ansvarlige for distributionen af accessoriske forsikringer, regnes blandt de relevante ansatte, der forventes at være i besiddelse af et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau. Hvis forsikrings- og genforsikringsdistributøren er en juridisk person, bør de personer i ledelsesstrukturen, der gennemfører politikker og procedurer med relation til virksomhed med distribution af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, også opfylde passende krav om viden og kompetence. Med henblik herpå bør den person, der er ansvarlig for forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomheden hos forsikrings- og genforsikringsformidleren og den accessoriske forsikringsformidler, altid opfylde kravene om viden og kompetence.

(33) Medlemsstaterne bør sikre, at forsikringsformidlere og forsikringsselskaber, der rådgiver om eller sælger forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailkunder, har et passende viden- og kompetenceniveau i forhold til de tilbudte produkter. En sådan viden og kompetence er navnlig vigtigt i lyset af den øgede kompleksitet og fortsatte innovation i udformningen af forsikringsbaserede investeringsprodukter. Køb af forsikringsbaserede investeringsprodukter er forbundet med risiko, og investorerne bør kunne stole på de oplysninger og kvaliteten af de vurderinger, der forelægges. Endvidere bør de ansatte have tilstrækkelig tid og tilstrækkelige ressourcer til at kunne give detailkunderne alle relevante oplysninger om de produkter, de tilbyder.

(34) En samordning af medlemsstaternes bestemmelser om faglige kvalifikationskrav til og registrering af personer, der indleder og udfører forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, kan både bidrage til virkeliggørelsen af det indre marked for finansielle tjenesteydelser og til forbedringen af forbrugerbeskyttelsen på dette felt

(35) For at fremme grænseoverskridende handel bør der indføres principper for gensidig anerkendelse af formidlers viden og færdigheder.

(36) På trods af de eksisterende systemer med et fælles pas for forsikringsselskaber og formidlere er forsikringsmarkedet i Unionen fortsat meget opsplittet. For at fremme grænseoverskridende forretninger og forbedre gennemsigtigheden for kunderne bør medlemsstaterne sikre offentliggørelse af de bestemmelser om samfundsmæssige interesser, som finder anvendelse på deres område, og et fælles elektronisk register bør gøres offentligt tilgængeligt sammen med oplysninger om alle medlemsstaternes bestemmelser om samfundsmæssige interesser, som finder anvendelse på forsikrings- og genforsikringsdistribution.

(37) Samarbejde og informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder er afgørende for at beskytte kunderne og sikre et sundt forsikrings- og genforsikringsformidlererhverv på det indre marked. Navnlig bør informationsudveksling fremmes, både i registreringsprocessen og løbende med henvisning til oplysninger vedrørende godt omdømme og faglige kompetencer og viden hos personer, der er ansvarlige for at udøve en forsikrings- eller genforsikringsdistributørs virksomhed.

(38) Der er behov for hensigtsmæssige og effektive udenretslige klage- og tvistbilægelsesprocedurer i medlemsstaterne med henblik på bilæggelse af tvister mellem forsikringsdistributører og deres kunder, i givet fald ved brug af eksisterende procedurer. Disse procedurer bør være tilgængelige med henblik på at bilægge tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Sådanne udenretslige klage- og tvistbilægelsesprocedurer bør sigte mod at nå frem til en hurtigere og mindre omkostningsbelastende bilæggelse af tvister mellem forsikringsdistributører og kunder.

(39) Det stigende antal forskellige aktiviteter, som mange forsikringsformidlere og -selskaber udøver samtidig, har øget risikoen for interessekonflikter mellem disse forskellige aktiviteter og deres kunders

interesser. Det er derfor nødvendigt at fastsætte bestemmelser, der sikrer, at sådanne interessekonflikter ikke skader kundens interesser.

(40) Kunderne bør på forhånd gives entydige oplysninger om den status, som de personer, der sælger forsikringsprodukterne, har, og om formen for den aflønning, som de modtager. Disse oplysninger bør gives til kunderne forud for indgåelse af aftale. De har til formål at orientere om forholdet mellem forsikringsselskabet og formidleren, hvis det er relevant, samt om formen for formidlernes aflønning.

(41) For at give kunderne oplysninger om de leverede forsikringsdistributionsydelser, uanset om kunderne køber dem gennem en formidler eller direkte fra et forsikringsselskab, og for at undgå konkurrenceforvridning ved at tilskynde forsikringsselskaber til at sælge direkte til kunderne frem for via formidlere for at undgå oplysningskravene, bør forsikringsselskaber også være forpligtet til at oplyse kunderne om karakteren af den aflønning, deres ansatte modtager for salg af forsikringsprodukter.

(42) Forsikringsformidlere og forsikringsselskaber er underlagt ensartede krav, når de distribuerer forsikringsbaserede investeringsprodukter som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014⁽⁶⁾. Ud over de krævede oplysninger, der skal afgives i form af dokumentet med centrale oplysninger, bør distributører af forsikringsbaserede investeringsprodukter give yderligere oplysninger om eventuelle distributionsomkostninger, der ikke allerede er medtaget i de omkostninger, som er anført i dokumentet med centrale oplysninger, for at sætte kunden i stand til at forstå den akkumulerede indvirkning, som disse samlede omkostninger har på investeringsafkastet. Dette direktiv bør derfor fastsætte regler for levering af oplysninger om omkostninger for den distributionsydelse, der er knyttet til de pågældende forsikringsbaserede investeringsprodukter.

(43) Dette direktiv tager sigte på at forbedre forbrugerbeskyttelsen, og derfor finder nogle af bestemmelserne kun anvendelse på »virksomhed til forbruger-forhold«, navnlig dem, der regulerer god forretningsskik hos forsikringsformidlere eller andre, som sælger forsikringsprodukter.

(44) For at undgå tilfælde af fejlsalg bør salg af forsikringsprodukter altid ledsages af en test af krav og behov på basis af oplysninger fra kunden. Ethvert forsikringsprodukt, der tilbydes kunden, bør altid være i overensstemmelse med kundens krav og behov og præsenteres på en forståelig måde, så kunden kan træffe en informeret beslutning.

(45) Hvis der ydes rådgivning forud for salget af et forsikringsprodukt, bør der ud over forpligtelsen til at angive kundernes krav og behov ydes en individuel anbefaling til kunden, der forklarer, hvorfor et bestemt produkt bedst opfylder kundens forsikringskrav og -behov.

(46) Medlemsstaterne bør kræve, at forsikringsdistributørers aflønningspolitikker ikke forhindrer deres ansatte eller repræsentanter i at handle i kundernes bedste interesse eller forhindrer dem i at give hensigtsmæssige anbefalinger eller præsentere oplysningerne på en måde, som er reel, klar og ikke-vildledende. Aflønning baseret på salgsmål bør ikke give en tilskyndelse til at anbefale et bestemt produkt til kunden.

(47) Det er afgørende for kunderne at vide, om den formidler, de har med at gøre, yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse. Med henblik på at vurdere, om antallet af aftaler og udbydere, der vurderes af formidleren, er tilstrækkeligt stort til at sikre en objektiv og individuel analyse, bør der tages passende hensyn til bl.a. kundens behov, antallet af udbydere på markedet, disse udbyderes markedsandel, antallet af relevante forsikringsprodukter, der er tilgængelige fra hver enkelt udbyder, og disse produkters karakteristika. Direktivet bør ikke hindre medlemsstaterne i at pålægge krav om, at en forsikringsformidler, der ønsker at yde rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse

af en forsikringsaftale, yder en sådan rådgivning om alle de forsikringsaftaler, som den pågældende forsikringsformidler distribuerer.

(48) Forud for aftalens indgåelse bør kunden, uanset om der ydes rådgivning, gives de relevante oplysninger om forsikringsproduktet, således at kunden kan træffe en informeret beslutning. Et dokument med oplysninger om et forsikringsprodukt bør indeholde standardiserede oplysninger om skadesforsikringsprodukter. Det bør udarbejdes af det relevante forsikringsselskab eller, i de berørte medlemsstater, af den forsikringsformidler, der udarbejder forsikringsproduktet. Forsikringsformidleren bør forklare kunden de vigtigste karakteristika ved de forsikringsprodukter, som denne sælger, og dens personale bør derfor have passende tid og ressourcer hertil.

(49) I tilfælde af gruppeforsikring bør »kunden« forstås som den repræsentant for en gruppe medlemmer, der indgår en forsikringsaftale på vegne af gruppen af medlemmer, hvis det enkelte medlem ikke kan træffe en individuel beslutning om at tilslutte sig, såsom en obligatorisk arbejdsmarkedspensionsordning. Gruppens repræsentant bør straks efter medlemmets indmelding i gruppeforsikringen om nødvendigt stille dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet og distributørens afgivelse af virksomhedsoplysninger til rådighed.

(50) Der bør indføres ensartede bestemmelser med henblik på at give kunden valget af det medium, der anvendes til at give oplysninger, idet der bør kunne anvendes elektroniske meddelelser, hvis det er passende under hensyntagen til transaktionens omstændigheder. Kunden bør dog have mulighed for at modtage oplysningerne på papir. Af hensyn til kundens adgang til oplysninger bør alle oplysninger, som formidles forud for indgåelse af aftale, stilles gratis til rådighed.

(51) Der er mindre behov for at kræve, at disse oplysninger gives, hvis kunden ønsker genforsikring eller forsikring af kommercielle og industrielle risici eller, udelukkende med henblik på distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, hvis kunden er en professionel kunde som defineret i direktiv 2014/65/EU.

(52) Dette direktiv bør præcisere minimumsforpligtelserne for forsikringsdistributører til at give kunderne oplysninger. En medlemsstat bør kunne opretholde eller vedtage strengere bestemmelser vedrørende forelæggelse af oplysninger, der uanset bestemmelserne i formidlernes og selskabernes hjemland kan pålægges forsikringsdistributører, som udøver deres forsikringsdistributionsvirksomhed på den pågældende medlemsstats område, såfremt disse strengere bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF⁽⁷⁾. Medlemsstater, som påtænker at anvende eller anvender retsfor skrifter for forsikringsdistributører og salg af forsikringsprodukter i tillæg til dem, der er omhandlet i nærværende direktiv, bør sikre, at den administrative byrde i forbindelse med disse retsfor skrifter står i et rimeligt forhold til forbrugerbeskyttelsen og forbliver begrænset.

(53) Krydssalg er en almindelig strategi, der anvendes af forsikringsdistributører i hele Unionen. Krydssalg kan indebære fordele for kunderne, men tager i nogle tilfælde ikke i tilstrækkelig grad højde for kundernes interesser. Dette direktiv bør ikke forhindre distribution af policer for flere forsikringsrisici.

(54) Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende krydssalg bør ikke berøre anvendelsen af EU-retsakter, der fastsætter regler for krydssalg i forbindelse med visse kategorier af varer eller tjenesteydelser.

(55) Med henblik på at sikre, at forsikringsprodukter opfylder behovene for målgruppen, bør forsikringsvirksomheder og, i de medlemsstater, hvor forsikringsformidlere udarbejder forsikringsprodukter med henblik på salg til kunder, forsikringsformidlere opretholde, anvende og revidere en procedure for godkendelse af hvert enkelt forsikringsprodukt. Hvis en forsikringsdistributør rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som vedkommende ikke udarbejder, bør den pågældende distributør under alle

omstændigheder være i stand til at forstå karakteristikaene ved disse produkter og deres identificerede målgruppe. Dette direktiv bør ikke begrænse udvalget og fleksibiliteten af de strategier, som virksomheder anvender til at udvikle nye produkter.

(56) Forsikringsbaserede investeringsprodukter stilles ofte til rådighed for kunder som et eventuelt alternativ eller en eventuel erstatning for investeringsprodukter, som er omfattet af direktiv 2014/65/EU. For at yde ensartet investorbekyttelse og undgå risikoen for regelarbitrage er det vigtigt, at forsikringsbaserede investeringsprodukter ud over de standardbestemmelser om god forretningsskik, der er defineret for alle forsikringsprodukter, er omfattet af specifikke standarder, der har til formål at håndtere det investeringselement, der er indbygget i disse produkter. Sådanne specifikke standarder bør omfatte formidling af passende oplysninger, krav om egnet rådgivning og begrænsning af aflønning.

(57) Med henblik på at sikre, at eventuelle honorarer, provisioner eller naturalieydelser i forbindelse med distribution af et forsikringsbaseret investeringsprodukt, der betales til eller af enhver part, undtagen kunden eller en person på vegne af kunden, ikke har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden, bør forsikringsdistributøren indføre passende og forholdsmæssige ordninger for at undgå sådanne skadelige indvirkninger. Med henblik herpå bør forsikringsdistributøren udarbejde, vedtage og regelmæssigt revidere politikker og procedurer vedrørende interessekonflikter med henblik på at undgå enhver skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden og sikre, at kunden oplyses behørigt om honorarer, provisioner eller naturalieydelser.

(58) For at sikre, at forsikringsselskaber og personer, som udøver forsikringsdistribution, overholder bestemmelserne i dette direktiv, og for at sikre, at de behandles ens i hele Unionen, bør det pålægges medlemsstaterne at indføre administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning. I Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 om udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle serviceydelser foretages der en gennemgang af de eksisterende beføjelser og anvendelsen heraf i praksis med det formål at forbedre konvergensen i sanktionerne og de andre foranstaltninger. Derfor bør de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som medlemsstaterne har fastlagt, opfylde en række væsentlige krav vedrørende adressaterne, de kriterier, der skal tages hensyn til ved anvendelsen af en sanktion eller anden foranstaltning og offentliggørelsen af sanktioner og foranstaltninger.

(59) Skønt medlemsstaterne ikke er forhindrede i at fastsætte bestemmelser om administrative og strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør der ikke stilles krav om, at de fastsætter bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af dette direktiv, som er omfattet af national strafferet. I overensstemmelse med national ret er medlemsstaterne ikke forpligtet til at pålægge både administrative og strafferetlige sanktioner for den samme overtrædelse, men de bør have mulighed for at gøre det, hvis deres nationale ret tillader det. Opretholdelse af strafferetlige sanktioner i stedet for administrative sanktioner for overtrædelser af dette direktiv bør dog ikke begrænse eller på anden måde påvirke de kompetente myndigheders mulighed for rettidigt at samarbejde med, få adgang til og udveksle oplysninger med de kompetente myndigheder i andre medlemsstater i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, heller ikke efter at de pågældende overtrædelser måtte være henvist til de kompetente retslige myndigheder med henblik på strafferetlig efterforskning.

(60) Navnlig bør de kompetente myndigheder have beføjelse til at pålægge bøder, der er tilstrækkeligt store til at opveje de reelle eller potentielle fortjenester, og være afskrækkende selv for større institutter og deres ledere.

(61) Med henblik på at yde ensartet investorbekyttelse og undgå risikoen for regelarbitrage er det vigtigt, at administrative sanktioner og andre foranstaltninger fastsæt af medlemsstaterne i tilfælde af overtrædel-

ser i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter er i overensstemmelse med sanktionerne og foranstaltningerne i forordning (EU) nr. 1286/2014.

(62) For at sikre konsekvent anvendelse af sanktionerne i hele Unionen, bør medlemsstaterne sikre, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder.

(63) For at sikre, at de kompetente myndigheders afgørelser om overtrædelser har en afskrækkende virkning på offentligheden som helhed, og for at oplyse markedsdeltagere om adfærd, som betragtes som skadelig for kunderne, bør disse afgørelser offentliggøres, forudsat at tidsfristen for indgivelse af en klage er overskredet, og der ikke er blevet indgivet nogen klage, medmindre sådan offentliggørelse udgør en trussel mod finansielle markeders stabilitet eller en igangværende undersøgelse. Hvis national ret fastsætter, at sanktionen eller den anden foranstaltning, som er genstand for prøvelse, skal offentliggøres, bør sådanne oplysninger såvel som prøvelsens udfald også offentliggøres uden unødigt forsinkelse. Under alle omstændigheder bør den kompetente myndighed have mulighed for at beslutte ikke at offentliggøre en sanktion eller den anden foranstaltning eller at offentliggøre den anonymt, såfremt offentliggørelse af sanktionen eller den anden foranstaltning ville forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

(64) For at kunne afdække potentielle overtrædelser bør de kompetente myndigheder have de nødvendige undersøgelsesbeføjelser og bør fastlægge effektive mekanismer, der giver mulighed for at indberette potentielle eller faktiske overtrædelser.

(65) Dette direktiv bør henvise til både administrative sanktioner og andre foranstaltninger, uanset om de i henhold til national ret betragtes som sanktioner eller som andre foranstaltninger.

(66) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelser i medlemsstaternes lovgivning vedrørende strafferetlige sanktioner.

(67) For at opfylde dette direktivs målsætninger bør Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF tillægges beføjelse til at vedtage retsakter vedrørende produkttilsyn og styringskrav for alle produkter og, i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, håndtering af interessekonflikter, betingelser for betaling eller modtagelse af tilskyndelser og egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurdering. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(68) Tekniske standarder for finansielle tjenesteydelser bør sikre konsekvent harmonisering og passende beskyttelse af forbrugere i hele Unionen. EIOPA råder over ekspertviden, og derfor bør den udelukkende få til opgave at udarbejde udkast til regulerings- og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som ikke nødvendiggør politikbeslutninger, og som skal forelægges for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

(69) I overensstemmelse med den fælles forståelse vedrørende delegerede retsakter mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen bør Kommissionen, med forbehold af dens yderligere revision, tage hensyn til indsigelsesfristen samt procedurer i Europa-Parlamentet og Rådet for så vidt angår datoen for fremsendelse af den delegerede retsakt. Endvidere bør i overensstemmelse med den fælles forståelse vedrørende delegerede retsakter, med forbehold af dens yderligere revision, og i nødvendigt omfang forordning (EU) nr. 1094/2010, reel gennemsigtighed og passende kontakt med Europa-Parlamentet og Rådet forud for vedtagelsen af den delegerede retsakt sikres.

(70) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁽⁸⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001⁽⁹⁾ bør finde anvendelse på behandlingen af personoplysninger i EIOPA i forbindelse med nærværende direktiv, under tilsyn af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse.

(71) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder som anført i traktaterne.

(72) Dette direktiv bør ikke være for byrdefuldt for små og mellemstore forsikrings- og genforsikringsdistributører. Et redskab til at nå dette mål er korrekt anvendelse af proportionalitetsprincippet. Dette princip bør både anvendes på kravene, der stilles til forsikrings- og genforsikringsdistributører, og på udøvelsen af tilsynsbeføjelser.

(73) Dette direktiv bør tages op til revision fem år efter datoen for dets ikrafttrædelse for at tage hensyn til markedsudviklingen samt udviklingen inden for andre områder af EU-retten eller medlemsstaternes erfaringer med gennemførelse af EU-retten, navnlig med hensyn til produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF⁽¹⁰⁾.

(74) Direktiv 2002/92/EF bør ophæves 24 måneder efter dette direktivs ikrafttræden. Dog bør kapitel IIIA i direktiv 2002/92/EF udgå med virkning fra datoen for dette direktivs ikrafttræden.

(75) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til direktiv 2002/92/EF. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, hvori der ikke er foretaget ændringer, følger af nævnte direktiv.

(76) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse i national ret af direktiv 2002/92/EF.

(77) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse den 23. november 2012⁽¹¹⁾.

(78) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(79) I den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler for adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution i Unionen.
2. Dette direktiv finder anvendelse på enhver fysisk eller juridisk person, som er etableret eller ønsker at etablere sig i en medlemsstat for at indlede og udøve distribution af forsikrings- og genforsikringsprodukter.
3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på accessoriske forsikringsformidlere, som udøver forsikringsdistributionsvirksomhed, når alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) forsikringen udgør et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som leveres af en given leverandør, såfremt forsikringen dækker:
 - i) risikoen for driftsfejl ved, tab af eller beskadigelse af varen eller manglende brug af den tjenesteydelse, der leveres af den pågældende leverandør, eller
 - ii) tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse bestilt hos den pågældende leverandør
 - b) præmiebeløbet for forsikringsproduktet overstiger ikke 600 EUR beregnet pro rata på årsbasis
 - c) uanset litra b), når forsikringen udgør et supplement til en tjenesteydelse som omhandlet i litra a), og varigheden af denne tjenesteydelse er tre måneder eller derunder, overstiger præmiebeløbet pr. person ikke 200 EUR.
4. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskabet eller forsikringsformidleren ved udøvelse af distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra anvendelsen af dette direktiv i medfør af stk. 3, sikrer, at:
 - a) der stilles oplysninger til rådighed for kunden, forud for indgåelsen af aftalen, om formidlerens navn og adresse og om procedurerne omhandlet i artikel 14, efter hvilke kunder og andre berørte parter kan indgive klager
 - b) der findes passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på overholdelse af artikel 17 og 24 og på at tage højde for kundens krav og behov inden forslaget til aftale
 - c) dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, som er omhandlet i artikel 20, stk. 5, forelægges kunden forud for indgåelsen af aftalen.
5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder overvåger markederne, herunder markedet for accessoriske forsikringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat. EIOPA kan lette og koordinere denne overvågning.
6. Dette direktiv finder ikke anvendelse på forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed i forbindelse med risici og forpligtelser uden for Unionen.

Dette direktiv berører ikke en medlemsstats ret om forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed, der udøves af forsikrings- og genforsikringsselskaber eller -formidlere, som er etableret i et tredjeland, og som leverer ydelser på denne medlemsstats område ifølge princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der sikres ligebehandling af alle personer, som udøver eller har tilladelse til at udøve forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed på dette marked.

Dette direktiv vedrører ikke forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, der udøves i tredjelande.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om eventuelle generelle vanskeligheder, som deres forsikrings- eller genforsikringsdistributører møder i forbindelse med etablering eller udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed i tredjelande.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forsikringsdistribution«: virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i tilfælde af en skadesanmeldelse, herunder levering af oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler i overensstemmelse med kundernes valgte kriterier via et websted eller andre medier og udarbejdelse af en prioriteret liste over forsikringsprodukter, der omfatter pris- og produktsammenligninger, eller rabat på prisen for en forsikringsaftale, hvis kunden er i stand til direkte eller indirekte at indgå en forsikringsaftale ved at bruge et websted eller andre medier
- 2) »genforsikringsdistribution«: virksomhed, herunder når sådan virksomhed udøves af genforsikringsselskaber uden genforsikringsformidlers medvirken, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af genforsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i tilfælde af en skadesanmeldelse
- 3) »forsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller deres ansatte, og som ikke er en accessorisk forsikringsformidler, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed
- 4) »accessorisk forsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et kreditinstitut eller et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1) og 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁽¹²⁾, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed som en accessorisk aktivitet, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) den pågældende fysiske eller juridiske person udøver ikke forsikringsdistribution som hovederhverv
 - b) den fysiske eller juridiske person distribuerer kun visse forsikringsprodukter, der udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse
 - c) de pågældende forsikringsprodukter omfatter ikke livs- eller ansvarsforsikring, medmindre denne er et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som formidleren tilbyder som sit hovederhverv
- 5) »genforsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et genforsikringsselskab eller dets ansatte, der mod aflønning indleder eller udøver genforsikringsdistributionsvirksomhed
- 6) »forsikringsselskab«: et selskab som defineret i artikel 13, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF⁽¹³⁾
- 7) »genforsikringsselskab«: et genforsikringsselskab som defineret i artikel 13, nr. 4), i direktiv 2009/138/EF
- 8) »forsikringsdistributør«: en forsikringsformidler, en accessorisk forsikringsformidler eller et forsikringsselskab
- 9) »aflønning«: provision, honorar, gebyr eller anden betaling, herunder enhver form for økonomiske fordele eller enhver anden finansiel eller ikke-finansiel fordel eller tilskyndelse, som tilbydes eller gives med henblik på forsikringsdistributionsvirksomhed
- 10) »hjemland«:

- a) hvis formidleren er en fysisk person: den medlemsstat, hvor formidleren har sin bopæl
- b) hvis formidleren er en juridisk person: den medlemsstat, hvor den juridiske person har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til denne medlemsstats ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende
- 11) »værtsland«: den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsformidleren har en permanent tilstedeværelse eller et fast driftssted eller leverer tjenesteydelser, og som ikke er formidlerens hjemland
- 12) »filial«: en formidlers agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets
- 13) »snævre forbindelser«: snævre forbindelser som defineret i artikel 13, nr. 17), i direktiv 2009/138/EF
- 14) »primært forretningssted«: det sted, hvorfra hovedaktiviteterne administreres
- 15) »rådgivning«: en personlig anbefaling til en kunde, enten efter anmodning fra kunden eller på forsikringsdistributørens foranledning vedrørende en eller flere forsikringsaftaler
- 16) »store risici«: store risici som defineret i artikel 13, nr. 27), i direktiv 2009/138/EF
- 17) »forsikringsbaseret investeringsprodukt«: et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, og hvor denne værdi ved udløb eller tilbagekøbsværdi direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving, og omfatter ikke:
 - a) skadesforsikringsprodukter som opført på listen i bilag I til direktiv 2009/138/EF (skadesforsikringsklasser)
 - b) livsforsikringskontrakter, hvor de i kontrakten fastsatte ydelser alene udbetales ved dødsfald eller på grund af uarbejdsdygtighed som følge af ulykke, sygdom eller invaliditet
 - c) pensionsprodukter, som i henhold til national ret anses for at have til hovedformål at sikre investorer en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse ydelser
 - d) officielt anerkendte arbejdsmarkedspensionsordninger, der falder ind under anvendelsesområdet for direktiv 2003/41/EF eller direktiv 2009/138/EF
 - e) individuelle pensionsprodukter, hvortil national ret kræver et økonomisk bidrag fra arbejdsgiveren, og hvor arbejdsgiveren eller arbejdstageren ikke har noget valg for så vidt angår pensionsprodukt eller -udbyder
- 18) »varigt medium«: ethvert instrument, der:
 - a) sætter kunden i stand til at lagre oplysninger, der er rettet personligt til den pågældende kunde på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og
 - b) giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger.

2. Med henblik på stk. 1, nr. 1) og 2), anses følgende ikke for at udgøre forsikringsdistribution eller genforsikringsdistribution:

- a) lejlighedsvis levering af oplysninger i forbindelse med anden erhvervsvirksomhed, forudsat at:
 - i) leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med at indgå eller opfylde en forsikringsaftale
 - ii) formålet med erhvervsvirksomheden ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en genforsikringsaftale
- b) erhvervsmæssig administration af et forsikrings- eller genforsikringsselskabs skadesanmeldelser og skadesafregning og taksation
- c) levering blot af data og oplysninger om potentielle forsikringstagere til forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller forsikrings- eller genforsikringsselskaber, forudsat at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale
- d) levering blot af oplysninger om forsikrings- eller genforsikringsprodukter, en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller et forsikrings- eller genforsikringsselskab til potentielle forsikringstagere,

forudsat at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale.

KAPITEL II

REGISTRERINGSKRAV

Artikel 3

Registrering

1. Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere skal i deres hjemland registreres hos en kompetent myndighed.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber og deres ansatte skal ikke registreres efter dette direktiv.

Med forbehold af første afsnit kan medlemsstaterne fastsætte, at forsikrings- og genforsikringsselskaber og -formidlere og andre organer kan samarbejde med de kompetente myndigheder med henblik på registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere og i forbindelse med anvendelsen af kravene fastsat i artikel 10.

Navnlig kan forsikrings- og genforsikringsformidlere og formidlere af accessoriske forsikringer blive registreret hos et forsikrings- eller genforsikringsselskab, en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller hos en sammenslutning af forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikrings- eller genforsikringsformidlere under en kompetent myndigheds kontrol.

En forsikrings- eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler kan handle på et forsikrings- eller genforsikringsselskabs eller en anden formidlers ansvar. I så fald kan medlemsstaterne fastsætte, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller den anden formidler er ansvarlig for at sikre, at forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler opfylder betingelserne for registrering, herunder betingelserne i stk. 6, første afsnit, litra c).

Medlemsstaterne kan også fastsætte, at det forsikrings- eller genforsikringsselskab eller den anden formidler, der påtager sig ansvaret for forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler, registrerer denne formidler eller accessoriske formidler.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer, som arbejder hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, og som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed.

Medlemsstaterne sikrer, at registrene anfører navnene på de fysiske personer i ledelsen af den forsikrings- eller genforsikringsdistributør, der er ansvarlig for forsikrings- eller genforsikringsdistributionen.

Det skal endvidere fremgå af registrene, i hvilke medlemsstater de enkelte formidlere udøver virksomhed i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller fri udveksling af tjenesteydelser.

2. Medlemsstaterne kan oprette mere end ét register for forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, forudsat at de fastlægger kriterier for, hvordan formidlerne skal registreres.

Medlemsstaterne opretter et onlineregistreringssystem Dette system skal være lettilgængeligt og give mulighed for at udfylde registreringsformularen direkte online.

3. I tilfælde, hvor der er mere end et register i en medlemsstat, opretter denne medlemsstat et fælles informationssted, der giver nem og hurtig offentlig adgang til oplysninger fra det nationale register, som samles elektronisk og ajourføres. Dette informationssted skal desuden levere oplysningerne om hjemlandets kompetente myndigheder.

4. EIOPA opretter, offentliggør på sit websted og ajourfører et fælles elektronisk register med oplysninger om forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har meddelt, at de har til hensigt at udøve grænseoverskridende virksomhed i overensstemmelse med kapitel III. Medlemsstaterne giver straks EIOPA relevante oplysninger for at sætte den i stand til at gøre dette. Registret skal have links til og være tilgængeligt fra medlemsstaternes kompetente myndigheders websteder.

EIOPA har adgang til de data, der opbevares i registeret som omhandlet i første afsnit. EIOPA og de kompetente myndigheder har ret til at ændre sådanne data. Datasubjekter, hvis personlige oplysninger opbevares i registeret og udveksles, har ret til adgang til sådanne opbevarede data og ret til passende underretning.

EIOPA opretter et websted med hyperlinks til hvert enkelt fælles informationssted eller i givet fald et register, som medlemsstaterne opretter i overensstemmelse med stk. 3.

Hjemlande sikrer, at registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere sker under overholdelse af de relevante krav fastsat i artikel 10.

Den kompetente myndighed kontrollerer regelmæssigt, om betingelserne for registreringen fortsat er opfyldt.

Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der ophører med at opfylde kravene i artikel 10, fjernes fra registret. I givet fald underretter hjemlandet værtslandet om en sådan fjernelse fra registret.

5. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgninger fra formidlere om optagelse i registret behandles inden for tre måneder efter indgivelsen af en komplet ansøgning, og at ansøgeren straks får meddelelse om afgørelsen.

6. Medlemsstaterne sikrer, at alle følgende oplysninger afkræves som en betingelse for registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere:

- a) identiteten af de aktionærer eller selskabsdeltagere, både fysiske og juridiske personer, som besidder andele hos formidleren på over 10 %, samt størrelsen heraf
- b) identiteten af de personer, som har snævre forbindelser med formidleren
- c) oplysning om, at disse andele eller snævre forbindelser ikke forhindrer den kompetente myndighed i at foretage effektiv overvågning.

Medlemsstaterne sikrer, at formidlere straks underretter de kompetente myndigheder om enhver ændring i de oplysninger, der forelægges efter dette stykke.

7. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder afviser at foretage registrering, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som formidleren har snævre forbindelser med, eller de problemer, som er forbundet med håndhævelse af disse love eller administrative bestemmelser, forhindrer dem i at foretage effektiv overvågning.

KAPITEL III

FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER OG ETABLERINGSFRIHED

Artikel 4

Udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. En forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der agter at udøve aktiviteter for første gang på en anden medlemsstats område i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfrihed, giver sit hjemlands kompetente myndighed følgende oplysninger:

- a) formidlerens navn, adresse og, hvis det er relevant, registreringsnummer
- b) i hvilken eller hvilke medlemsstater formidleren agter at udøve virksomhed
- c) formidlerkategorien og, hvis det er relevant, navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- d) i givet fald den relevante forsikringsklasse.

2. Den kompetente myndighed i hjemlandet meddeler senest en måned efter modtagelsen af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, disse oplysninger til den kompetente myndighed i værtslandet, som straks bekræfter modtagelsen. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter skriftligt forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler om, at den kompetente myndighed i værtslandet har modtaget oplysningerne, og at formidleren kan påbegynde sin virksomhed i værtslandet. Hvis det er relevant, meddeler den kompetente myndighed i hjemlandet samtidig formidleren, at oplysninger om de retlige bestemmelser, som er omhandlet i artikel 11, stk. 1, og finder anvendelse i værtslandet, er tilgængelige via de midler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 3 og 4, og også at formidleren skal opfylde disse betingelser for at påbegynde sin virksomhed i værtslandet.

3. Hvis der sker ændringer i de oplysninger, der er afgivet i overensstemmelse med stk. 1, underretter forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler mindst en måned, inden de foretages, den kompetente myndighed i hjemlandet herom. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter også den kompetente myndighed i værtslandet om denne ændring så hurtigt som muligt og senest en måned efter den dato, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet modtog oplysningerne.

Artikel 5

Tilsidesættelse af forpligtelser under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet har en begrundet formodning om, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der handler på dens område under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser, tilsidesætter forpligtelser i medfør af dette direktiv, underretter den den kompetente myndighed i hjemlandet om denne formodning.

Efter at have vurderet de efter første afsnit modtagne oplysninger træffer den kompetente myndighed i hjemlandet, hvor det er relevant, og i givet fald hurtigst muligt, passende foranstaltninger for at afhjælpe situationen. Den underretter værtslandets kompetente myndighed om sådanne trufne foranstaltninger.

Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler på trods af de foranstaltninger, der træffes i hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller mangelfulde, fortsætter med at optræde på en måde, der klart skader værtslandets forbrugeres interesser i vidt omfang eller forsikrings- og genforsikringsmarkedernes korrekte funktion, kan værtslandets kompetente myndighed efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed

træffe passende foranstaltninger for at forebygge yderligere uregelmæssigheder, herunder, i det omfang det er strengt nødvendigt, ved at hindre den pågældende formidler i fortsat at udøve ny virksomhed på dets område.

Desuden kan den kompetente myndighed i hjemlandet eller værtslandet henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

2. Stk. 1 berører ikke værtslandets beføjelse til at træffe passende foranstaltninger til at forebygge eller straffe uregelmæssigheder begået på dets område, i en situation hvor det er nødvendigt med omgående handling for at beskytte forbrugernes rettigheder. Denne beføjelse omfatter muligheden for at hindre forsikrings- og genforsikringsformidlere og de accessoriske forsikringsformidlere i at udøve ny virksomhed på dets område.

3. Foranstaltninger, der vedtages af de kompetente myndigheder i værtslandet i medfør af denne artikel, meddeles til den berørte forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i et velbegrunder dokument og meddeles straks til den kompetente myndighed i hjemlandet, til EIOPA samt til Kommissionen.

Artikel 6

Udnyttelse af retten til etableringsfrihed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, som agter at udnytte deres ret til etableringsfrihed til at oprette en filial eller en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, meddeler dette til sit hjemlands kompetente myndighed samt afgiver følgende oplysninger til denne kompetente myndighed:

- a) formidlerens navn, adresse og, hvis det er relevant, registreringsnummer
- b) i hvilken medlemsstat formidleren har til hensigt at oprette en filial eller en permanent tilstedeværelse
- c) formidlerkategorien og, hvis det er relevant, navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- d) den relevante forsikringsklasse, hvis det er relevant
- e) en adresse i værtslandet, hvorfra dokumenter kan rekvireres
- f) navnet på eventuelle personer, som er ansvarlige for administrationen af filialen eller den permanente tilstedeværelse.

En formidlers permanente tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, som svarer til en filial, behandles på samme måde som en filial, medmindre formidleren lovligt etablerer sådan permanent tilstedeværelse i en anden retlig form.

2. Medmindre den kompetente myndighed i hjemlandet har grund til at betvivle tilstrækkeligheden af den organisatoriske struktur eller økonomiske situation hos forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler i betragtning af den tilsigtede distributionsvirksomhed, videresender den senest en måned efter modtagelsen de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, til den kompetente myndighed i værtslandet, som straks bekræfter modtagelsen heraf. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter skriftligt forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler om, at den kompetente myndighed i værtslandet har modtaget oplysningerne.

Senest én måned efter modtagelsen af de oplysninger, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, meddeler den kompetente myndighed i værtslandet de retlige bestemmelser, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1, ved hjælp af de midler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 3 og 4, som finder anvendelse

på dens område, til den kompetente myndighed i hjemlandet. Hjemlandets kompetente myndighed meddeler formidleren disse oplysninger og oplyser formidleren, at denne kan påbegynde sin virksomhed i værtslandet, forudsat at den overholder disse retlige bestemmelser.

Hvis der ikke modtages nogen meddelelse inden for den i andet afsnit fastsatte frist, kan forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler oprette filialen og påbegynde sin virksomhed.

3. Nægter den kompetente myndighed i hjemlandet at videresende oplysningerne omhandlet i stk. 1 til den kompetente myndighed i værtslandet, skal den begrunde dette afslag over for forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler senest en måned efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1.

Et afslag som omhandlet i første afsnit eller ethvert svigt hos den kompetente myndighed i hjemlandet i videresendelsen af oplysningerne omhandlet i stk. 1 skal være underlagt adgang til domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Hvis der sker ændringer i de oplysninger, der er afgivet i overensstemmelse med stk. 1, underretter forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler mindst en måned, inden de foretages, den kompetente myndighed i hjemlandet herom. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter også den kompetente myndighed i værtslandet om denne ændring så hurtigt som muligt og senest en måned efter den dato, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet modtog oplysningerne.

Artikel 7

Kompetencefordeling mellem hjem- og værtsland

1. Hvis en forsikrings- eller genforsikringsformidlers eller accessorisk forsikringsformidlers primære forretningssted er beliggende i en anden medlemsstat end hjemlandet, kan den kompetente myndighed i den anden medlemsstat aftale med den kompetente myndighed i hjemlandet, at den handler, som om den var den kompetente myndighed i hjemlandet i forhold til bestemmelserne i kapitel IV, V, VI og VII. I tilfælde af en sådan aftale underretter den kompetente myndighed i hjemlandet straks forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler og EIOPA herom.

2. Den kompetente myndighed i værtslandet har ansvaret for at sikre, at de tjenesteydelser, som driftsstedet leverer på værtslandets område, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er fastsat i kapitel V og VI, og med foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.

Den kompetente myndighed i værtslandet har ret til at gennemgå etableringsordninger og til at kræve de ændringer, der er nødvendige for at den kompetente myndighed kan håndhæve forpligtelserne i henhold til kapitel V og kapitel VI og foranstaltninger vedtaget i medfør heraf i forhold til de tjenesteydelser eller aktiviteter, som driftsstedet leverer eller udfører på dette lands område.

Artikel 8

Tilsidesættelse af forpligtelser under udnyttelse af etableringsfrihed

1. Hvis de kompetente myndigheder i et værtsland konstaterer, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler ikke overholder de lov- eller reguleringsbestemmelser, som værtslandet har vedtaget i medfør af bestemmelserne i kapitel V og VI, kan den pågældende myndighed træffe passende foranstaltninger.

2. Hvis et værtslands kompetente myndighed har en begrundet formodning om, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der udøver virksomhed på dets område gennem et driftssted, har tilsidesat forpligtelser fastsat i dette direktiv, og hvis den pågældende kompetente myndighed ikke er ansvarlig i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, forelægger værtslandet disse grunde for den kompetente myndighed i hjemlandet. Efter at have vurderet de modtagne oplysninger træffer den kompetente myndighed i hjemlandet, hvor det er relevant og i givet fald, hurtigst muligt passende foranstaltninger for at afhjælpe situationen. Den underretter værtslandets kompetente myndighed om sådanne trufne foranstaltninger.

3. Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler på trods af de foranstaltninger, der træffes i hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller mangler, fortsætter med at optræde på en måde, der klart skader værtslandets forbrugeres interesser i stort omfang eller forsikrings- og genforsikringsmarkedernes ordentlige funktion, kan værtslandets kompetente myndighed efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed træffe passende foranstaltninger for at forebygge yderligere uregelmæssigheder, herunder, i det omfang det er strengt nødvendigt, ved at hindre den pågældende formidler i fortsat at udøve ny virksomhed på dets område.

Endvidere kan den kompetente myndighed i hjemlandet eller i værtslandet forelægge sagen for EIOPA og anmode denne om hjælp, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

4. Stk. 2 og 3 berører ikke værtslandets beføjelse til at træffe passende og ikke-diskriminerende foranstaltninger til at forebygge eller sanktionere uregelmæssigheder begået på dets område, i situationer hvor omgående handling er strengt nødvendig for at beskytte forbrugernes rettigheder i værtslandet, og hvor lignende foranstaltninger i hjemlandet er utilstrækkelige eller mangler. I sådanne situationer har værtslandet mulighed for at hindre den pågældende forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i at udøve ny virksomhed på dets område.

5. Foranstaltninger, der vedtages af de kompetente myndigheder i værtslandet efter denne artikel, meddeles til den berørte forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i et velbegrundet dokument og meddeles straks til den kompetente myndighed i hjemlandet, til EIOPA samt til Kommissionen.

Artikel 9

Beføjelser tilknyttet nationale bestemmelser, der vedtages med henblik på almene hensyn

1. Dette direktiv berører ikke værtslandenes beføjelse til at træffe passende og ikke-diskriminerende foranstaltninger med henblik på at sanktionere uregelmæssigheder begået på deres områder, som strider mod deres retlige bestemmelser som omhandlet i artikel 11, stk. 1, for så vidt dette er strengt nødvendigt. I sådanne situationer har værtslandet mulighed for at hindre den pågældende forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i at udøve ny virksomhed på dets område.

2. Endvidere berører dette direktiv ikke værtslandets kompetente myndigheds beføjelse til at træffe passende foranstaltninger til at hindre en forsikringsdistributør, der er etableret i en anden medlemsstat, i at drive virksomhed på dets område under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller i givet fald etableringsfriheden, hvis den relevante virksomhed er helt eller primært rettet mod værtslandets område med det ene formål at undgå de retlige bestemmelser, der ville finde anvendelse, hvis den pågældende forsikringsdistributør havde sin bopæl eller sit vedtægtsmæssige hjemsted i det pågældende værtsland, og herudover, hvis dens virksomhed alvorligt er til fare for, at værtslandets forsikrings- og

genforsikringsmarkeder fungerer efter hensigten hvad angår forbrugerbeskyttelsen. I sådanne tilfælde kan den kompetente myndighed i værtslandet, efter at den har underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet, med hensyn til den pågældende forsikringsdistributør træffe alle nødvendige passende foranstaltninger for at beskytte forbrugernes rettigheder i værtslandet. De berørte kompetente myndigheder kan forelægge sagen for EIOPA og anmode denne om hjælp, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010, og i så fald kan EIOPA i tilfælde af uenighed mellem de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandet handle inden for rammerne af de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

KAPITEL IV

ORGANISATORISKE KRAV

Artikel 10

Faglige og organisatoriske kvalifikationskrav

1. Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsdistributører og ansatte i forsikrings- og forsikrings-selskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, besidder passende viden og færdigheder, således at de kan varetage deres opgaver og opfylde deres forpligtelser tilfredsstillende.
2. Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsik-ringsselskaber samt ansatte hos forsikrings- og genforsikringsformidlere overholder krav om faglig uddannelse og efteruddannelse for at bevare et passende præstationsniveau, der svarer til den rolle, de spiller, og det relevante marked.

Med henblik herpå indfører og offentliggør hjemlande mekanismer til effektivt at kontrollere og vurdere viden og færdigheder hos forsikrings- og genforsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsik-ringsselskaber samt ansatte hos forsikrings- og genforsikringsformidlere på grundlag af mindst 15 timers faglig uddannelse eller efteruddannelse pr. år under hensyntagen til arten af de solgte produkter, typen af distributør, den rolle, de spiller, og den virksomhed, som forsikrings- eller genforsikringsdistributøren udøver.

Hjemlande kan kræve, at en vellykket opfyldelse af kravene til uddannelse og efteruddannelse dokumenteres ved erhvervelsen af et certifikat.

Medlemsstaterne tilpasser kravene til viden og færdigheder efter forsikrings- eller genforsikringsdistributørernes specifikke virksomhed og de produkter, der distribueres, navnlig i tilfælde af accessoriske forsikringsformidlere. Medlemsstaterne kan kræve, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller -formidleren i forbindelse med de i artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, omhandlede tilfælde og for ansatte i forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistribution, skal kontrollere, at de pågældende formidlers viden og færdigheder er i overensstemmelse med kravene i stk. 1, og om nødvendigt skal tilbyde sådanne formidlere muligheder for uddannelse eller efteruddannelse, der modsvarer kravene i forbindelse med de produkter, som formidlerne sælger.

Medlemsstaterne er ikke forpligtede til at anvende kravet i stk. 1 og i nærværende stykkes første afsnit på alle de fysiske personer i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, men medlemsstaterne sikrer, at de relevante personer i ledelsesstrukturen i sådanne selskaber, der er ansvarlige for distribution af forsikrings- og genforsikringsprodukter, samt alle andre personer, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution, godtgør, at de besidder den viden og de færdigheder, der er nødvendig for udførelsen af deres opgaver.

Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal godtgøre, at de opfylder de relevante krav til faglig viden og kompetencer, som er fastsat i bilag I.

3. Fysiske personer, som arbejder i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der udøver forsikrings- eller genforsikringsdistribution, skal have et godt omdømme. De skal som et minimum have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret i overensstemmelse med national ret.

Medlemsstaterne kan i henhold til artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, tillade, at forsikrings- eller genforsikringsdistributøren undersøger sine ansattes og, hvor det er relevant, sine forsikrings- eller genforsikringsformidlers omdømme.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer, der arbejder i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, forudsat at disse fysiske personer ikke er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution. Medlemsstaterne sikrer dog, at personerne i ledelsesstrukturen med ansvar for og alle ansatte direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution opfylder kravet.

Hvad angår accessoriske forsikringsformidlere sikrer medlemsstaterne, at personer med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer opfylder kravene i første afsnit.

4. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring eller en anden tilsvarende garanti, der dækker hele Unionens område, mod erstatningsansvar for pligtforsømmelse på mindst 1 250 000 EUR pr. skadesanmeldelse og på sammenlagt 1 850 000 EUR for alle skadesanmeldelser i løbet af et år, medmindre en sådan forsikring eller tilsvarende garanti i forvejen ydes af et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et andet selskab, på hvis vegne forsikrings- eller genforsikringsformidleren handler eller er bemyndiget til at handle, eller medmindre et sådant selskab har påtaget sig det fulde ansvar for formidlerens handlinger.

5. Medlemsstaterne kræver, at accessoriske forsikringsformidlere tegner erhvervsansvarsforsikringer eller tilsvarende garantier på et niveau, der er fastsat af medlemsstaterne, under hensyntagen til arten af de solgte produkter og den udførte virksomhed.

6. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte kunderne mod manglende evne hos forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler til at overføre præmiebeløbet til forsikringsselskabet eller til at overføre erstatningsbeløbet eller en bonus til den forsikrede.

Sådanne foranstaltninger skal antage en eller flere af følgende former:

- a) bestemmelser fastsat ved lov eller aftale, hvorefter penge betalt af kunden til formidleren betragtes som værende betalt til selskabet, hvorimod penge betalt af selskabet til formidleren ikke betragtes som værende betalt til kunden, før kunden faktisk modtager dem
- b) et krav til formidleren om, at denne skal have en finansiell kapacitet, der til enhver tid skal være på 4 % af de samlede modtagne årlige præmiebeløb, dog mindst 18 750 EUR
- c) et krav om, at kundens betroede midler overføres via strengt adskilte kundekonti, og at disse konti ikke benyttes til at fyldestgøre andre kreditorer i tilfælde af konkurs
- d) et krav om, at der oprettes en garantifond.

7. EIOPA reviderer regelmæssigt de i stk. 4 og 6 omhandlede beløb for at tage hensyn til udviklingen i det europæiske forbrugerprisindeks, der offentliggøres af Eurostat. Den første revision finder sted senest den 31. december 2017, og de følgende revisioner finder sted hvert femte år herefter.

EIOPA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, således at det grundbeløb i euro, der er omhandlet i stk. 4 og 6, tilpasses med den procentvise ændring af det i nærværende stykkes første afsnit omhandlede indeks for perioden mellem den 1. januar 2013 og den 31. december 2017 eller fra datoen for den seneste revision til den nye revision og rundes op til nærmeste multiplum af 10 EUR.

EIOPA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2018, og de følgende udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder hvert femte år derefter.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes andet og tredje afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

8. For at sikre overholdelse kravene i stk. 1, 2 og 3 godkender og gennemfører forsikrings- og genforsikringsselskaber deres interne politikker og passende interne procedurer og reviderer dem regelmæssigt.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber udpeger en funktion, der skal sikre korrekt gennemførelse af de godkendte politikker og procedurer.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber opretter, vedligeholder og ajourfører kartoteker med al relevant dokumentation vedrørende anvendelsen af stk. 1, 2 og 3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber stiller efter anmodning navnet på den person, der er ansvarlig for denne funktion, til rådighed for hjemlandets kompetente myndighed.

Artikel 11

Offentliggørelse af bestemmelser om almene hensyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder på passende måde offentliggør de relevante nationale lovbestemmelser om almene hensyn, herunder oplysninger om, hvorvidt medlemsstaten har valgt at anvende de strengere bestemmelser fastsat i artikel 29, stk. 3, som finder anvendelse på udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution på deres område.

2. Medlemsstater, som påtænker at anvende eller anvender bestemmelser, som regulerer forsikringsdistribution, i tillæg til dem, der er omhandlet i dette direktiv, sikrer, at den administrative byrde i forbindelse med disse bestemmelser står i et rimeligt forhold til forbrugerbeskyttelsen. Medlemsstaterne fører regelmæssigt tilsyn med disse bestemmelser for at sikre, at de fortsat overholder dette stykke.

3. EIOPA skal på sit websted indsætte links til de kompetente myndigheders websteder, hvor der offentliggøres oplysninger om bestemmelserne om almene hensyn. Sådanne oplysninger ajourføres regelmæssigt af de nationale kompetente myndigheder, og EIOPA offentliggør oplysningerne på sit websted sammen med alle de nationale bestemmelser om almene hensyn fordelt på forskellige relevante retsområder.

4. Medlemsstaterne opretter et fælles informationssted, som er ansvarligt for at formidle oplysninger om bestemmelser vedrørende almene hensyn i de respektive medlemsstater. Informationsstedet bør være en passende kompetent myndighed.

5. EIOPA gennemgår i en rapport de bestemmelser om almene hensyn, som medlemsstaterne offentliggør i henhold til denne artikel, med henblik på at sikre, at dette direktiv og det indre marked fungerer efter hensigten, og underretter Kommissionen herom, senest den 23. februar 2019.

Artikel 12

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen af dette direktiv. De underretter Kommissionen herom med angivelse af en eventuel kompetencefordeling.
2. De i nærværende artikels stk. 1 omhandlede myndigheder skal være enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i national ret eller anerkendt af en offentlig myndighed, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller sammenslutninger, hvis medlemmer direkte eller indirekte omfatter forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikrings- eller genforsikringsformidlere, uden at det berører muligheden for samarbejde mellem kompetente myndigheder og andre organer, hvis dette udtrykkeligt er omhandlet i artikel 3, stk. 1.
3. De kompetente myndigheder skal have alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver efter dette direktiv. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sikrer medlemsstaten et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

Artikel 13

Samarbejde og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder

1. De kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater samarbejder indbyrdes og udveksler relevante oplysninger om forsikrings- og genforsikringsdistributører for at sikre, at dette direktiv anvendes korrekt.
2. Navnlig i registreringsprocessen og løbende udveksler de kompetente myndigheder relevante oplysninger vedrørende godt omdømme, faglig viden og faglige kompetencer hos forsikrings- og genforsikringsdistributører.
3. De kompetente myndigheder udveksler også oplysninger om forsikrings- og genforsikringsdistributører, der er blevet pålagt en sanktion eller anden foranstaltning, jf. kapitel VII, som vil kunne føre til sletning af registret over disse distributører.
4. Enhver, der modtager eller videregiver oplysninger i henhold til dette direktiv, har tavshedspligt som fastsat i artikel 64 i direktiv 2009/138/EF.

Artikel 14

Klage

Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, hvorved kunder og andre berørte parter, navnlig forbrugerorganisationer, kan indbringe klager over forsikrings- og genforsikringsdistributører. I alle tilfælde skal klagere modtage svar.

Artikel 15

Udenretslig bilæggelse af tvister

1. Medlemsstaterne sikrer, at der i overensstemmelse med den relevante EU-lovgivning og national ret oprettes tilstrækkelige og effektive, uvildige og uafhængige udenretslige klage- og tvistbilægelsesprocedurer i forbindelse med tvister mellem kunder og forsikringsdistributører vedrørende rettigheder og forpligtelser efter dette direktiv, hvor det er hensigtsmæssigt ved brug af eksisterende organer. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne procedurer finder anvendelse på, og at det relevante organs kompetence reelt omfatter, forsikringsdistributører, som procedurerne indledes mod.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 omhandlede enheder samarbejder med henblik på bilæggelse af grænseoverskridende tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv.

Artikel 16

Begrænsning af brugen af formidlere

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber og -formidlere, når de benytter tjenesteydelser fra forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, kun benytter forsikrings- og genforsikringsdistributionsydelser fra registrerede forsikrings- og genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, herunder dem, der er omhandlet i artikel 1, stk. 3.

KAPITEL V

OPLYSNINGSKRAV OG REGLER OM GOD FORRETNINGSSKIK

Artikel 17

Generelt princip

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsdistributører, når de udøver forsikringsdistribution, altid handler ærligt, redeligt og professionelt i deres kunders bedste interesse.

2. Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF⁽¹⁴⁾ sikrer medlemsstaterne, at alle oplysninger med tilknytning til genstanden for dette direktiv, herunder markedsføringsmateriale, som forsikringsdistributøren sender til kunder eller potentielle kunder, skal være reelle, klare og ikke-vildledende. Markedsføringsmateriale skal altid tydeligt fremstå som sådant.

3. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsdistributører ikke aflønnes og ikke aflønner eller vurderer deres medarbejders indsats på en måde, der strider mod deres forpligtelse til at handle i kundernes bedste interesse. En forsikringsdistributør må navnlig ikke indføre aflønningsordninger, salgsmål eller andre ordninger, som kunne give en tilskyndelse til den pågældende selv eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når forsikringsdistributøren kunne tilbyde et andet produkt, der ville dække kundens behov bedre.

Artikel 18

Forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets generelle oplysningspligt

Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) en forsikringsformidler i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale giver kunden oplysning om følgende:

- i) sit navn og sin adresse, og at den pågældende er en forsikringsformidler
 - ii) om den pågældende yder rådgivning om de solgte forsikringsprodukter
 - iii) de i artikel 14 omhandlede procedurer, hvorefter kunder og andre berørte parter kan indbringe klager over forsikringsformidlere, samt de i artikel 15 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer
 - iv) det register, som den pågældende er optaget i, med angivelse af, hvordan det kan kontrolleres, at den pågældende er registreret, og
 - v) om formidleren repræsenterer kunden eller handler for eller på vegne af forsikringsselskabet
- b) et forsikringsselskab i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale giver kunden oplysning om følgende:
- i) sit navn og sin adresse, og at det er et forsikringsselskab
 - ii) om forsikringsselskabet yder rådgivning om de solgte forsikringsprodukter
 - iii) de i artikel 14 omhandlede procedurer, hvorefter kunder og andre berørte parter kan indbringe klager over forsikringsselskaber, samt de i artikel 15 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer.

Artikel 19

Interessekonflikter og gennemsigtighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en forsikringsformidler i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale mindst giver kunden oplysning om følgende:
 - a) om forsikringsformidleren har en direkte eller indirekte andel på 10 % eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i et bestemt forsikringsselskab
 - b) om et bestemt forsikringsselskab eller moderselskabet til et bestemt forsikringsselskab har en direkte eller indirekte andel på 10 % eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i forsikringsformidlerselskabet
 - c) i forbindelse med den aftale, der foreslås eller rådgives om, om:
 - i) forsikringsformidleren yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse
 - ii) forsikringsformidleren har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber; i så fald skal formidleren meddele navnene på disse forsikringsselskaber, eller
 - iii) forsikringsformidleren ikke har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber til forsikringsdistributionsvirksomhed og ikke yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse; i så fald skal forsikringsformidleren meddele navnene på de forsikringsselskaber, som forsikringsformidleren kan benytte og faktisk benytter
 - d) hvilken form for aflønning der modtages i forbindelse med forsikringsaftalen
 - e) om forsikringsformidleren i forhold til forsikringsaftalen arbejder:
 - i) på basis af et honorar, som er den aflønning, kunden betaler direkte
 - ii) på basis af en form for provision, som er den aflønning, der indgår i forsikringspræmien
 - iii) på basis af enhver anden form for aflønning, herunder en form for økonomisk fordel, som tilbydes eller gives i forbindelse med forsikringsaftalen, eller
 - iv) på basis af en kombination af enhver form for aflønning som omhandlet i nr. i), ii) og iii).
2. Hvis kunden skal betale honoraret direkte, oplyser forsikringsformidleren kunden om honorarets størrelse eller, hvis dette ikke er muligt, metoden til beregning af honoraret.
3. Hvis kunden foretager betalinger ud over de løbende præmier og planlagte betalinger i henhold til forsikringsaftalen efter dens indgåelse, skal forsikringsformidleren også give oplysninger i overensstemmelse med denne artikel om hver enkelt af sådanne betalinger.

4. Medlemsstaterne sikrer, at ethvert forsikringsselskab i god tid inden indgåelsen af en forsikringsaftale giver sin kunde oplysning om, hvilken form for aflønning dets ansatte modtager i forbindelse med forsikringsaftalen.

5. Hvis kunden foretager betalinger ud over de løbende præmier og planlagte betalinger i henhold til forsikringsaftalen efter dens indgåelse, skal forsikringsselskabet også give oplysninger i overensstemmelse med denne artikel om sådanne betalinger.

Artikel 20

Rådgivning og standarder for salg, hvor der ikke ydes rådgivning

1. Inden en forsikringsaftale indgås, fastlægger forsikringsdistributøren eller forsikringsselskabet på basis af oplysninger fra kunden kundens krav og behov og giver kunden objektive oplysninger om forsikringsproduktet på en forståelig måde, så kunden kan træffe en informeret beslutning.

Enhver aftale, der foreslås, skal være i overensstemmelse med kundens forsikringskrav og -behov.

Når der ydes rådgivning, inden en konkret forsikringsaftale indgås, yder forsikringsdistributøren en individuel anbefaling, der forklarer, hvorfor et bestemt produkt bedst opfylder kundens forsikringskrav og -behov.

2. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, afpasses efter kompleksiteten af det forsikringsprodukt, der foreslås, og typen af kunde.

3. Når en forsikringsformidler meddeler kunden, at den pågældende yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse, er forsikringsformidleren forpligtet til at yde denne rådgivning på grundlag af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, at den pågældende er i stand til ud fra faglige kriterier at rådgive kunden personligt om, hvilken forsikringsaftale der ville være egnet til at opfylde kundens behov.

4. Uden at det berører artikel 183 og 184 i direktiv 2009/138/EF, giver forsikringsdistributøren inden aftalens indgåelse, uanset om der ydes rådgivning, og uanset om forsikringsproduktet er del af en pakke i medfør af nærværende direktivs artikel 24, kunden de relevante oplysninger om forsikringsproduktet i en form, som er forståelig, under hensyntagen til forsikringsproduktets kompleksitet og typen af kunde, således at kunden kan træffe en informeret beslutning.

5. I forbindelse med distribution af skadesforsikringsprodukter som opført i bilag I til direktiv 2009/138/EF, gives de i denne artikels stk. 4 omhandlede oplysninger i form af et standardiseret dokument med oplysninger om forsikringsproduktet på papir eller et andet varigt medium.

6. Det i stk. 5 omhandlede dokument med oplysninger om forsikringsproduktet udarbejdes af producenten af skadesforsikringsproduktet.

7. Dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal:

- a) være et kort og selvstændigt dokument
- b) udformes og opstilles således, at det er klart og letlæseligt, med brug af en læservenlig skriftstørrelse
- c) være lige så forståeligt, hvis det oprindeligt er affattet i farver, men udskrives eller fotokopieres i sort-hvid
- d) affattes på de officielle sprog eller på et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor forsikringsproduktet tilbydes, eller på et andet sprog, hvis forbrugeren og distributøren enes herom
- e) være nøjagtigt og ikke vildledende

- f) indeholde titlen »dokument med oplysninger om forsikringsproduktet« øverst på første side
- g) indeholde en meddelelse om, at fuldstændige prækontraktlige og kontraktlige oplysninger om produktet findes i andre dokumenter.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal gives sammen med oplysninger, der er påkrævet i medfør af andre relevante EU-retsakter eller national ret under forudsætning af, at alle kravene i første afsnit er opfyldt.

8. Dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal indeholde følgende oplysninger:

- a) oplysninger om formen for forsikring
- b) en sammenfatning af forsikringsdækningen, herunder de vigtigste forsikrede risici, den forsikrede sum og, hvor det er relevant, det geografiske anvendelsesområde og en sammenfatning af de ikke-medtagne risici
- c) betingelser for indbetaling af præmier, herunder over hvor lang tid indbetalingerne skal ske
- d) de vigtigste undtagelser, hvor der ikke kan indgives skadesanmeldelser
- e) forpligtelser ved aftalens begyndelse
- f) forpligtelser i løbet af aftalens varighed
- g) forpligtelser i tilfælde af, at der indgives en skadesanmeldelse
- h) aftalens varighed herunder datoerne for aftalens begyndelse og udløb
- i) betingelserne for opsigelse af aftalen.

9. Efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat for dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, der præciserer detaljerne for præsentationen af de i stk. 8 omhandlede oplysninger.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 23. februar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Artikel 21

Oplysningspligt for accessoriske forsikringsformidlere

Medlemsstaterne sikrer, at accessoriske forsikringsformidlere overholder artikel 18, litra a), nr. i), iii) og iv), og artikel 19, stk. 1, litra d).

Artikel 22

Undtagelser fra oplysningspligten og fleksibilitetsbestemmelse

1. Forsikringsdistributører, der udøver distributionsvirksomhed i forbindelse med forsikring af store risici, er ikke forpligtet til at give de i artikel 18, 19 og 20 omhandlede oplysninger.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at oplysningerne i nærværende direktivs artikel 29 og 30 ikke skal leveres til en professionel kunde som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 10), i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser om strengere krav til de i dette kapitel omhandlede oplysninger, forudsat at disse bestemmelser er forenelige med EU-retten. Medlemsstaterne underretter EIOPA og Kommissionen om sådanne bestemmelser.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at deres kompetente myndigheder på passende måde offentliggør oplysninger om, hvorvidt medlemsstaten har valgt at anvende strengere bestemmelser efter dette stykke.

Medlemsstaterne kan navnlig gøre ydelse af rådgivning som omhandlet i artikel 20, stk. 1, tredje afsnit, obligatorisk ved salg af ethvert forsikringsprodukt eller for visse former for forsikringsprodukter. I så fald skal forsikringsdistributører, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, overholde sådanne strengere nationale bestemmelser, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i den pågældende medlemsstat.

3. Medlemsstaterne kan begrænse eller forbyde accept eller modtagelse af honorarer, provisioner eller andre penge- eller naturalieydelser, der betales eller leveres til forsikringsdistributører af tredjemand eller en person, der handler på tredjemands vegne, i forbindelse med distribution af forsikringsprodukter.

4. For på enhver hensigtsmæssig måde at skabe en høj grad af gennemsigtighed sikrer EIOPA, at de oplysninger, den modtager om medlemsstaternes bestemmelser, også gøres tilgængelige for kunder og for forsikrings- og genforsikringsdistributører.

5. Medlemsstaterne sikrer, at en ansat, hvis forsikringsdistributøren er ansvarlig for ydelsen af obligatoriske arbejdsmarkedspensionsordninger, og den ansatte bliver medlem af en sådan ordning uden at have truffet en individuel beslutning om at tilslutte sig den, får de oplysninger, der er omhandlet i dette kapitel, straks efter tilmeldingen til den pågældende ordning.

Artikel 23

Oplysningskrav

1. Enhver form for oplysninger i henhold til artikel 18, 19, 20 og 29 skal gives til kunderne:

- a) på papir
- b) på en tydelig og nøjagtig måde, der er forståelig for kunden
- c) på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor risikoen befinder sig, eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen indgås, eller ethvert andet sprog, som aftales mellem parterne, og
- d) gratis.

2. Uanset nærværende artikels stk. 1, litra a), kan de i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger gives til kunden på et af følgende medier:

- a) et andet varigt medium end papir, forudsat at betingelserne i nærværende artikels stk. 4 er opfyldt, eller
- b) et websted, forudsat at betingelserne i nærværende artikels stk. 5 er opfyldt.

3. Hvis de i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger gives ved brug af et andet varigt medium end papir eller ved hjælp af et websted, gives kunden dog efter anmodning en papirudgave gratis.

4. De i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger kan gives ved brug af et andet varigt medium end papir, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- a) brugen af det varige medium er passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden, og
- b) kunden har fået valget mellem oplysninger på papir og på et varigt medium og har valgt sidstnævnte medium.

5. De i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger kan gives ved hjælp af et websted, forudsat at oplysningerne sendes til kunden personligt, eller forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- a) formidling af de nævnte oplysninger ved hjælp af et websted er passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden
- b) kunden er indforstået med formidling af de nævnte oplysninger ved hjælp af et websted
- c) kunden er underrettet elektronisk om webstedets adresse og om, hvor på webstedet der er adgang til de nævnte oplysninger
- d) det sikres, at der er adgang til de nævnte oplysninger på webstedet, så længe kunden med rimelighed kan forventes at have behov herfor.

6. I forbindelse med stk. 4 og 5 anses levering af oplysninger ved brug af et andet varigt medium end papir eller ved hjælp af et websted for passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden, forudsat at der er belæg for, at kunden regelmæssigt har adgang til internettet. Opgiver kunden en e-mailadresse med henblik på disse forretninger, anses det for at være et sådant belæg.

7. I tilfælde af telefonsalg skal oplysninger, som forsikringsformidleren giver til kunden forud for indgåelsen af aftalen, herunder dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, være givet i overensstemmelse med EU-reglerne for fjernsalg af finansielle tjenesteydelser. Endvidere skal forsikringsformidleren give de forudgående oplysninger til kunden i overensstemmelse med stk. 1 eller 2 umiddelbart efter indgåelsen af forsikringsaftalen, selv hvis kunden har besluttet at modtage oplysningerne på et andet varigt medium end papir i overensstemmelse med stk. 4.

Artikel 24

Krydssalg

1. Når et forsikringsprodukt tilbydes sammen med et accessorisk produkt eller en accessorisk tjenesteydelse, der ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, skal forsikringsdistributøren meddele kunden, om de forskellige komponenter kan købes separat, og i givet fald fremlægge en tilstrækkelig beskrivelse af de forskellige komponenter i aftalen eller pakken og separat dokumentation for omkostninger og gebyrer i forbindelse med hver enkelt komponent.

2. Under de i stk. 1 omhandlede omstændigheder, og hvis den risiko eller den forsikringsdækning som følge af en sådan aftale eller pakke, som tilbydes en kunde, adskiller sig fra de risici, der er forbundet med de separate komponenter, skal forsikringsdistributøren forelægge en tilstrækkelig beskrivelse af de forskellige komponenter i aftalen eller pakken og af måden, hvorpå deres sammenhæng ændrer risikoen eller forsikringsdækningen.

3. Hvis et forsikringsprodukt er accessorisk i forhold til en vare eller en tjenesteydelse, som ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, skal forsikringsdistributøren tilbyde kunden, at varen eller tjenesteydelsen kan købes separat. Dette stykke finder ikke anvendelse, hvis et forsikringsprodukt er accessorisk i forhold til en investeringsservice eller -aktivitet som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU, en kreditaftale som defineret i artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU⁽¹⁵⁾ eller en betalingskonto som defineret i artikel 2, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU⁽¹⁶⁾.

4. EIOPA kan udarbejde retningslinjer for vurdering af og tilsyn med krydssalg, idet myndigheden angiver, i hvilke situationer krydssalg ikke er forenelig med forpligtelserne fastsat i artikel 17.

5. Denne artikel forhindrer ikke distribution af forsikringsprodukter, der yder dækning for forskellige former for risici (policer for flere forsikringsrisici).

6. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1 og 3, sikrer medlemsstaterne, at en forsikringsdistributør præciserer kundens krav og behov i forbindelse med de forsikringsprodukter, der udgør en del af den samlede pakke eller den samme aftale.

7. Medlemsstaterne kan opretholde eller vedtage yderligere strengere foranstaltninger eller gribe ind fra sag til sag for at forbyde salg af forsikring sammen med en accessorisk tjenesteydelse eller et accessorisk produkt, der ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, hvis de kan dokumentere, at denne praksis er til skade for forbrugerne.

Artikel 25

Produkttilsyn og styringskrav

1. Forsikringsselskaber og formidlere, som udarbejder forsikringsprodukter til salg til kunder, opretholder, anvender og reviderer en godkendelsesproces for hvert enkelt forsikringsprodukt eller for væsentlige tilpasninger af et eksisterende forsikringsprodukt, inden det markedsføres eller distribueres til kunderne.

Produktgodkendelsesprocessen skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til forsikringsproduktets art.

Produktgodkendelsesprocessen angiver en afgrænset målgruppe for hvert produkt, sikrer, at alle relevante risici for denne angivne målgruppe vurderes, og at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den tilsigtede målgruppe, og træffer hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at forsikringsproduktet distribueres til den afgrænsede målgruppe.

Forsikringsselskabet skal forstå og regelmæssigt revidere de forsikringsprodukter, det udbyder eller markedsfører, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici på den tilsigtede målgruppe, for i det mindste at vurdere, om produktet stadig opfylder behovene på den angivne målgruppe, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig.

Forsikringsselskaber og -formidlere, som udarbejder forsikringsprodukter, stiller alle relevante oplysninger om forsikringsproduktet og om produktgodkendelsesprocessen, herunder forsikringsproduktets tilsigtede målgruppe, til rådighed for distributører.

Hvis en forsikringsdistributør rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som den pågældende ikke udarbejder, skal forsikringsdistributøren have etableret egnede ordninger til at kunne indhente de i femte afsnit omhandlede oplysninger og forstå karakteristikaene ved og den afgrænsede målgruppe for hvert forsikringsprodukt.

2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 med henblik på yderligere at præcisere principperne i denne artikel under forholdsmæssigt afpasset hensyn til den udførte virksomhed, de solgte forsikringsprodukters art og distributørens art.

3. De politikker, procedurer og ordninger, som er omhandlet i denne artikel, berører ikke alle andre krav i medfør af dette direktiv, herunder krav vedrørende offentliggørelse, egnethed eller hensigtsmæssighed, identificering og styring af interessekonflikter og tilskyndelser.

4. Denne artikel finder ikke anvendelse på forsikringsprodukter, der består af forsikring af store risici.

KAPITEL VI

SUPPLERENDE KRAV I FORHOLD TIL FORSIKRINGSBASEREDE INVESTERINGSPRODUKTER

Artikel 26

Anvendelsesområde for supplerende krav

Dette kapitel fastsætter krav, der supplerer dem, der finder anvendelse for forsikringsdistribution i overensstemmelse med artikel 17, 18, 19 og 20, når forsikringsdistributionen udøves i forbindelse med salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter af enhver af følgende:

- a) en forsikringsformidler
- b) et forsikringsselskab.

Artikel 27

Forebyggelse af interessekonflikter

Uden at det berører artikel 17, opretholder og anvender en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, der udøver distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, effektive organisatoriske og administrative ordninger med henblik på at træffe alle rimelige forholdsregler til forebyggelse af, at interessekonflikter som fastsat i artikel 28 skader kundernes interesser. Disse ordninger skal være forholdsmæssigt afpasset den udførte virksomhed, de solgte forsikringsprodukter og typen af distributør.

Artikel 28

Interessekonflikter

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsformidlere og forsikringsselskaber træffer alle relevante forholdsregler for at kunne påvise interessekonflikter mellem dem, herunder deres ledere og ansatte eller enhver anden person, der direkte eller indirekte er forbundet med dem ved et kontrolforhold, og deres kunder, eller mellem kunderne indbyrdes, som opstår ved udøvelsen af forsikringsdistributionsvirksomhed.
2. Hvis de organisatoriske eller administrative ordninger, der i overensstemmelse med artikel 27 er indført af forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet for at styre interessekonflikter, ikke er tilstrækkelige til med rimelig sikkerhed at kunne sikre forebyggelse af risikoen for, at kunders interesser skades, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet klart oplyse kunden om interessekonflikternes generelle karakter eller årsager i god tid inden indgåelsen af en forsikringsaftale.
3. Uanset artikel 23, stk. 1, skal oplysningerne omhandlet i stk. 2:
 - a) gives på et varigt medium, og
 - b) være tilstrækkeligt detaljerede i betragtning af arten af kunden, så kunden kan træffe en informeret beslutning med hensyn til den forsikringsdistributionsvirksomhed, i forbindelse med hvilken interessekonflikten opstår.
4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 med henblik på at:
 - a) fastlægge de forholdsregler, forsikringsformidlere og forsikringsselskaber med rimelighed kan forventes at træffe for at påvise, forhindre, styre og oplyse om interessekonflikter, når de udøver forsikringsdistributionsvirksomhed
 - b) opstille passende kriterier for at bestemme de former for interessekonflikter, som kan skade forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets kunders eller potentielle kunders interesser.

Oplysninger til kunder

1. Uden at det berører artikel 18 og artikel 19, stk. 1 og 2, skal der gives relevante oplysninger i god tid inden indgåelsen af en aftale til kunder eller potentielle kunder med hensyn til distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter og med hensyn til alle omkostninger og tilknyttede gebyrer. Disse oplysninger skal som minimum omfatte følgende:

- a) hvis der ydes rådgivning, om forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet vil give kunden en periodisk vurdering af de anbefalede forsikringsbaserede investeringsprodukters egnethed, som omhandlet i artikel 30
- b) hvad angår oplysninger om forsikringsbaserede investeringsprodukter og foreslåede investeringsstrategier, relevant vejledning og relevante advarsler om de risici, der er forbundet de forsikringsbaserede investeringsprodukter eller i forbindelse med særlige foreslåede investeringsstrategier
- c) hvad angår oplysninger om alle omkostninger og tilknyttede gebyrer, oplysninger i forbindelse med distributionen af det forsikringsbaserede investeringsprodukt, herunder udgifterne til rådgivning, hvor det er relevant, udgifter til det forskningsbaserede investeringsprodukt, som anbefales eller afsættes til kunden, og oplysninger om, hvordan kunden kan betale for det, herunder eventuelle tredjemandsbetalinger.

Oplysningerne om alle omkostninger og gebyrer, herunder omkostninger og gebyrer i forbindelse med distribution af det forsikringsbaserede investeringsprodukt, som ikke skyldes tilstedeværelsen af underliggende markedsrisici, skal foreligge i sammenfattet form, så kunden får et overblik over de samlede omkostninger og den kumulerede effekt på afkastet af investeringen og, hvis kunden måtte anmode herom, skal en specificeret opgørelse af omkostningerne og gebyrerne leveres. Sådanne oplysninger leveres i givet fald regelmæssigt og mindst én gang om året for kunden under investeringens livscyklus.

De i dette stykke omhandlede oplysninger gives i en form, som er forståelig, på en sådan måde, at kunder eller potentielle kunder i rimeligt omfang kan forstå det tilbudte forsikringsbaserede investeringsprodukts art og risici og dermed træffe informerede investeringsbeslutninger. Medlemsstaterne kan tillade, at disse oplysninger gives i et standardiseret format.

2. Uden at det berører artikel 19, stk. 1, litra d) og e), artikel 19, stk. 3, og artikel 22, stk. 3, sikrer medlemsstaterne, at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber kun kan anses for at have opfyldt deres forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1, eller artikel 27 eller 28, hvis de betaler eller modtager honorarer eller provisioner, eller hvis de leverer eller modtager naturalieydelse i forbindelse med distribution af et forsikringsbaseret investeringsprodukt eller en accessorisk tjenesteydelse til eller fra andre parter end kunden eller en person, som handler på vegne af kunden, bortset fra de tilfælde, hvor betalingen eller ydelsen:

- a) ikke har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden, og
- b) ikke hindrer forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets opfyldelse af pligten til at handle ærligt, redeligt og professionelt i overensstemmelse med kundens bedste interesse.

3. Medlemsstaterne kan pålægge distributører strengere krav med hensyn til de af dette direktiv omfattede områder. Navnlig kan medlemsstaterne desuden forbyde eller yderligere begrænse tilbuddet om eller accepten af honorarer, provisioner eller naturalieydelse fra tredjepart i forbindelse med forsikringsrådgivning.

Strengere krav kan omfatte krav om, at sådanne honorarer, provisioner eller naturalieydelse skal returneres til kunden eller modregnes honorarer betalt af kunden.

Medlemsstaterne kan gøre ydelse af den rådgivning, der er omhandlet i artikel 30, obligatorisk med henblik på salg af ethvert forsikringsbaseret investeringsprodukt eller for visse former heraf.

Medlemsstaterne kan kræve, at en forsikringsformidler, når den pågældende meddeler kunden, at rådgivningen ydes uafhængigt, skal vurdere et tilstrækkeligt stort antal forsikringsprodukter på markedet, som er tilstrækkeligt forskelligartede med hensyn til deres form og produktudbydere til at sikre, at kundens mål opfyldes og ikke begrænses til forsikringsprodukter, der udstedes eller udbydes af enheder, som har tætte forbindelser med forsikringsformidleren.

Alle forsikringsformidlere og forsikringsselskaber skal overholde en medlemsstats strengere krav som omhandlet i dette stykke, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i den pågældende medlemsstat.

4. Uden at det berører nærværende artikels stk. 3, tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38, som uddyber:

- a) kriterierne for vurdering af, hvorvidt tilskyndelser, der betales eller modtages af en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden
- b) kriterierne for vurdering af, hvorvidt forsikringsformidlere og forsikringsselskaber, der betaler eller modtager tilskyndelser, opfylder deres pligt til at handle ærligt, redeligt og professionelt i kundens bedste interesse.

5. De i stk. 4 omhandlede delegerede retsakter skal tage hensyn til:

- a) de til kunden eller den potentielle kunde tilbudte eller leverede tjenesteydelsers art, idet der tages hensyn til transaktionernes form, genstand, omfang og hyppighed
- b) arten af de produkter, der tilbydes eller påtænkes, herunder de forskellige typer af forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Artikel 30

Egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurdering og rapportering til kunder

1. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet, når de yder rådgivning om et forsikringsbaseret investeringsprodukt, også indhente de nødvendige oplysninger om kundens eller den potentielle kundes kendskab til og erfaring på det investeringsområde, som er relevant for den specifikke form for produkt eller tjenesteydelse, den pågældende persons finansielle situation, herunder den pågældende persons evne til at bære tab, og den pågældende persons investeringsmål, herunder den pågældende persons risikovillighed, så forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kan anbefale kunden eller den potentielle kunde de forsikringsbaserede investeringsprodukter, der egner sig for den pågældende person og navnlig harmonerer med den pågældende persons risikovillighed og evne til at bære tab.

Medlemsstaterne sikrer, at den samlede pakke er egnet, hvis en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab yder investeringsrådgivning og anbefaler en pakke af tjenesteydelser eller produkter sammensat i henhold til artikel 24.

2. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber, som udøver anden forsikringsdistributionsvirksomhed end de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede, i forbindelse med salg, hvor der ikke ydes rådgivning, udbeder sig oplysninger fra kunden eller den potentielle kunde om dennes kendskab til og erfaring på det investeringsområde, som er relevant

for den specifikke form for produkt eller tjenesteydelse, der udbydes eller efterspørges, så forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kan vurdere, om den påtænkte forsikringsydelse eller det påtænkte forsikringsprodukt er passende for kunden. Vurderingen af en pakke af tjenesteydelser eller produkter i henhold til artikel 24 omfatter den samlede pakkes hensigtsmæssighed.

Finder forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet på grundlag af de oplysninger modtaget i medfør af første afsnit, at produktet ikke er hensigtsmæssigt for kunden eller den potentielle kunde, advarer forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kunden eller den potentielle kunde herom. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

Vælger kunderne eller de potentielle kunder ikke at give de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, eller giver de utilstrækkelige oplysninger om deres kendskab og erfaringer, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet advare dem om, at forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet ikke er i stand til at afgøre, om produktet er hensigtsmæssigt for vedkommende. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

3. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, kan medlemsstaterne, hvis der ikke ydes rådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter, fravige forpligtelserne i stk. 2 i denne artikel, således at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber kan udøve forsikringsdistributionsvirksomhed på deres område uden at skulle indhente de oplysninger eller træffe den afgørelse, der er omhandlet i stk. 2 i denne artikel, såfremt alle følgende betingelser er opfyldt:

a) virksomheden vedrører et af følgende forsikringsbaserede investeringsprodukter:

- i) aftaler, som kun medfører investeringseksponering over for finansielle instrumenter, der anses for at være ikke-komplekse i henhold til direktiv 2014/65/EU og ikke indebærer en struktur, som gør det vanskeligt for kunden at forstå de involverede risici, eller
- ii) andre ikke-komplekse forsikringsbaserede investeringer med henblik på anvendelsen af dette stykke.

b) forsikringsdistributionsvirksomheden udøves på kundens eller den potentielle kundes foranledning

c) kunden eller den potentielle kunde er klart blevet oplyst om, at forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet ikke ved ydelsen af denne forsikringsdistributionsvirksomhed er forpligtet til at vurdere, hvorvidt det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller den forsikringsdistributionsvirksomhed, der leveres eller tilbydes, er hensigtsmæssigt, og at kunden eller den potentielle kunde ikke nyder godt af den tilsvarende beskyttelse i henhold til de relevante regler om god forretningsskik. En sådan advarsel kan gives i et standardiseret format

d) forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet opfylder forpligtelserne i artikel 27 og 28.

Alle forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, skal, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i en medlemsstat, som ikke gør brug af den i dette stykke omhandlede undtagelse, overholde de gældende bestemmelser i den pågældende medlemsstat.

4. Forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet registrerer kunden i sit kundekartotek med det eller de dokumenter, som er aftalt mellem forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet og kunden, hvori er anført parternes rettigheder og forpligtelser samt de øvrige betingelser, som gælder for forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets tjenesteydelser til kunden. Parternes kontraktlige rettigheder og forpligtelser kan medtages ved henvisning til andre dokumenter eller lovtekster.

5. Forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet forelægger kunden fyldestgørende rapporter om den leverede tjenesteydelse på et varigt medium. Rapporterne skal omfatte periodiske meddelelser til kunderne, hvori der tages hensyn til de involverede forsikringsbaserede investeringsprodukters form og

kompleksitet og karakteren af den tjenesteydelse, der er leveret til kunden, og skal desuden, hvor det er relevant, omfatte omkostninger i forbindelse med de transaktioner og tjenesteydelser, der er gennemført for kundens regning.

Ved ydelse af rådgivning om et forsikringsbaseret investeringsprodukt giver forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet inden indgåelsen af aftalen kunden en egnethedserklæring på et varigt medium, hvori den ydede rådgivning specificeres, og det specificeres, hvordan denne rådgivning opfylder kundens præferencer, mål og andre karakteristika. Betingelserne i artikel 23, stk. 1-4, finder anvendelse.

Hvis aftalen indgås ved hjælp af fjernkommunikation, som forhindrer den forudgående afgivelse af egnethedserklæringen, kan forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet afgive egnethedserklæringen på et varigt medium umiddelbart efter, at kunden er bundet af en aftale, såfremt begge følgende betingelser er opfyldt:

- a) kunden har indvilliget i at modtage egnethedserklæringen uden unødigt forsinkelse efter indgåelsen af aftalen, og
- b) forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet har givet kunden mulighed for at udskyde indgåelsen af aftalen for at modtage egnethedserklæringen forud for indgåelsen af aftalen.

Hvis en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab har underrettet kunden om, at formidleren eller selskabet vil gennemføre en periodisk vurdering af egnetheden, skal den periodiske rapport indeholde en ajourført erklæring om, hvordan det forsikringsbaserede investeringsprodukt opfylder kundens præferencer og mål og andre af kundens karakteristika.

6. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 for at fastsætte nærmere bestemmelser om, hvordan forsikringsformidlere og forsikringsselskaber skal overholde principperne i denne artikel, når de udøver forsikringsdistributionsvirksomhed med deres kunder, herunder for så vidt angår de oplysninger, der skal indhentes i forbindelse med vurderingen af de forsikringsbaserede investeringsprodukters egnethed eller hensigtsmæssighed for deres kunder, kriterierne for vurdering af ikke-komplekse forsikringsbaserede investeringsprodukter i forbindelse med nærværende artikels stk. 3, litra a), nr. ii), og indholdet af og formatet for lister og aftaler vedrørende leveringen af tjenesteydelser til kunder og aflæggelsen af periodiske rapporter om de leverede tjenesteydelser til kunder. De delegerede retsakter skal tage hensyn til:

- a) den eller de til kunden eller den potentielle kunde tilbudte eller leverede tjenesteydelsers art, idet der tages hensyn til transaktionernes form, genstand, omfang og hyppighed
- b) arten af de produkter, der tilbydes eller påtænkes, herunder de forskellige former for forsikringsbaserede investeringsprodukter
- c) om kunden eller den potentielle kunde er detailinvestor eller professionel investor.

7. EIOPA udarbejder senest den 23. august 2017 og ajourfører derefter periodisk retningslinjer for vurdering af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der indebærer en struktur, som gør det vanskeligt for kunden at forstå de involverede risici omhandlet i stk. 3, litra a), nr. i).

8. EIOPA kan udarbejde retningslinjer, og derefter periodisk ajourføre dem, for vurdering af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der klassificeres som ikke-komplekse i forbindelse med stk. 3, litra a), nr. ii), under hensyntagen til de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til stk. 6.

KAPITEL VII

SANKTIONER OG ANDRE FORANSTALTNINGER

Artikel 31

Administrative sanktioner og andre foranstaltninger

1. Uden at det berører de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og medlemsstaternes ret til at fastsætte og pålægge strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne, at deres kompetente myndigheder kan pålægge administrative sanktioner og andre foranstaltninger for alle overtrædelser af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og træffer alle fornødne foranstaltninger til sikring af, at de gennemføres. Medlemsstaterne sikrer, at deres administrative sanktioner og andre foranstaltninger er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner efter dette direktiv for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret. I så fald meddeler medlemsstaterne Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.

3. De kompetente myndigheder udøver deres tilsynsbeføjelser, herunder undersøgelsesbeføjelser og beføjelser til at pålægge sanktioner i medfør af dette kapitel i overensstemmelse med deres nationale retslige rammer på alle følgende måder:

- a) direkte
- b) i samarbejde med andre myndigheder
- c) ved henvendelse til de kompetente retslige myndigheder.

4. Medlemsstaterne sikrer, hvor forpligtelser er gældende for forsikrings- eller genforsikringsdistributører, at der i tilfælde af misligholdelse af sådanne forpligtelser kan anvendes administrative sanktioner og andre foranstaltninger over for medlemmerne af deres ledelses- eller tilsynsorganer samt enhver anden fysisk eller juridisk person, som i henhold til national ret er ansvarlig for en sådan overtrædelse.

5. Medlemsstaterne sikrer, at administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der træffes i henhold til denne artikel, er omfattet af klageadgang.

6. De kompetente myndigheder tillægges alle de undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan varetage deres funktioner. De kompetente myndigheder iværksætter et tæt samarbejde ved udøvelsen af deres beføjelser til at pålægge administrative sanktioner og andre foranstaltninger for at sikre, at disse sanktioner og foranstaltninger får de ønskede virkninger, ligesom de koordinerer deres indsats i forbindelse med sager på tværs af grænserne, samtidig med at de sikrer, at betingelserne for korrekt databehandling overholdes i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og forordning (EF) nr. 45/2001.

Hvis medlemsstaterne i henhold til stk. 2 i denne artikel har valgt at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelserne i artikel 33, sikrer de, at der er truffet passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser til at:

- a) holde kontakt med de retslige myndigheder inden for deres område med henblik på at modtage konkrete oplysninger om strafferetlige efterforskninger af eller påbegyndte retssager om mulige overtrædelser efter dette direktiv, og
- b) forsyne andre kompetente myndigheder og EIOPA med tilsvarende oplysninger, således at de opfylder deres forpligtelse til at samarbejde med hinanden og med EIOPA om anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 32

Offentliggørelse af sanktioner og andre foranstaltninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse offentliggør administrative sanktioner eller andre foranstaltninger, der er pålagt som følge af overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og for hvilke tidsfristen for indgivelse af en klage er overskredet, herunder også oplysninger om overtrædelsens form og art og identiteten af de ansvarlige personer. Hvis den kompetente myndighed anser offentliggørelsen af de juridiske personers identitet eller de fysiske personers identitet eller personoplysninger for at være ude af proportioner efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende efterforskning, kan den kompetente myndighed dog beslutte at udsætte offentliggørelsen af sanktionerne, ikke at offentliggøre dem eller at offentliggøre dem i anonym form.
2. Hvis national ret fastsætter, at en afgørelse om at pålægge en sanktion eller anden foranstaltning, som er genstand for prøvelse ved de relevante retslige eller andre myndigheder, skal offentliggøres, offentliggør de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse disse oplysninger og eventuelle senere oplysninger om prøvelsens udfald på deres officielle websted. Endvidere offentliggøres også enhver afgørelse om annullering af en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller anden foranstaltning, som er blevet offentliggjort.
3. De kompetente myndigheder oplyser EIOPA om alle de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til stk. 1, herunder eventuelle anker i denne forbindelse og resultater af disse.

Artikel 33

Overtrædelser og sanktioner samt andre foranstaltninger

1. Denne artikel finder som minimum anvendelse på følgende:
 - a) personer, der undlader at registrere deres distributionsvirksomhed i overensstemmelse med artikel 3
 - b) et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der benytter forsikrings- eller genforsikringsdistributionsydelser fra personer som omhandlet i litra a)
 - c) en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der har opnået registrering ved at afgive urigtige erklæringer eller på anden ulovlig vis i strid med artikel 3
 - d) en forsikringsdistributør, som ikke opfylder bestemmelserne i artikel 10
 - e) et forsikringsselskab eller en forsikringsformidler, som ikke opfylder kravene til god forretningsskik i kapitel V og VI i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter
 - f) en forsikringsdistributør, som ikke opfylder kravene til god forretningsskik i kapitel V i forbindelse med andre forsikringsprodukter end dem, der er omhandlet i litra e).
2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i stk. 1, litra e), i overensstemmelse med national ret at pålægge som minimum følgende administrative sanktioner og andre foranstaltninger:
 - a) en offentlig meddelelse, hvori den ansvarlige fysiske eller juridiske person og overtrædelsens art anføres
 - b) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handle måde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handle måde
 - c) for forsikringsformidlere, inddragelse af registreringen som omhandlet i artikel 3

- d) et midlertidigt forbud mod varetagelse af ledelseshverv hos forsikringsformidlere eller i forsikringsselskaber, som pålægges et hvilket som helst medlem af forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets ledelsesorgan, der anses for at være ansvarlig
- e) for juridiske personer, følgende maksimale administrative bøder:
 - i) mindst 5 000 000 EUR eller op til 5 % af den samlede årsomsætning i henhold til det seneste tilgængelige regnskab, som ledelsesorganet har godkendt, eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta på datoen for dette direktivs ikrafttræden. Hvis den juridiske person er en modervirksomhed eller en dattervirksomhed af en modervirksomhed, der skal udarbejde et konsolideret regnskab i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU⁽¹⁷⁾, er den relevante omsætning den samlede årlige omsætning i overensstemmelse med de seneste foreliggende konsoliderede regnskaber, der er godkendt af ledelsesorganet for den øverste modervirksomhed, eller
 - ii) op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes
- f) for fysiske personer, følgende maksimale administrative bøder:
 - i) mindst 700 000 EUR, eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta på datoen for dette direktivs ikrafttræden, eller
 - ii) op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i stk. 1, litra a)-d) og f), i henhold til national ret at pålægge som minimum følgende administrative sanktioner og andre foranstaltninger:

- a) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- b) for en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, inddragelse af registreringen som omhandlet i artikel 3.

4. Medlemsstaterne kan bemyndige de kompetente myndigheder til at fastsætte yderligere sanktioner eller andre foranstaltninger og administrative bøder, der er højere end dem, der er fastsat i denne artikel.

Artikel 34

Effektiv anvendelse af sanktioner og andre foranstaltninger

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder i givet fald:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons grad af ansvar
- c) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons finansielle styrke med udgangspunkt i den ansvarlige fysiske persons årsindkomst eller den ansvarlige juridiske persons samlede omsætning
- d) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons fortjeneste eller undgåede tab, såfremt disse beløb kan beregnes
- e) tabene for kunder og tredjeparter, som kan tilskrives overtrædelsen, såfremt de kan beregnes
- f) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed
- g) foranstaltninger, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person har truffet for at forhindre en gentagelse af overtrædelsen, og
- h) eventuelle overtrædelser, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person tidligere har begået.

Artikel 35

Indberetning af overtrædelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indfører effektive ordninger, som muliggør og tilskynder til indberetning til dem af mulige eller faktiske overtrædelser af nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv.
2. Mekanismerne omhandlet i stk. 1 skal mindst omfatte:
 - a) særlige procedurer for modtagelse af indberetninger om overtrædelser og opfølgningen heraf
 - b) passende beskyttelse, i det mindste mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for uretfærdig behandling, af ansatte hos forsikrings- eller genforsikringsdistributører og om muligt af andre personer, som indberetter overtrædelser begået inden for disse enheder, og
 - c) beskyttelse af identiteten af både den person, som indberetter overtrædelserne, og den fysiske person, som formodes at være ansvarlig for overtrædelserne, på alle stadier af proceduren, medmindre offentliggørelse heraf er påkrævet i henhold til national ret i forbindelse med videre efterforskning eller efterfølgende administrative eller retlige procedurer.

Artikel 36

Fremsendelse af oplysninger om sanktioner og andre foranstaltninger til EIOPA

1. De kompetente myndigheder oplyser EIOPA om alle de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til artikel 32, stk. 1.
 2. De kompetente myndigheder giver årligt EIOPA sammenfattede oplysninger vedrørende alle administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der er iværksat i henhold til artikel 31.
- EIOPA offentliggør disse oplysninger i en årsrapport.
3. Har den kompetente myndighed offentliggjort oplysninger om en administrativ sanktion eller anden foranstaltning, underretter den samtidig EIOPA herom.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 37

Databeskyttelse

1. Medlemsstaterne anvender direktiv 95/46/EF på behandlingen af personoplysninger i medlemsstaterne i medfør af dette direktiv.
2. Forordning (EF) nr. 45/2001 finder anvendelse på EIOPA's behandling af personoplysninger i medfør af dette direktiv.

Artikel 38

Delegerede retsakter

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 39 vedrørende artikel 25, 28, 29 og 30.

Artikel 39

Udøvelse af beføjelser til at vedtage delegerede retsakter

1. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. De delegerede beføjelser i artikel 25, 28, 29 og 30 tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 22. februar 2016.
3. De delegerede beføjelser i artikel 25, 28, 29 og 30 kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 25, 28, 29 og 30 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har oplyst Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 40

Overgangsperiode

Medlemsstaterne sikrer, at formidlere, som allerede er registreret i henhold til direktiv 2002/92/EF, senest den 23. februar 2019 overholder de relevante bestemmelser i national ret til gennemførelse af nærværende direktivs artikel 10, stk. 1.

Artikel 41

Revision og evaluering

1. Senest den 23. februar 2021 fremsender Kommissionen en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af artikel 1. Denne rapport skal indeholde en vurdering på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne og EIOPA, jf. artikel 1, stk. 5, af, hvorvidt dette direktivs anvendelsesområde, herunder undtagelsen i artikel 1, stk. 3, fortsat er hensigtsmæssigt med hensyn til forbrugerbeskyttelsesniveauet, proportionaliteten af behandling blandt forskellige forsikringsdistributører og den administrative byrde, der pålægges de kompetente myndigheder og forsikringsdistributionskanaler.
2. Kommissionen tager senest den 23. februar 2021 dette direktiv op til revision. Revisionen skal omfatte en generel undersøgelse af, hvordan bestemmelserne i medfør af dette direktiv finder anvendelse i praksis, idet der tages hensyn til udviklingen på markederne for detailinvesteringsprodukter samt erfaringer indhøstet i forbindelse med den praktiske anvendelse af dette direktiv og forordning (EU) nr. 1286/2014 samt direktiv 2014/65/EU. Revisionen skal omfatte en evaluering af, hvorvidt de specifikke regler om god forretningsskik for distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter som fastsat i nærværende direktivs kapitel VI giver passende og forholdsmæssige resultater, under hensyntagen til behovet for at sikre et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau, der er i overensstemmelse med de investorbekyttelsesstandarder, der finder anvendelse i medfør af direktiv 2014/65/EU, og forsikringsbaserede

investeringsprodukters specifikke karakteristika og deres distributionskanalers særlige art. I forbindelse med revisionen skal det også overvejes, om bestemmelserne i dette direktiv eventuelt skal udvides til at omfatte produkter, som falder ind under direktiv 2003/41/EF. Revisionen skal også omfatte en særlig analyse af konsekvenserne af nærværende direktivs artikel 19 under hensyntagen til konkurrencen på markedet for forsikringsdistribution i forbindelse med andre aftaler end aftaler i de klasser, der er omhandlet i bilag II til direktiv 2009/138/EF, og konsekvenserne af de forpligtelser, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 19 for forsikringsformidlere, som er små og mellemstore virksomheder.

3. Kommissionen hører Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder og forelægger derefter en første rapport for Europa-Parlamentet og Rådet.

4. EIOPA udarbejder senest den 23. februar 2020 og derefter mindst hvert andet år en yderligere rapport om anvendelsen af dette direktiv. EIOPA hører Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, før rapporten offentliggøres.

5. I en tredje rapport, som skal udarbejdes senest den 23. februar 2018, foretager EIOPA en evaluering af forsikringsformidlernes markedsstruktur.

6. Den rapport, som EIOPA skal udarbejde senest den 23. februar 2020, jf. stk. 4, skal undersøge, om de i artikel 12, stk. 1, omhandlede kompetente myndigheder har de nødvendige beføjelser og tilstrækkelige ressourcer til at varetage deres opgaver.

7. Rapporten omhandlet i stk. 4 skal mindst undersøge følgende:

- a) alle ændringer i forsikringsformidlernes markedsstruktur
- b) alle ændringer i mønstret for grænseoverskridende aktiviteter
- c) forbedringen af rådgivningens og salgsmetodernes kvalitet og dette direktivs konsekvenser for forsikringsformidlere, som er små og mellemstore virksomheder.

8. Rapporten omhandlet i stk. 4 skal også omfatte EIOPA's evaluering af konsekvenserne af dette direktiv.

Artikel 42

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 23. februar 2018. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelsen af nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 43

Ændring af direktiv 2002/92/EF

Kapitel IIIA i direktiv 2002/92/EF udgår med virkning fra den 23. februar 2016.

Artikel 44

Ophævelse

Direktiv 2002/92/EF, som ændret ved de direktiver, der er nævnt i bilag II, del A, ophæves med virkning fra den 23. februar 2018, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse i national ret af direktiverne i bilag II, del B.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 45

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 46

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. januar 2016.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. G. KOENDERS

Formand

BILAG I

MINIMUMSKRAV TIL FAGLIG VIDEN OG KOMPETENCER

(som omhandlet i artikel 10, stk. 2)

I Skadesforsikringsrisici under forsikringsklasse 1-18 i del A af bilag I til direktiv 2009/138/EF

- a) minimumskrav til viden om vilkår og betingelser for tilbudte policer, herunder accessoriske risici, hvis disse er omfattet af sådanne policer
- b) minimumskrav til viden om gældende love vedrørende distribution af forsikringsprodukter såsom forbrugerbeskyttelsesretten, relevant skatteret og relevant social- og arbejdsmarkedsret
- c) minimumskrav til viden om håndtering af skadesanmeldelser
- d) minimumskrav til viden om håndtering af klager
- e) minimumskrav til viden om vurdering af kundernes behov
- f) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet
- g) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
- h) minimumskrav til finansielle kompetencer.

II Forsikringsbaserede investeringsprodukter

- a) minimumskrav til viden om forsikringsbaserede investeringsprodukter, herunder vilkår og betingelser og nettopræmier og, hvor det er relevant, garanteret og ikke-garanteret udbytte
- b) minimumskrav til viden om fordele og ulemper ved forskellige investeringsmuligheder for forsikringstagere
- c) minimumskrav til viden om finansielle risici, som bæres af forsikringstagere
- d) minimumskrav til viden om forsikringer, der dækker livsrisici og andre opsparingsprodukter
- e) minimumskrav til viden om organisation og udbytte, der er garanteret af pensionssystemet
- f) minimumskrav til viden om gældende lovgivning vedrørende distribution af forsikringsprodukter såsom forbrugerbeskyttelsesretten og relevant skatteret
- g) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet og markedet for opsparingsprodukter
- h) minimumskrav til viden om håndtering af klager
- i) minimumskrav til viden om vurdering af kundernes behov
- j) håndtering af interessekonflikter
- k) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
- l) minimumskrav til finansielle kompetencer.

III Livsrisici i bilag II til direktiv 2009/138/EF

- a) minimumskrav til viden om policer, herunder vilkår, betingelser, garanteret udbytte og, hvor det er relevant, accessoriske risici

- b) minimumskrav til viden om organisation og udbytte, der er garanteret af pensionssystemet i den relevante medlemsstat
- c) viden om gældende forsikringsaftaleret, forbrugerbeskyttelsesret, databeskyttelsesret, retten om bekæmpelse af hvidvaskning af penge, og i givet fald relevant skatteret og relevant social- og arbejdsmarkedsret
- d) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet og markederne for andre relevante finansielle tjenesteydelser
- e) minimumskrav til viden om håndtering af klager
- f) minimumskrav til viden om vurdering af forbrugernes behov
- g) håndtering af interessekonflikter
- h) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
- i) minimumskrav til finansielle kompetencer.

BILAG II

DEL A

Ophævet direktiv med oversigt over efterfølgende ændringer

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 (EUT L 26 af 2.2.2016, s. 19)

DEL B

Frister for gennemførelse i national ret (jf. artikel 44)

Direktiv	Frist for gennemførelse af ændringsdirektiver
2014/65/EU	3.7.2016
(EU) 2016/97	22.2.2016 (for så vidt angår ændring af direktiv 2002/92/EF, jf. nærværende direktivs artikel 43)
	23.2.2018 (for så vidt angår gennemførelse af nærværende direktiv, jf. artikel 42)

BILAG III

Sammenligningstabel

Direktiv 2002/92/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1 og 2
Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 3 og 4
Artikel 1, stk. 3	Artikel 1, stk. 6
Artikel 2, nr. 1)	Artikel 2, stk. 1, nr. 6)
Artikel 2, nr. 2)	Artikel 2, stk. 1, nr. 7)

Artikel 2, nr. 3)	Artikel 2, stk. 1, nr. 1), og artikel 2, stk. 2
Artikel 2, nr. 4)	Artikel 2, stk. 1, nr. 2), og artikel 2, stk. 2
Artikel 2, nr. 5)	Artikel 2, stk. 1, nr. 3)
Artikel 2, nr. 6)	Artikel 2, stk. 1, nr. 5)
Artikel 2, nr. 7)	—
Artikel 2, nr. 8)	Artikel 2, stk. 1, nr. 16)
Artikel 2, nr. 9)	Artikel 2, stk. 1, nr. 10)
Artikel 2, nr. 10)	Artikel 2, stk. 1, nr. 11)
Artikel 2, nr. 11)	—
Artikel 2, nr. 12)	Artikel 2, stk. 1, nr. 18)
Artikel 2, nr. 13)	Artikel 2, stk. 1, nr. 17)
Artikel 3, stk. 1	Artikel 3, stk. 1
Artikel 3, stk. 2	Artikel 3, stk. 2 og 3
Artikel 3, stk. 3	Artikel 3, stk. 4
Artikel 3, stk. 4	—
Artikel 3, stk. 5	—
Artikel 3, stk. 6	Artikel 16
Artikel 4, stk. 1	Artikel 10, stk. 1 og 2
Artikel 4, stk. 2	Artikel 10, stk. 3
Artikel 4, stk. 3	Artikel 10, stk. 4
Artikel 4, stk. 4	Artikel 10, stk. 6
Artikel 4, stk. 5	—
Artikel 4, stk. 6	—
Artikel 4, stk. 7	Artikel 10, stk. 7
Artikel 5	Artikel 40
Artikel 6, stk. 1	Artikel 4 og 6
Artikel 6, stk. 2	—
Artikel 6, stk. 3	Artikel 11, stk. 1
Artikel 7	Artikel 12
Artikel 8	Artikel 5, 7, 31-36
Artikel 9	Artikel 13
Artikel 10	Artikel 14
Artikel 11	Artikel 15
Artikel 12, stk. 1, litra a)	Artikel 18, litra a), nr. i), og litra b), nr. i)
Artikel 12, stk. 1, litra b)	Artikel 18, litra a), nr. iv)
Artikel 12, stk. 1, litra c)	Artikel 19, stk. 1, litra a)
Artikel 12, stk. 1, litra d)	Artikel 19, stk. 1, litra b)
Artikel 12, stk. 1, litra e)	Artikel 18, litra a), nr. iii), og litra b), nr. iii), samt artikel 19, stk. 1, litra c)
Artikel 12, stk. 2	Artikel 20, stk. 3
Artikel 12, stk. 3	Artikel 20, stk. 1
Artikel 12, stk. 4	Artikel 22, stk. 1
Artikel 12, stk. 5	Artikel 22, stk. 2 og 4
Artikel 13	Artikel 23

Artikel 14	—
Artikel 15	—
Artikel 16	—
Artikel 17	—

- (1) EUT C 44 af 15.2.2013, s. 95.
- (2) Europa-Parlamentets holdning af 24.11.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.12.2015.
- (3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3).
- (4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
- (5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).
- (6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (EUT L 352 af 9.12.2014, s. 1).
- (7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel») (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).
- (8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- (9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- (10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed (EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10).
- (11) EUT C 100 af 6.4.2013, s. 12.
- (12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- (13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- (14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).
- (15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/? U af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).
- (16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 214).
- (17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).